

AUSGABE NR 04 / 2017

MAGAZIN VON UND FÜR GEFLÜCHTETE UND IHRE NACHBARN

kultur
TÜR

Hürdenlauf

بوابة الثقافة

دروازه فرهنگ

بوابة الثقافة

دروازه فرهنگ

مجله از طرف پناهنده ها، برای پناهنده ها و همسایه هایشان

دروازه فرهنگ از تماس ها و گفتگو حمایت می کند. تماس زمانی ممکن می شود که دروازه های ما باز باشند. این یک روند یکطرفه نیست. فقط فردی که برای تبادل نظرات آماده است و به صورت باز به افراد از فرهنگ های مختلف نزدیک می شود، می تواند این غنای فرهنگی با فرهنگ های مختلف را تجربه کند. با دروازه فرهنگ می خواهیم دروازه میان تازه رسیده ها و ساکنان را باز کنیم و آرزو داریم که تعداد زیادی از طریق این دروازه به سوی یکدیگر بروند و به همدیگر نزدیک شوند. هدف این است که انسانها بدون توجه به این که از کجا می آیند، با همدیگر گفتگو کنند و همدیگر را بشناسند و با یکدیگر دوست شوند. مقاله های دروازه فرهنگ به زبان مادری نویسندگان آن نوشته، به آلمانی ترجمه و هر دو نسخه در مجله چاپ می شوند.

kulturTÜR

Magazin von und für Geflüchtete und ihre Nachbarn

kulturTÜR steht für Begegnung und Dialog. Begegnung wird erst möglich, wenn wir unsere Türen öffnen. Das ist kein einseitiger Prozess: Nur wer bereit zum Austausch ist und offen auf andere zugeht, wird eine Bereicherung durch die verschiedenen Kulturen erfahren. Mit der kulturTÜR möchten wir die Tür zwischen Neuankömmlingen und Einwohnern öffnen. Wir wünschen uns, dass möglichst viele Leute durch sie hindurch und aufeinander zu gehen; dass Menschen, egal woher sie kommen, miteinander kommunizieren, sich kennenlernen, Freunde werden. Die Artikel der kulturTÜR werden in Originalsprache geschrieben und auf Deutsch übersetzt. Beide Versionen werden in der Zeitschrift gedruckt.

بوابة الثقافة

هي مجلة من اللاجئين واليهام والى جيرانهم

تفتح مجلة بوابة الثقافة ابوابها لأولئك الذين هم على استعداد للمشاركة و التواصل علناً مع الآخرين ، فمن خلال ما سينشره الكاتب في هذه المجلة و التعريف بالثقافات المختلفة و إثراء الجانب الثقافي و كسر الحواجز و فتح الباب بين القادمين الجدد و المقيمين لكي يتواصلوا و يتعرفوا على بعضهم البعض و يصبحوا اصدقاء بغض النظر من أي مكان أتوا منه و تتم كتابة المقالات في بوابة الثقافة باللغة الأم و تُترجم إلى اللغة الألمانية ، و تطبع بعدد من اللغات المختلفة ليتم التعرف على مختلف الثقافات.

Mauern erklimmen – Hürden überspringen

Der Hürdenlauf ist eine bekannte olympische Disziplin, bei der alle die gleichen Bedingungen haben, die gleiche Strecke rennen, und sowohl die Anzahl als auch die Höhe der Hürden ist für alle Startenden identisch.

kulturTÜR beschreibt keine sportlichen, sondern Hürdenläufe, die mit dem Einleben in unsere Gesellschaft verbunden sind. Die Bedingungen unterscheiden sich erheblich. Auch der Ausgangspunkt und Streckenverlauf sind für alle anders. Die Hürden sind in ihrer Anzahl unbekannt und in ihrer Höhe sehr divers – manche erscheinen schier unüberwindbar. Und auch das Ziel ist nicht klar beschrieben.

Eine wesentliche Hürde zur Teilhabe an der Gesellschaft stellt die Sprache dar. Für ältere Menschen ist das Erlernen einer fremden Sprache eine ungleich höhere Hürde als für Kinder. Aber auch wenn man schon die Sprache spricht, gestaltet sich der Einstieg in den Beruf nicht einfach. Während ein ausgebildeter Arzt einen sehr langen Weg beschreiten muss, bis er wieder in seinem Beruf arbeiten kann, sieht sich eine syrische Rechtsanwältin einer schier unüberwindbaren Mauer gegenüber, wenn sie ihren Traumberuf fortsetzen möchte.

Ein großes Hindernis für das Zusammenleben stellen Vorurteile dar. Sprach- und Begegnungscafés bieten Möglichkeiten zum gegenseitigen Kennenlernen. Vielleicht entstehen daraus neue Freundschaften? Freunde zählen jedenfalls zusammen mit der Familie und der sozialen Umgebung als wichtige Merkmale der Identität.

Dies sind nur einige Themenfelder der kulturTÜR Nr. 4, die vor allem zeigt, wie andere ihre Hürden meistern und gemeistert haben. Wichtig ist, dass man trotz aller Anstrengung nicht den Mut verlieren darf.

Im Namen der Redaktion

*Adnan Al Mekdad, Mortaza Rahimi, Stefan Hage und
Rita Zobel*

KULTURTÜR NR. 4

THEMA *Hürdenlauf*

3 EDITORIAL Hürdenlauf

6 KUNST Den Tod bemalen الرسم على الموت

In Dumaa/Syrien trotz man dem Krieg mit Kunst, beschreibt HARETH ALMUKDAD.
حارث يصف لنا كيف تحدث الفنان أكرم الحرب بالفن

8 TIPP Zweisprachige Erziehung - Teil 1

الهجرة - و التعليم و ثنائية اللغة الجزء 1
تربيت فرزند دوزبانه: چالشها و راهکارها
Wie Kleinkinder erfolgreich bilingual aufwachsen können, erläutert die Linguistin NILOOFAR KESHTIARI.
تحدث نیلوفر في مقالها عن كيفية جعل الأطفال يتحدثون بلغة جديدة بجانب اللغة الأم
دکتر نیلوفر کشتیاری زبان شناس توضیح می دهد که چگونه کودکان دو زبانه پرورش داده شوند

12 SPORT Über Hertha zu Madrid احلامنا خالدة

KHALED RAZZAK und sein Kumpel wollen Fußballer werden.
خالد وعلاء يريدان تحقيق حلمهما بالمشهرة كلاعبين

14 INTERVIEW Mehr lesen – mehr wissen! اقرأ أكثر تعلم أكثر

Mit den Gründern der ersten arabischen Bibliothek in Berlin sprach ADNAN AL MEKDAD.
عدنان يقدم لنا لقاء مع مؤسس المكتبة العربية الأولى في برلين

18 BERUF Eine Anwältin und ein Chirurg aus Syrien suchen Arbeit in Berlin إذا كنت محامي او طبيب ما هي الطريقة لتتعال فرص العمل في ألمانيا

SHROUK HAMZEH beschreibt die hohen Hürden auf dem Weg, seinen gelernten Beruf auszuüben.
تصف لنا شروق العقبات و عدم المساواة بين الطبيب و المحامي في طريق التحضير للعمل

22 INFORMATIV Wie finde ich einen Ausbildungsplatz? كيف يمكنني العثور على مكان للتدريب المهني

چگونه دوره های حرفه آموزی را پیدا کنم
AMINA RAYAN zeigt, wie der Einstieg in die duale Berufsausbildung gelingt.
أمنية توضح لنا كيفية البدء في البدء في التدريب المهني المزدوج
أمنية رايان راه های پیدا کردن دوره های حرفه آموزی دوگانه را توضیح میدهد

26 PORTRAIT Serie: Wer sind eigentlich diese Deutschen?

من هم هؤلاء الألمان حقاً... ؟
این آلمانی های رضاکار چه کسانی هستند؟
Warum engagieren sich Deutsche ehrenamtlich für Geflüchtete? JULIANE METZ stellt ein weiteres Beispiel aus Steglitz-Zehlendorf vor.
تحدث یولیانما مالذي يلزم الألمان بالعمل التطوعي و القيام بمساعدة اللاجئين مثال آخر من تشيغلپتس - تسيلندورف
چرا آلمانی ها علاقه مند به کمک داوطلبانه به مهاجرین هستند؟
یولیانما میتس با به معرفی گرفتن یک رضاکار به این سوال پاسخ داده است

29 BERICHT Von Autofahren bis Zwangsehe

از رانندگی تا ازدواج اجباری - زندگی دشوار زنان افغان
So vieles macht das Leben afghanischer Frauen schwer. SOMAYEH RASOULI berichtet darüber.
سمیه رسولی در مقاله اش به مشکلاتی که زنان افغان در این کشور با آن مواجه هستند اشاره کرده است

32 BERICHT

Love Story

داستان یک عشق ناکام

Wer einen geliebten Menschen auf der Flucht verliert, findet kaum noch Halt. Von diesem Schicksal berichtet **ALI AHMAD REZAIE**.

علی احمد رضایی داستان دو عاشق را به قلم آورده که برای تشکیل زندگی مشترک مجبور به فرار شدند اما مسیر خطرناک مهاجرت این دو عاشق را برای همیشه از هم جدا نمود.

34 BEFRAGUNG

Liebe – Arbeit – Nationalität?

Womit identifiziere ich mich? Was gehört zu meiner Identität dazu? Was beschreibt mich? **ROSA ARSLAN** hat Kuchendiagramme zeichnen lassen.

36 SERIE

Lieblingsorte

Steglitz-Zehlendorf ist voller subjektiver Lieblingsorte.

40 SPRACHE

Später Neubeginn

آغاز دوباره دیر هنگام

Die Integrationskurse berücksichtigen das Alter der Menschen zu wenig, kritisiert **MARIAM MEETRA**.

عدم توجه به تفاوت سنی و مشکل در یادگیری زبان در افراد مسن! مریم میترا در مقاله‌اش از کلاسهای یکپارچه‌سازی انتقاد میکند.

43 TEST

Deutscher nach 33 Fragen

تابعیت آلمان با ۳۳ سوال

Wer würde als Deutscher einen Integrationstest bestehen? **MORTAZA RAHIMI** hat nachgefragt.

آیا یک آلمانی می‌تواند آزمون تابعیت را موفقانه سپری کند؟ **مرتضی رحیمی** به دنبال پاسخ این سوال رفته است

46 GEDICHT

Nach Sonnenuntergang

ድሕሪ ስራርሮ

Von der Sehnsucht und der Erfüllung handelt das Gedicht von **KESANET ABRAHAM**.

48 LYRISCH

Herbst in Berlin

: الخريف في برلين

Über die Sinfonie der Blätter schreibt **OSMAN SANA**.

عثمان بکتاب علی انغام تساقط اوراق الشجر

50 SCHRIFT

Atem und Pulsschlag der Schrift

قلب تپنده و نفس دستخط

AXEL MALIK entdeckt Gemeinsamkeiten zwischen den zwei großen Dichtern Goethe und Hafiz.

اکسل مالیک هنرمند آلمانی در این مقاله‌اش مشترکات شاعر بزرگ فارسی حافظ شیرازی و شاعر مشهور آلمانی گوته را به قلم آورده است

54 PHILOSOPHISCH

Gott und die Welt

خدا و دنیا

MOUOD GHAFARKHANI macht sich als Atheist Gedanken über Gott.

موعود غفارخانی به عنوان یک آتئیست در مورد خدا مینویسد

56 REZEPT

Lamm mit Erbsenreis

قطع اللحم مع الأرزو البازيلاء

Dieses Rezept empfiehlt **EYASS HANNOUN** alias „Elyas kocht!“ als Hauptgang.

طبق رئیسی وصفة العدد مقدمة من الشيف **إلياس**

58 FILM

Iranische Filmwoche im Kino Bali

هفته فیلم ایران در سینمای بالی در تسلیندورف

Das Willkommensbündnis **STEGLITZ-ZEHLENDORF** lädt ein! مجمع خوش‌آمدید به هفته فیلم ایران در اشتگلیتز-تسلیندورف دعوت میکند

60 PROFILE

Das Team von kulturTÜR

63 IMPRESSUM

Den Tod bemalen

HARETH ALMUKDAD

Fotos: Akram Abo Alfaz

Man kann zwar die Blumen zer-treten – den Frühling aufhal-ten kann man dadurch jedoch nicht.

Akram Abou Alfaz ist ein syri-scher Künstler aus der Stadt Duma im Gouvernement Rif Dimaschq (un-weit Damaskus). Duma ist eine jener Städte, die während der letzten sieben Jahre sämtliche Formen des Mordens und der Zerstörung miterleben muss-te. Zehntausende Raketen, Grana-ten und ähnliche Geschosse sind über diese Stadt niedergegangen, aber auch Fassbomben wurden täglich von As-sads Flugzeugen über die Stadt abge-worfen.

Akram hat sich für eine besonde-re Form der Kunst entschieden: Er bemalt die Überbleibsel der Raketen und Geschosse. Damit möchte er der ganzen Welt beweisen, dass die syri-schen Revolutionäre das Leben lie-

ben. Das zeigt er, wann immer sich die Gelegenheit dazu bietet. Mit sei-ner einzigartigen Gabe, seinem ironi-schen Stil und mit einfachen Mitteln gelingt es ihm, die Zerstörung in Ob-jekte zu verwandeln, die Hoffnung und Leben ausdrücken. Er sucht nach Überbleibseln aus dem Krieg, um für den Frieden und die Zuversicht zu malen. So verwandelt er Mordwerk-zeuge in Werke, in denen das Le-ben pulsiert. Immer wieder holt er aus den Trümmern eine „Rose“ her-vor. Er bringt Leben in ein Land vol-ler Krieg und Zerstörung; er bereitet den Kindern am Weltkindertag Freu-de mit einem Ballon aus einer leeren Granate, mit der Assad versucht hat, sie zu töten; er malt die Sprenggrana-ten rot an, allerdings nicht als Sym-bol des Blutes, sondern als Symbol der Rose, um den Menschen Freude

für ihr Fest zu schenken. Akram tut alles dafür, damit sie in sich lebendig bleiben, in einer Zeit, in der einem ganzen Volk seine grundlegends-ten Menschenrechte abhandenge-kommen sind. Er malt eine Sonne in den von Wolken überzogenen Him-mel und öffnet ein Fenster der Hoff-nung, das Ausblick auf ein sonnigeres Morgen bietet, wie lange die Nacht der Despoten auch dauern möge. Ak-ram ist einer jener Syrer, die vor eini-ger Zeit nach Freiheit riefen und sich nun plötzlich von der ganzen Welt verlassen und auf sich selbst zurück-geworfen fühlen. Trotzdem ist er fest entschlossen, den Tod mit der Kunst zu besiegen und die Kriegsgeschosse mithilfe von Rosen und Jasmin in die Knie zu zwingen.

الرسم على الموت..

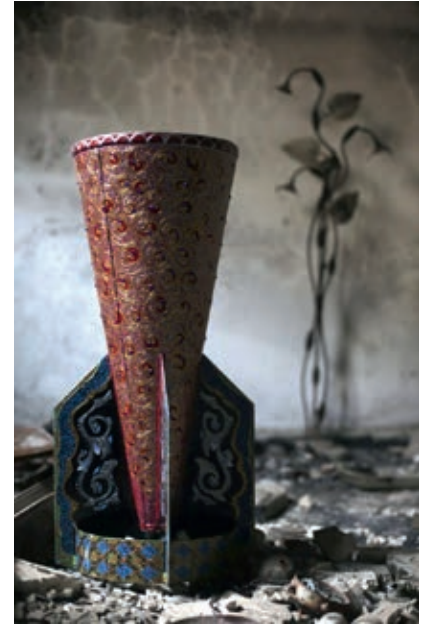
ألوان وياسمين..

حارث المقداد

في سماننا الملبدة بالغيوم ويفتح نافذة من أمل
توحي بغد مشرق مهما طال ليل الطغاة.
أكرم مثال للإنسان السوري الذي هتف للحرية
فوجد نفسه يواجه العالم بأجمعه ولكنه صمم
على محاربة الموت بالفن و مقارعة بارود
الحرب بالياسمين و الورود.

وبأسلوب بسيط ساخر تحويل الدمار إلى
لوحات تنطق بالأمل والحياة.
يبحث عن مخلفات الحرب ليرسم للسلام
والطمأنينة يحيل أدوات القتل إلى رسومات
تنبض حيوية و أمان.
أصابه تنبذ دوماً من بين الركام وردة، يجسد
بها الحياة في بلد الحرب والدمار ليفرح طفلاً
في عيده العالمي ببالون يرسمه على قذيفة
فارغة حاول الأسد قتلهم بها . يصبغ قذائف
البارود الأسود باللون أحمر ولكن ليس لون الدم
بل لون الورود ليهديها للعشاق بعيدهم.
يحاول أكرم جاهداً أن يبقى على الإنسان حياً
في داخله و داخلنا معه في زمن غابت فيه أدنى
حقوق الإنسان عن شعب بأكمله يرسم شمساً

تستطيع أن تدوس الأزهار ولكنك لن توقف
الربيع
أكرم أبو الفوز فنان سوري مقيم في مدينة
دوما في ريف دمشق تلك المدينة التي عانت
كافة أشكال القتل والدمار على مدار سبعة
سنوات خلت وتساقط عليها عشرات الآلاف من
القذائف الصاروخية والمدفعية ومثلها أيضاً
من البراميل المتفجرة التي يلقيها طيران الأسد
عليها بشكل يومي
أكرم إختار لنفسه نوعاً خاصاً من الفن وهو
الرسم على مخلفات القذائف و الرصاص ليثبت
للعالم أجمع بأننا كثوار سوريين نحب الحياة ما
إستطعنا إليها سبيلاً.
إستطاع بأدوات بسيطة و موهبة متفردة

Zweisprachige Erziehung

Herausforderungen und Lösungen

TEIL 1

DR. PHIL. NILOOFAR KESHTIARI

Foto: Nikoo Beroozi

In den vergangenen Jahren wurden wir Zeuge eines enormen Anstieges der Migration weltweit. All diese Menschen, ganz gleich woher sie kommen und wohin sie gehen, sind damit konfrontiert, eine fremde Sprache lernen zu müssen. Dies ist ein Phänomen, das untrennbar mit dem Prozess der Migration verbunden ist. Eine fremde Sprache zu erlernen ist für die Migranten wie ein holpriger Weg mit unerwarteten Höhen und Tiefen. Die vielen Hürden lassen sich aber durch ausreichend Informationen bezüglich der Herausforderungen und Lösungen leichter bewältigen.

Sich eine Sprache anzueignen ist immer ein komplizierter und dynamischer Vorgang, der von verschiedenen Faktoren abhängt, z.B. vom Alter, von persönlichen Fähigkeiten und auch davon, wie stark man der Sprache ausgesetzt ist. Zweisprachigkeit lässt sich definieren als „zwei verschiedene Sprachen kennen und sie beide benutzen“. Sie entsteht entweder auf natürliche Art (*simultane Zweisprachigkeit*) oder schrittweise durch Unterricht (*sukzessive Zweisprachigkeit*). Eine natürliche Zweisprachigkeit entwickelt ein Kind, das sich von Geburt an und ohne Unterricht zwei Sprachen gleichzeitig aneignet. Im Unterschied dazu spricht man von einer schrittweisen Zweisprachigkeit, wenn ein Kind, das sich seine Muttersprache bereits teilweise angeeignet hat, im Alter von ca. drei bis vier Jahren beginnt, eine zweite Sprache zu lernen.

Welche Variante die bessere ist, hängt stark davon ab, in welchen Lebensumständen man sich befindet und welche Möglichkeiten man hat. Die Entscheidung muss in jedem Falle gut abgewogen werden. Dabei ist es wichtig zu wissen, dass jede bilinguale Erziehung eines Kindes eine

schwierige und langfristige Aufgabe ist. So wie die positiven Effekte dem Kind bis an sein Lebensende erhalten bleiben, so sind es auch die negativen, wenn man diesem Thema nicht genügend Aufmerksamkeit widmet. Folgeprobleme können sein: eine verzögerte Sprachentwicklung, die Vermischung von Sprachen, die Unfähigkeit, Gefühle zum Ausdruck zu bringen oder mit dem Umfeld zurechtzukommen, sowie Versagen in der Schule.

Die Natürliche (simultane) Zweisprachigkeit

Wenn Sie Ihr Kind natürlich zweisprachig erziehen möchten, sollten Sie ihm von Geburt an oder bereits davor beide Sprachen anbieten – je früher, desto besser.

Was kann ich tun?

Die beste Option ist, dass das Kind beide Sprachen jeweils von Muttersprachlern hört. Wenn zum Beispiel beide Eltern persische Muttersprachler sind, ist es ratsam, dass sie auch nur Persisch mit ihrem Kind sprechen. Um dem Kind eine Zweitsprache anzubieten, beispielsweise Deutsch, können Sie Folgendes tun:

- Spielen Sie Ihrem Kind deutsche Kinderlieder und Hörbücher vor, die von deutschen Muttersprachlern vorgetragen werden.
- Bitten Sie deutsche Muttersprachler, mit Ihrem Kind Zeit zu verbringen und Deutsch mit ihm zu sprechen (zum Beispiel, indem Sie einen Babysitter engagieren).
- Lassen Sie Ihr Kind mit Deutsch sprechenden Kindern spielen (auf

dem Spielplatz oder im Kindergarten).

Einige Experten glauben außerdem, dass Kinder in mindestens einem Drittel ihrer wachen Zeit jeweils mit einer der Sprachen aktiv in Kontakt sein müssen, um eine natürliche Zweisprachigkeit zu entwickeln. Ist ein Baby beispielsweise neun Stunden am Tag wach, sollte es für mindestens drei Stunden mit der persischen und drei Stunden mit der deutschen Sprache konfrontiert sein. Dies ist ein wesentlicher Faktor für das erfolgreiche Lernen von Zweisprachigkeit.

Stellen Sie sicher, dass Ihr Kind auch Zeit mit Muttersprachlern der Zweitsprache verbringt, ohne dass Sie selbst mit dabei sind. Das wird Ihrem Kind helfen zu begreifen, dass es auch notwendig ist, in der zweiten Sprache zu kommunizieren. Besonders ab einem Alter von drei Jahren, wenn das Kind schon etliche Worte spricht, ist der wiederholte Kontakt zu verschiedenen Muttersprachlern der Zweitsprache essentiell.

Übersetzung aus dem Englischen von Andreas Götz

Das Thema wird in kulturTÜR Nr. 5 fortgesetzt. Dabei geht es vor allem um die schrittweise erlernte (sukzessive) Zweisprachigkeit

مهاجرت و تربیت فرزند دوزبانه: چالش ها و راهکارها

بخش اول

دکتر نیلوفر کشتیاری

دنیا در سال های اخیر شاهد خیل عظیمی از مهاجران بوده است. این مهاجران از هر کجاکه بیایند و مقصد نهایی شان هر کجا که باشد با پدیده ای به نام "یادگیری زبان بیگانه" مواجه هستند. پدیده ای که بدون شک از ضروری ترین مراحل مهاجرت است. یادگیری زبان بیگانه برای همه مهاجران مسیری پر پیچ خم است که تنها با کسب آگاهی های لازم از چالش های آن، میتوان این مسیر را با موفقیت طی کرد. در این مقاله که در چند بخش ارائه میشود ما ابتدا مفهوم دوزبانگی را به سادگی توضیح میدهیم. سپس تمرکز میکنیم بر پدیده ی یادگیری زبان بیگانه در خانواده هایی که مادر و پدر هر دو به یک زبان صحبت میکنند (برای مثال هر دو فارسی زبان هستند) و با فرزندان خرد سال خود به سرزمینی جدید مهاجرت کرده اند و یا پس از مهاجرت صاحب فرزند شده اند. در ادامه به بررسی عوامل تسهیل کننده و نیز بازدارنده در دوزبانگی میپردازیم و راه کارهایی ارائه میدهیم که به کمک آنها میتوانیم این مسیر را با کمترین میزان خطا طی کنید. و در پایان از مزایای ارزشمند دوزبانگی شدن صحبت میکنیم.

فراگیری زبان (چه زبان مادری و چه زبان دوم) روندی پیچیده و پویاست که از عواملی همچون سن، توانایی های فردی و میزان تماس با زبان تاثیر می پذیرد. دوزبانگی که به معنی دانستن دو زبان متفاوت و استفاده از آنهاست است، معمولاً به دو شیوه "طبیعی" و یا "آموزشی" امکان پذیر است. در دوزبانگی طبیعی (یا همزمان) نوزاد از ابتدای تولد و یا کمی پس از آن در تماس مداوم با هر دو زبان قرار میگیرد. در نتیجه بدون هیچ گونه آموزش رسمی، هر دو زبان را فرا می گیرد و میتواند آنچه را که می شنود درک کند و به هر دو زبان صحبت کند. دوزبانگی آموزشی (یا پی در پی) زمانی امکان پذیر

است که کودک ابتدا زبان مادری خود را تا حد مشخصی به خوبی فراگرفته باشد، و پس از آن (حدوداً بعد از 3 یا 4 سالگی) برای یادگیری یک زبان دوم آموزش ببیند.

با توجه به این دو مدل دوزبانگی، پدر و مادری که میخواهند فرزند دوزبانگی تربیت کنند، در قدم اول می بایست با توجه به شرایط و امکاناتشان یکی از این دو شیوه دوزبانگی را انتخاب کنند و با برنامه ریزی و جدیت در آن مسیر حرکت کنند. البته پیش از شروع خوب است به این نکته توجه کنیم که تربیت فرزند دوزبانگی کار نیست بسیار پر زحمت و وقت گیر که در صورت موفقیت نتایج ارزشمند آن یک عمر با کودکمان می ماند. اما اگر بدون آگاهی، برنامه ریزی و صرف وقت در این مسیر قدم بگذاریم، به احتمال زیاد کودکمان در معرض مشکلات متفاوتی قرار میگیرد. مشکلاتی همچون تاخیر زبانی (دیر زبان باز کردن)، سردرگمی زبانی (قاطی کردن دو زبان با هم)، عدم توانایی در ابراز احساسات، نیز عدم سازگاری با محیط اطراف و افت تحصیلی در مدرسه.

شیوه اول: دوزبانگی همزمان (طبیعی)

چنانچه مایل هستید فرزندتان بطور طبیعی دوزبانگی بشود، لازم است او را از دوران جنینی و یا بدو تولد در معرض هر دو زبان قرار دهید (هر چه زودتر بهتر).

راهکارهای مفید:

- بهترین گزینه این است که کودک ما هر زبان را تنها از زبان گویشور همان زبان بشنود. برای مثال اگر پدر و مادر هر دو فارسی زبان هستند و تصمیم دارند کودکشان از بدو تولد دو زبان فارسی و آلمانی را فرا بگیرد، بهتر است خودشان تنها

و تنها به زبان فارسی با فرزندشان صحبت کنند. و برای اینکه کودکشان در معرض زبان آلمانی قرار بگیرد:

در خانه لالایی ها، کارتونه ها و داستانهای صوتی آلمانی که توسط آلمانی زبان ها اجرا شده برایش پخش کنند. از افرادی که زبان مادریشان آلمانی هست درخواست کنند که با کودکشان به آلمانی صحبت کند (برای مثال پرستار کودک). امکان بازی با کودکان آلمانی زبان را برای کودک خود فراهم کنند (برای مثال در زمین بازی و در مهد کودک).

- نکته بعدی مدت زمانی ست که کودک باید هر روز در معرض زبان باشد. برخی متخصصان معتقد هستند که لازم است کودک حداقل یک سوم زمان بیداری اش را در تماس با هر یک از دو زبان باشد. برای مثال اگر نوزادی ۱۰ ساعت از روز بیدار است خوب است که روزانه حدود ۳ ساعت در تماس با زبان فارسی و حدود ۳ ساعت در تماس با زبان آلمانی باشد. این نکته یکی از اساسی ترین عوامل در تربیت کودک دوزبانگی است.

- حتماً شرایطی فراهم کنید تا کودک تا زمانی را بدون حضور شما، با گویشور (ان) زبان دوم سپری کند. این کار سبب میشود تا کودک به مرور زمان ضرورت برقراری ارتباط به زبان دوم را حس کند. تکرار این شرایط بعد از سه سالگی (زمانی که کودک می تواند چند کلمه ای صحبت کند) بسیار مهم و ضروری است.

این مقاله ادامه دارد!

الهجرة – و التعليم وثنائية اللغة – التحديات والحلول

الجزء 1

بقلم: نيلوفر كيشيتياري

أم قضاء بعض الوقت مع طفلك والتحدث باللغة الألمانية معه (على سبيل المثال، عن طريق إشراك مربية الأطفال)

- اترك طفلك يلعب مع أطفال ناطقين باللغة الألمانية (في ملعب الأطفال أو في الروضة).
- اجعل طفلك يلعب مع الأطفال الناطقين باللغة الألمانية (في الملعب أو في رياض الأطفال)

النقطة المهمة الثانية هي الكثافة. يعتقد بعض الخبراء أن الأطفال يجب أن يقضوا مالا يقل عن ثلث الوقت الذي يكونون مستيقظين فيه في مجموعة لغوية لكي يصبحوا ثنائيي اللغة بشكل طبيعي. فعلى سبيل المثال إذا كان الطفل مستيقظاً لمدة تسع ساعات في اليوم فيجب التحدث معه على الأقل ثلاث ساعات باللغة الفارسية وثلاث ساعات باللغة الألمانية. وهذا هو أحد أهم العوامل في تربية طفلاً ثنائيي اللغة

تأكد أن طفلك يقضي أيضاً وقت مع متحدثين باللغة الثانية بدون وجودك هناك. هذا سيساعد طفلك على فهم أنه من الضروري التحدث باللغة الثانية وهذا امر مهم بصفة خاصة للأطفال ابتداءً من عمر ثلاث سنوات حتى وإن لم يستطيعوا التحدث إلا ببعض الكلمات

.. يتبع في العدد القادم

لدى الطفل الثنائية اللغوية الطبيعية عندما يتعلم لغتين في نفس الوقت منذ الولادة ودون أي دروس خاصة. كما يتم إكتساب ثنائية اللغة التدريجية من قبل الطفل الذي تعلم بالفعل لغته الأولى جزئياً وبعد ذلك (عادة في سن 3-4 سنوات) يبدأ في تعلم لغة ثانية

وبالنظر إلى هذين النوعين المحتملين من ثنائية اللغة ينبغي على الأهل الذين يرغبون في تثقيف أطفالهم باللغتين النظر أولاً في وضعهم وإمكانياتهم، ثم بعد ذلك اتخاذ الاختيار (المناسب) ؟

ويجب التصرف في كل الأحوال بحذر، لأن التعليم الثنائي اللغة يمثل مهمة صعبة وتستغرق وقتاً طويلاً. وإذا نجح ذلك فإنه يمكن للطفل الاستفادة من مزايا ثنائية اللغة طول العمر

أما إذا كان الأهل لا يولون اهتماماً كافياً لذلك، فإنه يمكن تعريض أطفالهم لمشاكل مختلفة، على سبيل المثال: تأخر تطور اللغة، والخلط في اللغات، والصعوبات في التعبير عن مشاعرهم، وعدم القدرة على التعامل مع بيئتهم أو الفشل في المدرسة

ثنائية اللغة الطبيعية (المتزامنة)

إذا كان ينبغي على الطفل أن يكون ثنائيي اللغة بشكل طبيعي يجب علينا ربطه باللغتين منذ الولادة أو حتى من قبل - كلما كان مبكراً أكثر كان أفضل

نصائح مفيدة للأهل:

من أجل تربية طفلك ثنائيي اللغة، يجب أن تجعله يسمع اللغتين من الناطقين باللغة الأم. على سبيل المثال، إذا كان كلا الوالدين ناطقين باللغة الفارسية كلغة أم، فمن المستحسن أن يتكلموا الفارسية مع طفلهم. ولكي يتعلم الطفل لغة ثانية مثلاً الألمانية، يمكنك القيام بما يلي:

- تشغيل أغاني الأطفال والكتب المسموعة الألمانية
- اطلب من الناطقين باللغة الألمانية كلغة

شهدنا في السنوات الأخيرة ارتفاع هائل في معدلات الهجرة إلى جميع أنحاء العالم. وكل هؤلاء البشر بغض النظر عن المكان الذي يأتون منه أو الذي يذهبون إليه يواجهون مسألة ضرورة تعلم لغة أجنبية، وهذه ظاهرة ترتبط ارتباطاً وثيقاً بعملية الهجرة.

تعلم لغة أجنبية خاصة إذا كانت صعبة، يمثل طريق وعرة مليئة بالمرتفعات والمنخفضات الغير متوقعة. ومع ذلك، فإنه يمكن حل العديد من المشاكل بسهولة أكبر من خلال توفير المعلومات حول الحلول الممكنة

في الجزء الأول من هذا الموضوع أود أن أشرح بإيجاز مفهوم ثنائية اللغة، بعد ذلك سأطرق إلى موضوع تعلم لغة أجنبية لدى الأسر ذات الأطفال الصغار المولودين في بلد الهجرة والذين لا يتحدث الأهل غير لغتهم الأم، هنا سأذكر العوامل التي تسهل أو تعيق النمو بلغتين وسأقدم بعض النصائح المتعلقة بذلك، أما الجزء الثاني من المقال الذي سينشر في العدد القادم فسيكون حول مزايا ثنائية اللغة

إن تعلم أي لغة، سواء كانت اللغة الأولى أو اللغة الثانية يعتبر عملية معقدة وديناميكية تعتمد على تعريف ثنائية اللغة بأنها "إتقان" لغتين مختلفتين واستخدامهما معاً وتنشئ ثنائية اللغة إما بطريقة طبيعية (ثنائية اللغة في وقت واحد) أو من خلال التعليم (المتتالية أو أيضاً ثنائية اللغة المتدرج). يكون

Foto: Diana Juneck

Über Hertha zu Madrid

Unser Traum ist unsterblich

KHALED RAZZAK

Ehrgeiz ist der geistige Treibstoff in unserem Leben. Was ist schon die Existenz des Menschen, wenn er keinen Ehrgeiz besitzt?

Unsere Träume sind ähnlich, unser Weg war derselbe, und unser Ziel ist das gleiche, daher habe ich mich dafür entschieden, über unseren gemeinsamen Traum zu schreiben, dem von mir und meinem Freund Alaa Al-Mekdad.

Alaa und ich haben uns im Flüchtlingsheim kennengelernt. Dort gibt es einen mittelgroßen Sportplatz, man könnte ihn auch Sechser-Sportplatz nennen, denn die Teams, die dort spielen, bestehen aus sechs Spielern. Alaa und ich sind dort miteinander ins Gespräch gekommen, und dabei habe ich gemerkt, dass er ähnliche Wünsche und Träume hat wie ich. In Berlin begannen wir, weiter an unserem Traum zu arbeiten. Wir fingen nämlich an, auf diesem Sportplatz Fußball zu spielen und zu trainieren, um körperlich wieder fit zu werden.

Dann bin ich in Berlin dem arabischen Fußballverein FC Al-Kauthar beigetreten. Dort hatte ich allerdings das Problem, dass alle anderen älter waren als ich und ich deshalb nicht mit ihnen spielen konnte. Zumindest aber konnte ich dort trainieren. Zur gleichen Zeit hat auch Alaa seine Erfahrungen in einem arabischen Fuß-

ballverein namens As-Suri al-Hurr gesammelt. Knapp zwei Jahre hat er dort gespielt. Dann verließ ich meinen Fußballverein, und auch Alaa ist von seinem Verein weggegangen. Wir beide wollten bessere Möglichkeiten finden, um unserem Traum näherzukommen. Wir sind also dem Verein Wilmersdorf beigetreten, allerdings aufgrund unseres unterschiedlichen Alters jeweils in einer anderen Gruppe; zumindest aber haben wir immer um die gleiche Zeit trainiert. Alaa hat eine Weile bei diesem Verein gespielt, während ich auf meinen Spielerausweis gewartet habe, mit dem es mir möglich sein sollte, dort nicht nur zu trainieren, sondern auch mitzuspielen. Bei einem Training erlitt ich dann einen Kreuzbandriss, der mich mehrere Monate daran hinderte, zum Sportplatz zu gehen. Während dieser Zeit machte ich eine Therapie, dank der ich schließlich wieder spielen konnte. Alaa seinerseits ist zum Verein Lichtenrade gewechselt und befindet sich in der Probephase.

Unseren Traum vom Fußball träumen wir schon lange: Wir waren nämlich schon als Kinder bei verschiedenen Fußballvereinen. Ich spielte damals in Damaskus bei einem Verein namens Fatian Filistin, und Alaa war bei dem Verein Al-Madschd in Daraa. Wir verliebten uns beide

mehr und mehr in den Fußball. In der Schule wurde ich mehrmals als „Bester Spieler“ ausgezeichnet, und bei meinen Freunden war ich bereits als „Messi“ bekannt. Es ist schön, wenn man das Gefühl hat, dass man seinen Traum verwirklichen kann.

Dann brach der Krieg in Syrien aus, und wir beide flüchteten an einen anderen Ort. Ich reiste in den Libanon, und Alaa zog nach Jordanien. Da ich noch immer meinen Traum hatte, beschloss ich, im Libanon weiterzuspielen. Ich trat einigen Vereinen bei, allerdings konnte ich dort nicht viel ausrichten – der Rassismus war stärker als ich und bestimmte die Situation. Es war schmerzhaft, was ich dort – nur weil ich aus Syrien komme – erleben musste. Nach allem, womit ich konfrontiert worden war, spielte ich eine Weile keinen Fußball mehr. Und auch Alaa erging es wie mir.

Der Fußball lässt uns unser Leid vergessen, er befreit uns von den Strapazen des Lebens. Wir sind mit dem Fußball aufgewachsen, er ist die schönste Sache, die wir besitzen. Er ist wie ein Fenster, durch das wir atmen können, und verschafft uns seelische Entspannung. Wir haben uns dem Fußball hingegen und werden unserem Traum treu bleiben.

Foto: Hareth Almkudad

أحلام خالدة

خالد الرزاق

التحق بنادي يدعى (نادي المجد) في درعا.. لعبت فترة هناك وعشقت الكرة أكثر حصلت أكثر من مرة على جوائز في مدرستي لأفضل لاعب فأصدقائي كانوا يلقبوني ب (ميسي) جميل أن تشعر بأنك قادر على تحقيق الحلم بدأت الحرب في سوريا وكل منا خرج إلى مكان مختلف فأنا سافرت إلى لبنان وعلاء إنتقل إلى الأردن ولأني صاحب حلم قررت اللعب في لبنان فانتسبت لعدة أندية لكنني لم أستطع فعل الكثير فالعنصرية كانت أكبر مني و كانت سيده الموقف فقط لأنني من سوريا شيء مؤلم ما حدث ..بعد الذي واجهته توقفت عن لعب الكرة لفترة طويلة، وهذا ماحصل مع علاء أيضا كرة القدم هو الشيء الذي ينسينا آلام هذه الحياة يبعدنا عن ضغوطاتها فهي شيء كبيرنا عليه وهي أجمل شيء نملكه، وهي النافذة الحقيقية لحياتنا لنتنفس منها و نشعرنا بالراحة النفسية ضحيننا لأجلها وسنبقى للحلم أوفياء.

في نادي عربي يدعى (السوري الحر) فقد لعب هنالك قرابة عامين. تركت النادي العربي وعلاء أيضا ترك ناديه لنجد فرص أكبر للوصول إلى أحلامنا فإلتحقنا بنادي يدعى (فيلميرس دورف) ولكن بمستويات مختلفة بسبب الاختلاف في العمر لكن كنا نتدرب بنفس التوقيت لعب علاء مدة هناك وأنا تدربت مع فريقي لكن كنت أنتظر هوية اللاعب التي تتيح لي فرصة اللعب وخلال مرحلة التدريب تعرضت لإصابة (تمزق في الرباط الصليبي) والتي أبعدتني أشهر عن الملاعب خضعت خلالها لجلسات علاجية مكنتني من العودة للعب من جديد أما علاء فإنتقل بعدها لنادي جديد يدعى (ليشتن رادي) وهو الآن في المرحلة التجريبية للنادي منذ الطفولة بدأ كل منا للذهاب إلى أندية كرة قدم وهنا بدأ مشوار الحلم فالتحق بنادي في سوريا يدعى (نادي فتيان فلسطين) في دمشق وعلاء

الطموح هو الطاقة الروحية في حياتنا لذلك لا قيمة لوجود الإنسان إن لم يكن طموحا احلامنا متشابهة وطريقنا واحد وهدفنا واحد لذلك قررت الكتابة عن حلمنا سوية انا خالد عبد الرزاق وصديقي علاء المقداد التقينا أنا وعلاء في مجمع للاجئين أو ما يسمى (الهائم) فهناك يوجد ملعب متوسط الحجم نستطيع أن نسميه (ملعب سداسي) كل فريق مؤلف من 6 لاعبين هناك تحدثتُنا ووجدت أن لديه مثل رغباتي وأن أحلامنا متشابهة في برلين بدأنا إكمال الحلم فبدأنا اللعب والتدرب في هذا الملعب لإستعادة اللياقة البدنية ..والآن يجب علينا المضي قدما باتجاه الحلم إنتسبت إلى نادي عربي في برلين يدعى (الكوثر) لكن المشكلة كانت أنهم أكبر مني سنا ولم أستطع اللعب معهم لكنني كنت أتدرب فقط وفي هذه الأوقات كان علاء يخوض أيضا تجربة

Mehr lesen - mehr wissen!

Ein Exklusivinterview mit den Gründern von „Baynetna“, der ersten arabischen Bibliothek in Berlin

ADNAN AL MEKDAL

In Berlin gibt es jede Menge öffentliche Bibliotheken, fast jeder Stadtteil hat eine. Sie sind wichtige Orte des Zuganges zu Wissen und Information, aber auch des gesellschaftlichen, kulturellen Austausches, denn hier finden regelmäßig kulturelle Veranstaltungen statt. Seit kurzem hat Berlin nun auch eine öffentliche arabische Bibliothek – die erste ihrer Art in Deutschland. Sie heißt Baynetna („Zwischen uns“) und ist das Projekt einer Gruppe intellektueller junger Syrer, die es ohne finanzielle Fördermittel, allein durch ihr persönliches Engagement und mit Hilfe ihres Netzwerkes, ins Leben gerufen

haben. Adnan Almekdad traf zwei Projektmitglieder, Maher Khwis und Dana Haddad, in den Räumen der Bibliothek, um mit ihnen über ihre Arbeit, ihre Ziele und die Pläne für die Zukunft zu sprechen.

WIE ENTSTAND DIE IDEE FÜR DAS PROJEKT „BAYNETNA“?

Alles begann damit, dass eine kleine Gruppe von Freunden einen Ort suchte, an dem Interessierte ihre Bücher untereinander austauschen können. In Syrien ist es üblich, unter Freunden Bücher auszutauschen. So kam übrigens der Name der Bibliothek zu Stande:

„Baynetna“ bedeutet auf Deutsch „zwischen uns“. Er bringt auch zum Ausdruck, dass es sich hierbei um ein Non-Profit-Projekt handelt.

WER GEHÖRT ZUM PROJEKTTTEAM?

Unser Team besteht aus fünf Leuten. Dr. Ines Kappert kommt aus Deutschland und leitet das Gunda-Werner-Institut für Feminismus und Geschlechterdemokratie. Dana Haddad kommt aus Jordanien und studiert Architektur. Muhannad Qaiconie stammt aus Syrien und studiert Politikwissenschaften. Ali Hassan kommt ebenfalls aus Syrien und ist Musiker. Auch ich selbst bin Syrer. Ich hatte früher einen eigenen Verlag.

IST DIE ZUSAMMENARBEIT IN EINEM TEAM MIT SO UNTERSCHIEDLICHEN MENSCHEN HARMONISCH? WAS WAREN EURE GRÖßTEN HERAUSFORDERUNGEN?

Die uns allen gemeinsame Idee für dieses Non-Profit-Projekt verbindet uns und hat uns stets an einem Strang ziehen lassen. Probleme gab es einige. Das größte war, passende Räumlichkeiten zu finden. Daneben gab es natürlich noch andere Herausforderungen. Wir nutzten

Fotos: Hareth Almekdad

gezielt unsere jeweiligen persönlichen Netzwerke, was uns sehr geholfen hat, das Projekt erfolgreich umzusetzen. Wem auch immer wir von diesem Projekt erzählten, war die Resonanz stets positiv, und die Leute versuchten uns zu unterstützen, beispielsweise indem sie uns weitere Impulse gaben, Kontakte herstellten etc.

WAS IST DAS WESENTLICHE ZIEL EURES PROJEKTES?

Wir möchten vor allem unserer eigenen Kultur, unserem eigenen geistigen und kulturellen Besitz, der sich in den Büchern spiegelt und für uns identitätsstiftend ist, in unserer neuen Heimat einen Platz geben. Dieser Ort kann zu einer kulturellen Brücke werden. Er ermöglicht es, uns in unserem neuen Umfeld vorzustellen und Wis-

sen über unsere Kultur öffentlich zugänglich zu machen. Schließlich haben auch wir eine Jahrtausende alte Geschichte und Kultur im Gepäck. Ein solcher Ort bietet die Möglichkeit zur Begegnung mit Einheimischen, aber auch für uns untereinander.

JEDES PROJEKT BENÖTIGT JA ERFAHRUNGSGEMÄß FINANZIELLE UND LOGISTISCHE UNTERSTÜTZUNG. HABT IHR EUCH AN ORGANISATIONEN, VEREINE ODER INSTITUTIONEN GEWENDET, DIE NON-PROFIT-PROJEKTE FÖRDERN?

Bisher beruht unser Erfolg hauptsächlich auf dem persönlichen und unabhängigen Engagement der Projektmitglieder. Wir arbeiten nun schon seit einem Jahr und zwei Monaten daran und stecken alles hinein, was wir haben und

was uns als Einzelpersonen möglich ist. Wir arbeiten ohne geregelte Förderung. Es soll ein öffentliches Non-Profit-Projekt sein und bleiben, ohne jegliche finanzielle Gewinne. Das ist sehr wichtig, immerhin obliegen solcherlei große Projekte normalerweise dem Staat. Wir haben einiges an Spenden erhalten. Davon haben wir eine Grundausrüstung, Möbel, Regale etc., angeschafft, sodass wir einige Aktivitäten in Angriff nehmen und Besucher empfangen konnten.

WER HAT EUCH DIESE RÄUMLICHKEITEN ZUR VERFÜGUNG GESTELLT?

Die Bibliothek erstreckt sich über die 15. und 16. Etage eines ehemaligen Hotels, das als vorübergehende Unterkunft für Flüchtlinge genutzt wird. Auch wir werden

hier nicht auf Dauer bleiben können und sind bereits auf der Suche nach neuen Räumlichkeiten.

WENN MAN DIE RÄUME BETRITT, STICHT EINEM GLEICH DAS DESIGN IN DIE AUGEN. WER HAT DIESEN ORT SO GESTALTET?

Die Bibliothek wurde in Zusammenarbeit mit 15 Architekturstudenten und -studentinnen der TU Berlin gestaltet, von denen fünf auf Syrien stammen.

WELCHE BÜCHER WIRD ES IN DER BIBLIOTHEK GEBEN?

Alle möglichen Arten von Bü-

chern, Zeitschriften und Zeitungen. Die Bibliothek wird sich nicht auf eine bestimmte Art von Büchern beschränken. Wir werden häufig nach bestimmten Büchern und Nachschlagewerken gefragt, diese notieren wir uns dann, um sie zu einem späteren Zeitpunkt in den Bestand aufzunehmen. Zunächst ist es überhaupt erst einmal nötig, die Kapazitäten zu schaffen, um daraus eine öffentliche Bibliothek zu machen. Der Anfang ist jedoch schon vielversprechend, wir bekommen Sach- und Bücher-spenden.

GIBT ES BEI EUCH AUCH KULTURELLE VERANSTALTUNGEN WIE IN ANDEREN BERLINER BIBLIOTHEKEN?

Ja, einige Veranstaltungen haben bereits stattgefunden. Zukünftig wird es auch Filmvorführungen und noch mehr künstlerische und literarische Abende geben. Die Veranstaltungen werden auf unserer Facebook-Seite veröffentlicht.

HOTEL BEL AHR

Stresemannstraße 95/97
10693 Berlin,

Öffnungszeiten:

Montag 18:00-23:00 Uhr

www.baynetna.de

info@baynetna.de

www.facebook.com/betweenusberlin

هل هناك فعاليات ثقافية مثل مكتبات برلين الأخرى؟

نعم، تم إقامة عدد من الفعاليات بالفعل وفي المستقبل، سيكون هناك عروض أفلام وأمسيات فنية وأدبية. وسيتم نشر الأحداث على صفحة الفيسبوك لدينا

سوري هذه المجموعة هي من قام بتصميم هذا الديكور

ما هي الكتب التي ستكون في المكتبة؟

جميع أنواع الكتب والمجلات والصحف. لن تقتصر على نوع معين من الكتب وكثيرا ما يطلب منا بعض الكتب والمراجع، التي نقوم بتسجيلها كي نوفرها في وقت لاحق ولكن في البداية من الضروري خلق القدرة على إنشاء مكتبة عامة. ولكن البداية واعدة والطموح كبير

والسادس عشر من فندق سابق يستخدم كإقامة مؤقتة للاجئين، لن نتمكن من البقاء هنا على المدى الطويل، ونحن نبحث بالفعل عن أماكن جديدة

من يدخل الى المكان يلتفت نظره التصميم والترتيب، من الذي قام بالتصاميم؟

بالتعاون مع الجامعة التقنية في برلين قامت مجموعة من طلاب الهندسة المعمارية و تتكون من خمسة عشرة طالب و طالبة و كان من بين المجموعة خمسة طلاب جدد من أصل

إقرأ أكثر تعلم أكثر

لقاء مع مؤسسي "بيناتنا"، أول مكتبة عربية في برلين

عدنان المقداد

و تحقيق النجاح ، و كان هناك تجاوب كبير لكل من طرحنا عليهم فكرة هذا المشروع قاموا بدعمنا عن طريق التحفيز و البحث عن جهات نتواصل معها للمساعدة في تنفيذ المشروع .. الخ

ما هو الهدف الرئيسي لمشروعكم؟

يقول السيد ماهر هناك أمر هام جدا فنحن كأشخاص و بشر لدينا ثقافتنا و مخزوننا الفكري و الحضاري ، و هناك الكثير من الأمور بحاجة لتسليط الضوء عليها ومشروعنا يعتبر جسر ثقافي للتعريف بنا للمحيط الجديد الذي قدمنا إليه بسبب ما يحدث في بلادنا من قتل و دمار و حروب لنقول بأننا مجتمعات لدينا تاريخ حافل و ثقافة و حضارة وهذا المشروع سيكون نافذة تواصل مع المجتمع المحلي لوجود عدد كبير ولا بأس به من العرب و المسؤولية الأخلاقية كنخب مثقفة و الملقة على كاهلنا لنقل الحامل الثقافي إلى هنا و تقديمه ليكون بمثابة الجسر و لمختلف الثقافات و لمن يرغب لإننا نحمل رسالة تعريفية و ثقافية عمرها آلاف السنين

كل مشروع يحتاج إلى دعم مالي ولوجستي. هل جهات معينة ساعدتكم و تعمل على دعم و تعزيز المشاريع غير الربحية؟

وحتى الآن، كان نجاحنا يستند أساسا إلى الالتزام الشخصي والمستقل لأعضاء المشروع. ونحن نعمل على ذلك منذ العام والنصف تقريبا الآن نحن نعمل بدون تمويل منتظم و هو مشروع عام لا نفعي و لا يوجد أي مزايا مادية. هذا مهم جدا في العادة المشاريع الكبرى هي مسؤولية الدولة. حصلنا على بعض التبرعات و عدد من التجهيزات الأساسية، والأثاث، والرفوف، وما إلى ذلك، حتى تتمكن من بدء بعض الأنشطة واستقبال الزوار

من الذي أمن لكم المكان؟

تقع المكتبة في الطابقين الخامس عشر

من هو فريق المشروع؟

يقول السيد ماهر نحن نكون من خمسة أشخاص و هم:
إنز كابرث من ألمانيا مسؤولة قسم النسوية في هينريش بال شتيفتونغ
دانا حداد من الأردن طالبة هندسة معمارية في جامعة التقنية في برلين
مهني قيقوني من سوريا طالب سياسية و فلسفة في جامعة بارد في برلين
علي حسن من سوريا موسيقي
ماهر خويص صاحب دار خطوات للنشر والتوزيع من سوريا

كيف تم التنسيق بين فريق العمل ؟ ما هي أكبر التحديات التي تواجهكم؟

نحن التقينا على الفكرة و هي التي جذبت إنتباه الجميع و جعلت الفريق يتعاون للمضي قدماً بهذا المشروع اللانفعلي واجهنا المشقة في العديد من التفاصيل أهمها و بشكل رئيسي هو من أين نحصل على المكان ، و من ثم الأمور الأخرى و كيف يمكن تأمينها عبر الاستفادة من شبكة علاقتنا لتحقيق هذا الهدف و المضي به

يوجد الكثير من المكتبات العامة في برلين، وفي كل منطقة تقريبا يوجد مكتبة كبيرة فهي أماكن مهمة للناس للاطلاع على الثقافات وفي الآونة الأخيرة، أنشئت مكتبة عربية في برلين الأولى من نوعها في ألمانيا. إسمها بيناتنا ("بيننا")، وهو مشروع مجموعة من الشباب السوري المثقف خلقوا هذا المشروع الخاص عبر علاقاتهم و شبكاتهم الخاصة فكان لنا اللقاء مع عاملين في المشروع هما ماهر خويص ودانا حداد في المكتبة للتحدث عن عملهم وأهدافهم وخططهم المستقبلية

كيف جاءت فكرة مشروع بيناتنا؟

بداية المشروع كانت بين مجموعة صغيرة من الأصدقاء و هي إيجاد مكان او نافذة للكتاب العربي و فكرة تبادل للكتاب بين الراغبين ، و كما نذكر جميعا عندما كنا في سوريا نتبادل الكتب بين عدد من الأصدقاء و ذلك للاستفادة و كانت فكرة لطيفة و مفيدة و من خلال ذلك تم اختيار الاسم "بيناتنا" و هو عبارة عن مشروع ثقافي لا نفعي

Hohe Hürden

**Eine Anwältin und ein Chirurg suchen
Arbeit in Berlin**

SHROUK HAMZEH

Illustration: Shrouk Hamzeh

„Der Weg ist zu lang. Zu viel Zeit brauchst du, um ein Arzt zu sein!“ Das sagt mein Vater, der Arzt Abdullhalem Hamzeh. Er kommt aus Syrien, ist 51 Jahre alt und hat drei Kinder. Seit zwei Jahren und fünf Monaten lebt er in Deutschland. Er erzählt uns von den vielen Hürden, die er überwinden muss, um als ausländischer Arzt in Deutschland arbeiten zu können.

„Ich machte das Abitur in Syrien, dann bin ich in die Ukraine gefahren, habe dort für ein Jahr die Sprache gelernt und noch weitere sechs Jahre Medizin studiert. Danach bin ich nach Syrien zurückgegangen. In Syrien arbeitete ich 20 Jahre lang als Arzt, acht Jahre als Allgemeinmediziner und zwölf Jahre als Chirurg. 2015 bin ich wegen des Krieges nach Deutschland gekommen. Hier muss ich zuerst die Sprache lernen, mindestens bis zum Niveau B2. Mit dem Zeugnis kann ich dann zum LAGeSo.“

Danach kann er sich zur Fachsprache-Prüfung bei der Ärztekammer anmelden. Sie muss schriftlich und mündlich abgelegt werden. Der Prüfling untersucht einen Patienten und schreibt eine Anamnese. Dann erklärt er alles den Ärzten, die diese Prüfung abnehmen, und sie entscheiden dann, ob er die Prüfung bestanden hat oder nicht.

Nach der Fachsprache-Prüfung kann er seine Unterlagen zum LAGe-

So schicken. Wenn das alles in Ordnung ist, bekommt er ein Datum für die Approbationsprüfung. Die wird zweimal im Jahr durchgeführt, entweder im Herbst oder im Frühling. Die Prüfungskommission besteht aus drei Professoren: einem Internisten, einem Chirurgen und einem Arzt eines anderen Fachbereichs. Auch hier muss ein Patient untersucht, die Anamnese geschrieben und alles mit den Professoren besprochen werden. Wenn er die Approbation bestanden hat, kann er genau wie ein deutscher Arzt arbeiten. Ansonsten kann er den Test noch zwei Mal wiederholen. Wenn er die Approbation bekommt, kann er sich eine Arbeit im Krankenhaus suchen. Möchte er eine eigene Praxis eröffnen, dann muss er zusätzlich noch fünf Jahre lang als Arzt in einem Krankenhaus gearbeitet haben und danach die Prüfung zum Facharzt machen. Seine frühere Berufserfahrung zählt dabei nicht. Das ist für ihn alles nicht einfach, aber er versucht es.

Randa Almousaly, meine Mutter, kommt ebenfalls aus Syrien und ist seit einem Jahr und neun Monaten zusammen mit uns Kindern in Deutschland. Von Beruf ist sie Anwältin. Auch sie möchte am liebsten wieder in ihrem Beruf arbeiten.

„In Syrien habe ich das Abitur gemacht. Dann habe ich vier Jahre Jura studiert und 1997 mein Studi-

um beendet. Für weitere zwei Jahre habe ich eine Art Praktikum absolviert und war dann sieben Jahre als Anwältin tätig. Danach habe ich beim Finanzministerium im Bereich Steuern gearbeitet. 2015 bin ich dann nach Deutschland gekommen, wo ich gerade die deutsche Sprache lerne. Ich habe noch gar keinen Plan, was ich hier arbeiten kann. Als Ausländerin ist es sehr schwierig, als Anwältin zu arbeiten, weil das Recht und die Gesetze sehr unterschiedlich sind.“

Wenn sie die Sprache bis zum Niveau B2 gelernt hat, hat sie zwar die Chance, einen Ausbildungsplatz zu bekommen. Aber vor der dreijährigen Ausbildung muss sie erst noch ein Berufsvorbereitungsjahr machen und kann danach doch nur als Anwalts-helferin arbeiten.

„Ich finde diesen Weg zu schwierig, und die Sprache ist auch nicht so einfach zu lernen. Da habe ich keine Lust, alles noch einmal von vorne zu beginnen! Wenn ich die B1-Prüfung bestehe, werde ich wohl etwas anderes arbeiten, zum Beispiel kann ich mir vorstellen, in einem privaten Projekt mitzuwirken. Aber das ist auch nicht so einfach! Vor allem auch, weil ich seit meiner Kindheit schon immer davon geträumt habe, als Anwältin zu arbeiten.“

Für sie erscheinen die Hürden, zu ihrem Traumberuf zurückzukehren, nicht überwindbar.

يقول السيد عبد الحليم حمزة : لكي تعمل كطبيب في ألمانيا فالطريق شاق و طويل و تحتاج للكثير من الوقت و الجهد عبد الحليم!! طبيب سوري، في العقد الخامس من العمر متزوج ولديه ثلاثة أولاد. وصل إلى ألمانيا منذ سنتين و نصف بسبب الحرب في سوريا.

عبد الحليم يروي لنا كيف يستطيع الشخص الأجنبي العمل كطبيب في ألمانيا. أنهيت المدرسة الثانوية في سوريا عام “ 1985، ثم سافرت إلى أوكرانيا بهدف الدراسة، حيث درست هناك سنة لغة و ست سنوات الطب البشري. تخرجت من جامعة القرم عام 1992، وعدت لبدء الحياة المهنية في سوريا حيث عملت هناك لعشرين عاماً، ثماني سنوات كطبيب عام و اثنتا عشر سنة كطبيب جراحة عامة.

عام 2015 وصلت إلى ألمانيا. في المرحلة الأولى يجب على الطبيب دراسة اللغة حتى المستوى ب2 على الأقل، ليحق له التقدم بطلب لتعديل الشهادة. ويستطيع الطبيب دراسة مستويات اللغة ب2 و س1 كدراسة عادية أو بدورة لغة مخصصة للأطباء. امتحان اللغة الطبية:

وهو امتحان في نقابة الأطباء، و يكون قسمين شفهي و كتابي. و يجب على الطبيب المتقدم لاجتياز هذا الامتحان فحص أحد المرضى وكتابة السيرة المرضية الخاصة به، و من ثم يقوم بشرحها للأطباء المشرفين على الامتحان و تتم مناقشته في تشخيص الحالة المرضية ونوع العلاج المقترح للمريض ، و بعد ذلك يقررون إن كان قد اجتاز هذا الامتحان أم لا.

بعد امتحان اللغة الطبية و أهلية الطبيب على القدرة للعمل كطبيب فيجب ترجمة شهادة الطب و شهادات الخبرة كي إرسالها لوزارة الصحة. وفي حال كانت جميع الأوراق نظامية و كاملة، يتم تحديد تاريخ تقديم امتحان تعديل الشهادة للطبيب المتقدم.

امتحان التعديل:

و هذا الامتحان يكون لمرتين فقط كل سنة، إما أن يكون بالربيع أو بالخريف. و يتألف من ثلاثة أطباء بمرتبة بروفييسور ، بروفييسور داخلية، و جراحة، و تخصص آخر. و يتوجب على الطبيب فحص أحد المرضى و المطلوب و كتابة السيرة و الحالة المرضية له، ثم تتم مناقشتها من قبل الأطباء المشرفين و بعد الانتهاء مباشرة من الامتحان يتم إبلاغ الطبيب المتقدم لهذا الامتحان بالنتيجة سلبية أم إيجابية.

إذا اجتاز الطبيب هذا الامتحان، يستطيع العمل كطبيب الألماني تماماً. و في حال عدم اجتيازه للامتحان، يحق له التقدم لهذا الامتحان لمرتين إثنين و من ثم يمكنه مراسلة المشافي و البحث عن العمل بحسب إختصاصه و بالأجر المناسب.

!! إمكانية افتتاح عيادة خاصة:

يجب على الطبيب أن يعمل لعدة سنوات في المستشفيات، و من ثم التقدم لامتحان التخصص. عند اجتياز هذا الامتحان يمكنه فتح عيادته الخاصة، و إذا لم يجتازه لا يستطيع أية حال من الأحوال فتح عيادة خاصة به.

أما عني ، فلقد أنهيت دراسة اللغة الألمانية لمستوى س1 الطبي ، و اجتزت امتحان اللغة الطبية بنجاح، و قمت بعمل تدريبين، الأول في إحدى المشافي و الثاني في عيادة، و أحضر لامتحان التعديل في شهر تشرين الثاني لكي ” أتمكن من العمل كأبي طبيب عادي

و أنهى حديثه بقول أن الأمر ليس سهلاً أبداً، و يتطلب الكثير من الصبر ، و لكنه يستحق المحاولة.

أما عن خريجي كلية الحقوق، الذي أتم دراسته في غير ألمانيا، و أتى كمحامي إلى ألمانيا، فشرحت لنا عن هذا الأمر المحامي رنده الموصلي زوجة السيد عبد الحليم حمزة الذي روى لنا قصته.

تقول السيدة رنده ” حصلت على الشهادة

الثانوية في سوريا، ثم درست الحقوق في جامعة دمشق و التي استمرت لأربع سنوات و تخرجت في العام 1997، و من ثم أتممت فترة التدريب و لمدة سنتان في عدد من مكاتب المحاماة في دمشق ، و حصلت على شهادة الأستاذة. عملت كمحامية لسبع سنوات، و بعد ذلك حصلت على وظيفة في وزارة المالية بمديرية الضرائب.

و في نهاية عام 2015 وصلت إلى ألمانيا. و حالياً أدرس اللغة الألمانية، و لا أملك خطة واضحة بعد حول عملي في المستقبل. حيث أن عمل المرء كمحامي في بلد آخر صعب جداً، بسبب اختلاف القانون و الدستور و حتى اللغة القانونية في ألمانيا صعبة للغاية و خاصة المصطلحات ..الخ.

يمكن للمحامي إنهاء دراسة اللغة للمستوى ب2، ثم يكون له الفرصة في الحصول على مقعد في مدرسة التدريب المهني ، ولكن يجب عليه أولاً إنهاء سنة تحضيرية، بعدها يستطيع الدراسة في المدرسة المهنية لثلاث سنوات، ثم العمل كمساعد محامي.

أنا أجد هذا الطريق صعباً للغاية، بالإضافة لصعوبة اللغة. لذلك ليس لدي رغبة بإعادة الدراسة. بل أريد إنهاء مستوى ب1 في اللغة ثم العمل في مجال آخر، أو بدء مشروع خاص. و لكن هذا أيضاً ليس بالشيء السهل، لأن حلمي منذ الطفولة كان بأن أعمل كمحامية."

وجدت قصة والدي كأبي قصة في محاولة للإندماج في المجتمع الألماني، و في الحقيقة تحتاج إلى الكثير من الوقت، و الكثير من الصبر، و تستحق الفخر. و لكن يبقى هناك فارق كبير بين الاستسلام لمصاعب الحياة و ظروفها ومن ثم إعطاء ردة الفعل للظروف، و بين المضي قدماً في الحياة لتعطيك هي ردة فعلها.

إذا كنت طبيب أو محامي ما هي الطريقة لكي تنال فرصة للعمل في ألمانيا ؟

شروق حمزة

Illustration: Shrouk Hamzeh

Wie finde ich einen Ausbildungsplatz?

AMINA RAYAN

Besonders junge Geflüchtete haben oft Interesse daran, in ihrer neuen Heimat Deutschland einen Beruf zu erlernen. Eine gute Möglichkeit dafür ist die duale Berufsausbildung, oft auch „betriebliche Ausbildung“ oder umgangssprachlich einfach „Ausbildung“ genannt. Jemanden, der eine Ausbildung macht, nennt man „Auszubildende/r“ oder kurz „Azubi“.

Was ist eine duale Berufsausbildung?

Das Besondere an der dualen Ausbildung ist, dass man den Beruf teilweise in einer Schule und teilweise in einem Betrieb lernt. Azubis lernen in der Berufsschule die Theorie für den Beruf und wenden im Betrieb das erlernte Wissen an. Durch diese Kombination von Theorie und Praxis lernen sie Fachwissen und sammeln gleichzeitig Arbeitserfahrung. In der schulischen Ausbildung hingegen lernt man den Beruf meistens nur an einer Berufsschule oder Fachakademie.

Eine duale Berufsausbildung dauert zwischen zwei und dreieinhalb Jahre. Meistens hat man ein bis zwei Tage in der Woche Berufsschulunterricht und verbringt den anderen Teil der Woche im Betrieb. Es gibt aber auch ein paar Ausbildungsberufe, bei denen der Berufsschulunterricht in Blöcken stattfindet. Das bedeutet,

dass man ein paar Wochen am Stück in der Berufsschule und dann wieder im Betrieb ist.

Während der Ausbildung verdienen Azubis schon Geld. Der Durchschnittsgehalt liegt bei ungefähr 795 Euro brutto. Wie hoch das Gehalt tatsächlich ist, kann aber sehr unterschiedlich sein. Es hängt davon ab, in welchem Berufsfeld und Bundesland man die Ausbildung macht. In Deutschland gibt es über 300 Ausbildungsberufe. Da hat man also die Qual der Wahl.

Welche Voraussetzungen muss ich für eine Ausbildung erfüllen?

Die meisten Betriebe wünschen sich, dass ihre Azubis einen Schulabschluss haben. Rechtlich ist für die meisten Ausbildungsberufe aber kein Schulabschluss vorgesehen. Das heißt, dass du auch ohne Schulabschluss eine Ausbildung machen kannst, wenn du einen Betrieb findest, der dich ausbilden möchte. Mit Schulabschluss verbessern sich aber deine Chancen, einen Ausbildungsplatz zu finden.

Wenn du weißt, für welche Ausbildung du dich interessierst, solltest du recherchieren, welchen Abschluss die meisten Betriebe für deine Wunschausbildung verlangen. Das kannst du entweder auf der Berufe-

net-Internetseite der Arbeitsagentur oder in einer Bildungsberatung herausfinden. Außerdem solltest du idealerweise mindestens ein B1-Niveau, besser noch ein B2-Niveau, in der deutschen Sprache haben. Das ist wichtig, damit du im Unterricht in der Berufsschule alles verstehst.

Wie finde ich einen Ausbildungsplatz?

In Deutschland ist es üblich, Bewerbungen an Betriebe, bei denen man eine Ausbildung machen möchte, zu schicken. Eine Bewerbung besteht aus einem Lebenslauf und einem Anschreiben. Außerdem solltest du deine relevanten Schul- und Sprachzeugnisse beilegen. Es gibt ein paar Regeln, die du bei der Erstellung deiner Bewerbung beachten solltest. Deshalb empfiehlt es sich, Unterstützung von einem Experten zu suchen, um deine Bewerbung zu schreiben.

Nachdem du einen Betrieb gefunden hast, der dich ausbilden möchte, unterschreibst du deinen Ausbildungsvertrag. Mit dem Ausbildungsvertrag kannst du dich an der Berufsschule anmelden. Nun kann deine Ausbildung beginnen.

كيف يمكنني العثور على مكان للتدريب المهني؟

بقلم : أمينة ريان

وتسعون يورو اجمالاً. ومع ذلك يمكن أن يكون مقدار الراتب الفعلي مختلف جداً وهذا يعتمد على المجال المهني والمقاطعة التي فيها المدرسة المهنية. يوجد في ألمانيا أكثر من ثلاثمائة مهنة حرفية ولذلك فإن الاختيار أمامك صعب.

ماهي شروط الحصول على مكان للتدريب المهني؟

ترغب معظم الشركات أن يكون المتدربون حاصلون على شهادة مدرسية. أما من الناحية القانونية فإن معظم المهن التدريبية لا تتطلب شهادة مدرسية.

هذا يعني أنه بإمكانك الحصول على مكان للتدريب دون شهادة مدرسية إذا وجدت شركة وافقت على أن تقوم بتدريبك. لكن بوجود شهادة إتمام الدراسة تكون لديك فرص أفضل للحصول على مكان للتدريب.

إذا كنت تعرف ماهي المهنة التي أنت مهتم بها ينبغي عليك البحث عما تحتاجه في معظم الشركات التدريب المهني المطلوب، بالإضافة إلى ذلك يجب أن يكون لديك مستوى لغوي في B2 و يفضل مستوى B1 لا يقل عن مستوى اللغة الألمانية هذا مهم لكي تستطيع فهم كل شي في الفصول الدراسية.

كيف يمكنني العثور على مكان للتدريب؟

من المعتاد في ألمانيا أن ترسل طلبات التقديم الى الشركات التي ترغب في تأهيل أشخاص لديها. يتكون تقديم الطلب من سيرة ذاتية وخطاب بالإضافة إلى ذلك يجب عليك إرفاق الشهادة المدرسية وشهادة اللغة المتعلقة بذلك هناك بعض القواعد التي يجب مراعاتها عند الشروع بتقديم الطلب لذلك ينصح بالحصول على دعم من خبير لكتابة طلبك، وبعد أن تجد شركة ترغب في تأهيلك ستقوم بتوقيع عقد التدريب الخاص بك ويمكنك التسجيل في لمدرسة المهنية عن طريق عقد التدريب والآن يمكن ان تبدأ بتعليمك المهني.

Raha macht eine duale Berufsausbildung zur zahnmedizinischen Fachangestellten. Mit Hilfe eines Stoffkrokodils lernen Kinder das richtige Zähneputzen. Foto: Diana Juneck

الخبرة في العمل بنفس الوقت وهذا يعتبر على خلاف ماهو عليه في التعليم المدرسي حيث لايتعلم الشخص غالباً المهنة إلا في مدرسة مهنية أو أكاديمية متخصصة.

يستمر التدريب المهني المزدوج بين سنتين وثلاث سنوات ونصف السنة. في الغالب يكون لدى المتدرب يوم أو يومين في الاسبوع دروساً في المدرسة المهنية ويقضي الجزء الآخر من الاسبوع في الشركة، ولكن هناك أيضاً بعض من المهن التي يكون فيها التدريس في المدارس المهنية بشكل مكثف في أوقات متباعدة. هذا يعني أنك بالتناوب تقضي بضعة أسابيع في المدرسة المهنية وبضعة أسابيع في الشركة يتقاضى المتدرب راتباً شهرياً لايزيد بشكل متوسط عن مبلغ مايقارب سبعمائة وخمسة

كثيراً ما يهتم الأجنيين الشباب خاصة، لتعلم مهنة في بلدهم الجديد ألمانيا. ويعتبر التدريب المهني المزدوج الذي يطلق عليه أيضاً اسم تدريب الشركات أو باختصار "التدريب" إمكانية جيدة لذلك ويطلق على الشخص الذي يتدرب لمهنة ما إسم متدرب او باختصار (Azubi) أزوبي.

ماهو التدريب المهني المزدوج؟

الشيء المميز بخصوص التعليم المزدوج هو أن يتعلم المتدرب في دوام يتكون من جزئين: الأول في المدرسة والثاني في الشركة. وهكذا يتعلم المتدرب النظرية في المدرسة المهنية ويطبق المعرفة المكتسبة في الشركة، ومن خلال هذا الجمع بين التعليم (النظري والتطبيقي) يتعلم المتدربون المعرفة المتخصصة ويكتسبون

Hilfreiche Links und kostenfreie Beratungsstellen:

روابط مفيدة ومكاتب استشارات مجانية

لینک های مفید و مراکز مشاوره رایگان:

Hier gibt es eine Liste mit allen
Ausbildungsberufen in Deutschland:
www.ausbildung.de/berufe/glossar/

فیما يلي قائمة بجميع المهن التدريبية-
في ألمانيا:

اینجا یک لیست از تمام
حرفه های آموزشی که در آلمان
موجود است را می توانید پیدا
کنید:

Unter diesem Link kannst du Infos über deine
Wunschausbildung nachlesen:
www.berufenet.arbeitsagentur.de

تحت هذا الرابط يمكنك قراءة-
المعلومات حول التدريب المهني الذي
ترغب فيه

در این لینک می توانید اطلاعات
را در مورد دوره های آموزش
حرفه دلخواه در یافت کنید:

Hier kannst du dich zur dualen Berufsausbildung
beraten lassen oder Hilfe bei der Erstellung von
Bewerbungsunterlagen holen:

هنا يمكنك إلقاء نظرة على التدريب-
المهني المزدوج أو الحصول على
مساعدة في إعداد وثائق تقديم الطلب

اینجا می توانید در مورد دوره
آموزش حرفه ای دوگانه مشاوره
در یافت کنید و یا کمک در قسمت
درخواست نویسی دریافت کنید:

MITTELHOF E.V.- WELCOME
Clayallee 345
14169 Berlin
Tel: 030-68 81 06 60
Welcome@Mittelhof.org

JOB COACHING FIB
Guthsmuthsstraße 23
12106 Berlin
Tel: 030-221922500

BILDUNGSBERATUNG FÜR GEFLÜCHTETE FRAUEN
Guthsmuthsstraße 23
12106 Berlin
Tel: 030-221922500
Mobibe@goldnetz-berlin.de

استشارات التعليم للاجئات

مرکز مشاوره برای بانوان
مهاجر:

Hier kannst du einen Schulabschluss nachholen
oder Berufsberatung und Unterstützung bei der
Ausbildungsplatzsuche bekommen:

هنا يمكنك إجراء امتحان شهادة اتمام-
المدرسة أو الحصول على المشورة
الخاصة بالعمل المهني والدعم في
البحث عن مكان التدريب

اینجا می توان برای دریافت یک
سند تحصیلی ادامه تحصیل داد
و یا مشاوره در زمینه آموزش
حرفه را بدست آورد. همچنین
این نهاد در یافتن یک دوره
حرفه آموزی کمک می کند.

GFBM - AUSBILDUNG IN SICHT (AIS)
Lützowstraße 106
10785 Berlin
Tel: 030-61 77 64 410
muetzel@gfbm.de

چگونه شامل یک دوره حرفه آموزی شوم؟

امینه رایان

مهاجرین جوان اکثراً در خانه جدیدشان آلمان علاقمندی ویژه ای به آموختن یک حرفه دارند. از راه های خوب آموختن یک حرفه، آموزش حرفه دوگانه یا آموزش شرکتی که به زبان عامیانه به آن «دوره آموزش حرفه» می گویند. افرادی که شامل یک دوره آموزش حرفه شده اند نیز کارآموز می گویند.

دوره آموزش حرفه دوگانه چیست؟

ویژگی دوره حرفه آموزی دوگانه اینست که در آن کارآموز حرفه را هم در مدرسه و هم در شرکت می آموزد. کارآموز در مدرسه درس نظری را می آموزد و این آموخته ها در مدرسه را در شرکت به کار می بندد. با این ترکیب نظری و عملی کارآموزها هم دانش تخصصی بدست می آورند و هم همزمان تجربه کاری حاصل می کنند. در حالیکه در آموزش یک گانه، یعنی آموزش قدیمی که تنها در مدرسه انجام می شد، حرفه تنها در مدرسه یا در یک اکادمی تخصصی آموخته میشد.

آموزش دوگانه حرفه از دو تا سه و نیم سال طول می کشد. در این نوع از دوره آموزشی، اکثراً یک یا دو روز در هفته درس در مدرسه برگزار میشود و متباقی روزها را کارآموز در شرکت به کار عملی سپری میکند. اما یک تعداد دیگر از دوره های آموزشی حرفه وجود دارند که در آنها درس به صورت بلوک برگزار میشود. به این معنا که چند هفته بصورت مکمل در مدرسه و چند هفته دیگر به طور پیهم در شرکت سپری میشود.

در طی دوره آموزش حرفه، یک کارآموز حقوق نیز می گیرد. حقوق میانگین یک کارآموز تقریباً نزدیک به ۷۹۵ یورو به صورت ناخالص میباشد. این که واقعاً معاش یک کارآموز چقدر است بسیار متنوع است و به عواملی چون کارآموز در کدام ساحت شغلی و در کدام ایالت دوره حرفه آموزی را

میگذراند، بستگی دارد. در آلمان زیاد تر از ۳۰۰ شغل دارای دوره های حرفه آموزی می باشند. این تعدد شغل ها انتخاب را سخت میکند.

شرایط مورد نیاز برای آغاز یک دوره حرفه آموزی

اکثر شرکت ها می خواهند تا کارآموزهایشان فارغ التحصیل مدرسه باشند. اما قانون برای اکثر حرفه ها و دوره های حرفه آموزی کدام سند فارغ التحصیلی را معیار قرار نداده است. به این معنا که، بدون سند فارغ التحصیلی نیز میتوان یک دوره حرفه آموزی را انجام داد. این در صورتی است که یک شرکت را پیدا کنی که حاضر به پذیرفتن به عنوان کارآموز باشد. با داشتن مدرک فارغ التحصیلی شانس بدست آوردن یک دوره حرفه آموزی بیشتر است. اگر میدانی که علاقمند کدام حرفه هستی، باید از قبل تحقیق نمایی که شرکت های ارایه کننده دوره های آموزشی در حرفه مورد علاقه ات چه سطح از مدرک تحصیلی را نیاز دارد. پاسخ به این سوال را می توان در سایت انترنتی "بیروفسنت" اداره کار* دریافت و یا در یک مرکز مشاوره بدست آورد. در کنار آن، بصورت ایده آل باید مهارت زبان آلمانی تان به سطح بی ۱ و یا بهتر از آن بی ۲ باشد. مهارت زبانی خوب بسیار مهم است چون درس در کلاس مدرسه را در مدت زمان حرفه آموزی باید خوب درک کرده بتوانی.

چگونه شامل یک دوره آموزشی حرفه یی می شوم؟

در آلمان معمول است که شخص باید درخواستی خود را به شرکت هایی که می خواهد در آن دوره کارآموزی را انجام دهد

کند، ارایه کند. درخواستی شامل یک رزومه و یک تقاضای استخدام میباشد. همچنان اسناد تحصیلی و سایر مدارکی که برای این دوره آموزش حرفه مهم هستند باید ضمیمه درخواست گردد.

چند قاعده کلی وجود دارد که در تنظیم درخواستی باید در نظر گرفته شوند. به همین خاطر مهم است که در تنظیم درخواستی، مشوره یک متخصص را بگیری تا درخواستی ات به صورت ایده آل تنظیم شود. پس از آنکه شرکتی پیدا گردد که حاضر به استخدام فرد متقاضی باشد، شرکت با این شخص قرارداد دوره حرفه آموزی را امضا میکند. فرد متقاضی با داشتن یک قرارداد امضا شده دوره حرفه آموزی، میتواند خود را در مدارس فنی حرفه ای ثبت نام کرده و دوره آموزش دوگانه حرفه را آغاز کند.

* Berufsnet Arbeitsagentur

Wer sind eigentlich diese Deutschen?

Serie: Warum sich Deutsche ehrenamtlich engagieren am Beispiel von Franziska Merkel-Anger

JULIANE METZ

So manche Geflüchtete wundern sich über das beeindruckende ehrenamtliche Engagement der Deutschen. Sie bekommen kein Geld und opfern vielfach einen großen Teil ihrer Freizeit dafür, neuangekommene Menschen bei ihren ersten Schritten in der neuen Heimat zu unterstützen – auch in Steglitz-Zehlendorf. Was sind das für Menschen? Warum tun sie das? Mit diesen Fragen im Kopf begab sich Juliane Metz auf die Suche und traf Engagierte aus unserem Bezirk.

Auf die Minute pünktlich fährt Franziska Merkel-Anger (57) in ihrem blitzblanken Großraumtaxi zu unserer Verabredung am Fischtal vor. Rund 50 Stunden in der Woche sitzt sie hinter dem Steuer. Wartezeiten nutzt sie, um für das Willkommensbündnis Steglitz-Zehlendorf E-Mails zu schreiben und zu telefonieren. Anfangs hat sie nur Fahrdienste gemacht, dann kamen weitere Aufgaben hinzu. Eine echte Herzensangelegenheit ist für Franziska der persönliche Kontakt mit geflüchteten Menschen. Regelmäßig ist sie samstags von 15 bis 17 Uhr beim

Begegnungscafé in der Ernst-Moritz-Arndt-Kirchengemeinde (EMA). Im Januar hat sie dort Ali und seine Familie aus dem Iran kennengelernt. „Wir haben Handynummern ausgetauscht, und im Nu hatte ich lauter Nachrichten auf Whatsapp, mit ‚Hallo, wie geht’s‘, blinkenden Herzchen und Smilies“, erzählt sie lächelnd. Als Ali und seine Frau Ablehnungen für ihre Asylanträge erhielten, organisierte Franziska einen Anwalt. Sie half Ali bei der Suche nach einem Ausbildungsplatz und bei der Wohnungssuche – beides mit Erfolg. „Ali und seine Familie haben viel Hilfe, aber auch viel Glück gehabt. Sehr viele Geflüchtete haben diese Unterstützung nicht. Ich kann andere nur ermutigen, Kontakt zu suchen! Anfangs denkt man vielleicht, man will nur etwas Gutes tun, aber dann ist man ganz schnell emotional beteiligt. Ich jedenfalls habe neue Freunde gewonnen, die ich schon jetzt nicht mehr missen möchte.“

Franziska Merkel-Anger (57)

„Ich war mein ganzes Erwachsenenleben immer sehr dankbar, dass ich so behütet aufgewachsen bin, dass es mir so gut geht und ich keine Sorgen habe. Das habe ich immer als Geschenk empfunden. Und das möchte ich gerne weitergeben.“

Willkommensbündnis Steglitz-Zehlendorf
www.wikobuesz.berlin

زیرنویس تصویرها:

فرانسیسکا مرکل-آنگر (۵۷) ساله

„من در تمام زنده گیام شکرگذار این بودم که زیر یک چتر در آرامش کامل بزرگ شده‌ام. از اینکه که همیشه حالم خوب بوده و هیچ نگرانی ندارم. این را همیشه مثل یک نعمت درک کرده‌ام و می‌خواهم با دیگران تقسیمش نمایم.“

(فرانسیسکا میرکل – آنجیر ۵۷) عاماً

لقد كنت طيلة فترة شبابي ممتنة وشاكرة جداً، كوني نشأت وترعرت برعاية دافئة وبسعادة ولم يكن هناك ما يقلقني. وكنت دائماً أحس بأن ذلك هدية. و يسعدني اليوم أن أرد هذا الجميل من خلال تقديم الخير للآخرين

من هم هؤلاء الألمان حقاً ... ؟

لماذا يحب الألمان العمل التطوعي - فرانسيسكا ميركل أنغر

يوليانا ميتز

تعجب بعض اللاجئين من هذا العمل التطوعي الباهر الذي يقوم به الألمان. هؤلاء لا يتقاضون المال مقابل عملهم ويضحون بالكثير من أوقات فراغهم وراحتهم في تقديم المساعدة ومد يد العون إلى القادمين الجدد في بلدهم الجديد - أيضاً في حي شتيغلز - تسيليندورف في برلين. فمن هم هؤلاء الناس حقاً؟ لماذا يقومون بذلك؟ لقد توجهت يوليانا ميتز باحثة عن هؤلاء وفي رأسها كل هذه التساؤلات والتقت ببعض الناشطين في هذا المجال بذاك الحي البرليني.

تحضر السيدة فرانسيسكا ميركل - أنجير (57 عاماً) بسيارتها التاكسي التي تلمع نظافة إلى مكان موعداً في فيشتال في الوقت المحدد بالتمام. تعمل فرانسيسكا حوالي 50 ساعة في الأسبوع سائقة تاكسي. وتستغل أوقات الانتظار

في التاكسي بكتابة الرسائل الالكترونية وإجراء الاتصالات الضرورية لمركز الترحيب باللاجئين في منطقة شتيغلز - تسيليندورف ببرلين. في البداية كان نشاطها يقتصر على النقل إلى أن جاءت المهام الإضافية. وتعتبر فرانسيسكا العمل والعلاقة مع اللاجئين مسألة إنسانية وجدانية وشخصية جداً. فهي تذهب وبشكل منتظم كل يوم سبت من الساعة الثالثة إلى الخامسة بعد الظهر إلى جلسة التعارف و تناول القهوة بمركز الرعاية الكنسية أرنت - تقول لقد تعرفت في (EMA) موريتز - أرندت كانون الثاني / يناير من هذا العام على علي وعائلته الإيرانية، تبادلنا أرقام الهواتف وبدأت تتوالى علي الرسائل على الواتس آب تسألني مرحباً وكيفك مرفقة بالقلوب والسمائلي، كما تقول فرانسيسكا مبتسمة. وعندما رُفِضت

طلبات لجوء علي وزوجته نظمت لهما فرانسيسكا محامياً وساعدت علي في الحصول على مكان للتعليم المهني والحصول على شقة - ونجحت بذلك. إن علي وعائلته كانا بحاجة إلى مساعدة كبيرة وكان حظهما كبيراً أيضاً. هناك الكثير من اللاجئين لا تتوفر لهم فرصة الحصول على مثل هذه المساعدة. وليس بإمكانني سوى أن أحث هؤلاء على التواصل مع الناس والبحث عن المساعدة! في بداية الأمر يشعر المرء وكأن الحال يقتصر على عمل الخير، لكنه يحس بعد ذلك بأنه منغمس قلباً وقالباً ويكل وجدانه في العمل. إنني ربحت "صداقات جديدة لا أريد الاستغناء عنها"

اين آلماني های رضاکار چه کسانی استند؟

پاسخ به این سوال با معرفی فرانسيسكا ميركل آنگر؛ یک رضاکار آلمانی

يوليانا ميتز

برخی از مهاجرین نسبت به تعهد داوطلبانه آلمانی ها حیرت زده می شوند. آنها بدون دریافت پول، مقدار زیاد وقت آزادشان را جهت کمک رسانی به مهاجرینی که تازه به آلمان رسیده اند، صرف می نمایند تا آنها قدم های نخست شان را در کشور جدید درست بگذارند - همچنان در منطقه اشتیگلز - تسیلیندورف. این ها چه کسانی هستند؟ و چرا این کار را می کنند؟ با چنین پرسش ها در ذهنش، یولیانا میتس سراغ این رضاکاران از منطقه ما رفته است.

فرانسيسكا ميركل - آنگر ۵۷ ساله با شتاب تمام به طرف تاکسی اش می رود تا اینکه به وعده گاه ما "فیشتال" سر وقت برسد. پنجاه ساعت در هفته او روی فرمان تاکسی اش می نشیند.

اوقات انتظار را برای ایمیل نویسی و زنگ زدن برای "مجمع خوشامد" اشتیگلز - تسیلیندورف" استفاده میکند. در اوایل او تنها کار های مربوط به رانندگی را میکرد، بعد ها اما کار های دیگر نیز به آن افزوده شد. فرانسيسكا با پناهنده ها از دل و جان تماس برقرار می کند. او هر شنبه به صورت منظم بین ساعات ۱۷-۱۵ در قهوه خانه رو در رو در مجمع کلیسای ارنست-موریتس-آرند حضور می یابد. در جنوری او با علی و خانواده اش از ایران آشنا شد. "ما شماره تلفون با همدیگر تبادل کردیم و در واتساپ پیام های بلند را با قلب ها و اسمایلی می فرستادیم،" او با چهره متبسم قصه میکند. هنگامی که درخواست پناهنده گی علی و خانواده اش رد

شد، او یک وکیل مدافع را پیدا کرد. او علی را در پیدا کردن محل برای گذراندن دوره آموزش فنی حرفه ای و همچنان در جستجوی منزل موفقانه کمک کرد. "علی و خانواده اش خیلی کمک دریافت کردند، و این خوش شانسی آنها بود. خیلی از پناهنده ها این فرصت را ندارند. من فقط می توانم دیگران را تشویق به برقراری تماس کنم! در نخست شاید آدم فکر میکند کار درست انجام می دهد، اما خیلی زود متوجه می شود که تمام احساساتش را به کار انداخته است. من به هر صورت دوستان زیاد کسب کرده ام، دوستانی را که دیگر نمی خواهم از من دور باشند.

Von Autofahren bis Zwangsehe

Das schwere Leben afghanischer Frauen

SOMAYEH RASOULI

In der heutigen Zeit ist die Gleichberechtigung von Mann und Frau ein unvermeidliches Thema. Frauen beanspruchen die gleichen Rechte wie Männer. Sie wollen an allen Bereichen der Gesellschaft teilhaben. In fortschrittlichen Gesellschaften spielen Frauen auf wichtigen Gebieten wie der Politik, im sozialen Bereich, Sport oder Kunst eine große Rolle. Dort haben sie mittlerweile zumindest annähernd die gleichen Rechte wie Männer.

Anders in Afghanistan: Dort werden die Rechte der Frauen mit Füßen getreten. Afghanische Frauen sind nicht nur nicht gleichberechtigt, ihnen sind die Menschenrechte entzogen. Jeder Mensch, ungeachtet seines Geschlechts, sollte so leben dürfen, wie er möchte. Sollte entscheiden können, was er anzieht, welcher Arbeit er nachgeht, wen er heiraten möchte usw. In Afghanistan gilt dies nicht. Dort müssen Frauen, solange sie ledig sind, ihren Vätern und nach der Heirat ihren Männern gehorchen. Sie können nicht frei einen Mann wählen, der ihnen gefällt. Vielmehr werden Mädchen in diesem Land gezwungen zu heiraten, oft sogar, noch bevor sie geistig und körperlich reif sind. Viele Ehen wurden und werden in Afghanistan nach wie vor unter Zwang geschlossen. Dieser Zwang kann von Seiten der Familie

des Mädchens oder der des Mannes ausgehen. Der Staat greift nicht ein, und so werden die Mädchen zum Opfer.

Überall auf der Welt gibt es die Möglichkeit zur Trennung, wenn ein Paar nach einigen Ehejahren bemerkt, dass es nicht mehr miteinander leben kann. Für afghanische Frauen ist die Scheidung ein großes Problem. In der traditionellen afghanischen Gesellschaft glauben viele, dass eine Frau bis zum Ende ihres Lebens mit demselben Mann leben muss, ganz gleich, unter welchen Bedingungen. Es sind vor allem die Familien, die es nicht erlauben, dass Frauen sich scheiden lassen. Schafft es eine Frau, ihre Familie zu überzeugen, gibt es weitere Hindernisse von staatlicher Seite. Die afghanischen Gesetze erschweren die Ehescheidung für Frauen stark. Sie lassen diese nur aus wenigen Gründen überhaupt zu, z.B. bei Drogenabhängigkeit. Wenn die Frau den Mann nicht liebt und mit ihm nicht mehr leben möchte, wird das als Grund nicht anerkannt.

Jeder Mensch sollte das Recht haben zu studieren, und zwar so lange, wie er will. In Afghanistan wird Frauen dieses Recht nicht zugestanden. Viele dürfen aus den unterschiedlichsten Gründen nicht studieren. Manche, die es tun, werden während des Studiums von ihren Verwandten

oder anderen Personen drangsaliert. Ein weiteres Problemfeld ist das Thema „Arbeit“. Einen Beruf auszuüben wird Frauen in Afghanistan generell sehr erschwert. Entsprechend ist die Zahl der weiblichen im Vergleich zu männlichen Berufstätigen sehr niedrig. Die Frauen sind im Arbeitsleben mit vielen Problemen konfrontiert, werden häufig schikaniert oder gar misshandelt. Es gibt sogar Fälle, in denen berufstätige Frauen mit dem Tode bedroht werden.

In vielen Ländern der Welt fahren Frauen ganz selbstverständlich Auto. Anders in Afghanistan: Hier fahren nur wenige Frauen, und diese werden nicht selten auf der Straße dafür beschimpft. Selbst das Fahrradfahren ist Frauen und Mädchen in Afghanistan verboten. Männer halten es für unanständig, und so verbieten sie es ihren Ehefrauen und Töchtern.

In fortschrittlichen Gesellschaften haben Frauen die beschriebenen Probleme nicht (mehr) und müssen auch nicht für ihre Grundrechte kämpfen, da diese meist viele Jahre zuvor erfochten und in die jeweilige Kultur integriert wurden. Weltweit sollten Frauen in rückständigen Gesellschaften wie Afghanistan unterstützt werden, damit ihnen zukünftig alle Grundrechte eingeräumt werden und sie eines Tages gleichberechtigt leben können.

Foto: Hussain Karimi

از رانندگی تا ازدواج اجباری – زندگی دشوار زنان افغان

سمیه رسولی

در عصر حاضر، برابری حقوق زن و مرد مسئله‌ای اجتناب‌ناپذیر است. زنان به دنبال حقوق برابر با مردان هستند و می‌خواهند تا در بخش‌های مختلف در جامعه سهم برابر با مردان داشته باشند. زنان در جوامع پیشرفته در بخش‌های مختلف سیاسی، اجتماعی، ورزشی و هنری حضور قوی دارند و در این جوامع زنان تا حدی توانستند به حقوق برابر دست یابند.

ولی متأسفانه در کشوری مثل افغانستان حق زنان در بسیاری از موارد پایمال شده است. زنان افغان نه تنها اینکه برابری حقوقی با مردان ندارند بلکه حقوق انسانی‌شان نیز از آنها در بسا موارد سلب می‌شود. هر انسانی بدون در نظر گرفتن جنسیت حق این را دارد که برای زندگی خود تصمیم بگیرد و هرگونه که می‌خواهد زندگی کند. هر انسانی حق تصمیم‌گیری بر پوشش، رفتار، کار، ازدواج و غیره دارد ولی در افغانستان این حقوق از زنان سلب شده است.

در افغانستان زنان تا وقتی که ازدواج نکرده اند باید تابع پدر باشند و بعد از ازدواج نیز تابع شوهر خود هستند. آنها نمی‌توانند خودشان برای خود آنچه را که می‌پسندند انتخاب کنند. در این کشور دختران در سنین بسیار پایین حتی قبل از بلوغ فکری و جنسی مجبور به ازدواج می‌شوند. بسیاری از ازدواج‌ها در افغانستان متأسفانه اجباری است و بعضاً از طرف خانواده دختر و گاهی نیز از طرف خانواده خواستگار تن دادن به ازدواج ناخواسته بر دختران تحمیل می‌شود که در

این مورد متأسفانه اکثراً دولت هیچ کمکی نمی‌کند و دختران قربانی می‌شوند.

در همه جای دنیا این امکان وجود دارد که اگر یک زوج بعد از چند سال نتواند با یکدیگر زندگی کند، در این صورت به راحتی از یک دیگر جدا می‌شود. اما همین مسئله طلاق یکی دیگر از مشکلات زنان افغان است. در جامعه سنتی افغان، خلیها بر این باورند که وقتی دختری ازدواج کرد باید تا آخر عمر با همان فرد در هر شرایطی زندگی کند زیرا اکثراً خانواده‌ها اجازه طلاق را به زنان نمی‌دهند. اگر خانمی موفق شود خانواده خود را برای طلاقش راضی کند باید برای گرفتن طلاق از سد ایجاد شده دولت بگذرد. قوانین در افغانستان برای طلاق شرایط سختی را برای زنان تعریف کرده است. در قوانین این کشور، برای طلاق گرفتن این دلیل کافی و قابل قبول نیست که زن بگوید من این مرد را دوست ندارم و نمی‌خواهم با او زندگی کنم و یا اینکه با او تفاهم ندارم.

هر فردی حق دارد تا هر مقطعی که می‌خواهد تحصیل کند و کسی حق ندارد فردی را از تحصیل منع کند ولی متأسفانه این اتفاق در افغانستان می‌افتد. خیلی از دختران در افغانستان به دلایل مختلف از تحصیل محروم هستند. تعدادی از دختران افغان که اجازه تحصیل یافته‌اند، در جریان تحصیل از طرف اقوام و افراد جامعه بسیار مورد آزار و اذیت قرار می‌گیرند.

موضوع دیگر کار است. کار کردن برای زنان در افغانستان بسیار دشوار است. تعداد

زنان شاغل در افغانستان نسبت به مردان بسیار کمتر است. زنان در دنیای کار با مشکلات فراوانی روبه‌رو هستند و مورد آزار و اذیت‌های فراوانی قرار می‌گیرند. حتی در بعضی موارد زنان شاغل در این کشور تهدید به مرگ می‌شوند.

در بسیاری از کشورها زنان حق رانندگی کردن دارند و می‌توانند این کار را به راحتی و بدون کدام مشکلی انجام دهند اما در افغانستان تعداد بسیار کمی از زنان رانندگی می‌کنند و آنهایی هم که رانندگی می‌کنند، در خیابان مورد آزار و اذیت قرار می‌گیرند.

از سوی دیگر در هر کشوری زنان و دختران می‌توانند به راحتی از دوچرخه استفاده کنند اما در افغانستان دختران و زنان نمی‌توانند در خیابان‌ها آزادانه دوچرخه سواری کنند. از دید مردان افغان نشستن زنان بر روی زین دوچرخه کار بسیار زشت است؛ این کار را منع می‌کنند و این اجازه را به دختران و زنان‌شان نمی‌دهند تا سوار دوچرخه شوند.

در کشورهای دیگر و جوامع پیشرفته، هیچ یک از مشکلات فوق برای زنان وجود ندارد و زنان نیازی ندارند تا برای دستیابی به ابتدایی‌ترین حقوق‌شان مبارزه کنند چون سالیان پیش این موارد را در فرهنگ خود جای داده‌اند. بنأ چه بسا خوب می‌شود که همه با هم‌دستی یکدیگر بدون در نظر گرفتن ملیت، به زنان در جوامعی مثل افغانستان کمک کنیم تا آنها در این جوامع به تساوی حقوقی برسند و یا حداقل به حقوق ابتدایی‌شان دست یابند.

Love Story

ALI AHMAD REZAIE

Foto: Matthias Pätzold, pixelio.de

„Es ist drei Uhr nachts, und wieder liege ich wach. Es ist zwei Jahre her, und trotzdem lässt mich ein Albtraum nicht los. Immer wieder werde ich genau zu dieser Stunde wach. Und noch immer verstehe ich nicht, warum ich für dieses bittere Schicksal auserwählt wurde.“

So beginnt Najib, mir seine tragische Geschichte zu erzählen. Najib ist 23 Jahre alt und kommt aus Afghanistan.

Die Liebesgeschichte von Najib und seiner Cousine Maryam ist traurig. Sie beginnt mit zwei verliebten jungen Menschen, deren Familien verhindern wollten, dass sie ein gemeinsames Leben führen. Und so brachen Najib und Maryam Richtung Europa auf – ihrer letzten gemeinsamen Reise. *„Unter großen Schwierigkeiten erreichten wir vom Iran aus die Türkei. In einer dunklen*

und kalten Nacht waren Maryam, ich und 38 andere Personen, alle aus Ländern wie dem Irak und Syrien, in einem kleinen Schlauchboot auf dem Weg zur griechischen Insel Lesbos unterwegs“, erinnert sich Najib. *„Anfangs war das Meer ruhig, aber nach einiger Zeit wurde es stürmisch. Es war nicht mehr weit bis zur nächsten Hafenstadt Mytilini, als unser Boot plötzlich kenterte. Ich konnte Maryams Hände nicht mehr halten, und so wurden wir getrennt. Dann hat mich das Meer mitgerissen, und als ich im Wasser schwamm, hörte ich noch ein paar Mal Maryams Stimme, die rief: 'Najib, Najib, hilf mir!'. Ich bin um das gekenterte Boot herumgeschwommen, aber ich habe Maryam nicht mehr finden können.“* In diesem Moment habe das Mittelmeer ihm seinen liebsten Menschen genommen, die Erde sie verschlungen und in ihre tiefsten Tiefen gerissen.

In der gleichen Nacht wurden Najib und weitere 30 Menschen gerettet und sicher nach Mytilini gebracht. Neun der Insassen des Schlauchbootes jedoch, darunter Maryam, waren ertrunken. Najib blieb zwei Monate auf der Insel und suchte nach ihr. Aber die Suche war aussichtslos. Er fand keine Spur von Maryam, auch nicht ihre Leiche. Najib wusste nicht, was er tun sollte. Zurück konnte er nicht. Und so beschloss er, nach Schweden zu gehen. Nach einem Monat, in dem er viele europäische Länder durchquerte, erreichte er Schweden und stellte einen Asylantrag. Elf Monate lang lebte er in einem Camp in der Stadt Mora in Nordschweden. *„Dort wohnte ich mit vielen anderen Flüchtlingen aus verschiedenen Ländern mit verschiedenen Sprachen wie eine große Familie zusammen. Ich habe in dieser Zeit viele schwedische Freunde gefunden und hatte gute*

freundschaftliche Beziehungen geknüpft“, erinnert er sich. „*Ich machte ein Praktikum in einem Geschäft, und alles lief gut. Aber Maryam fehlte mir irrsinnig. Immer wieder erwachte ich mit dem gleichen Albtraum.*“ Jede Nacht verfolgten Najib die Bilder, wie Maryam ertrank.

Schließlich konnte er es nicht mehr ertragen, alleine und ohne Maryam in Schweden zu leben. Und so entschied er sich, nach Afghanis-

tan zurückzukehren. Er stellte einen Antrag und kehrte freiwillig in seine Heimat zurück. Aber auch dort konnte er nicht leben. Auf der einen Seite waren die unsichere Lage und der Krieg, auf der anderen Seite seine Einsamkeit. Deshalb ging er in den Iran, wo seine Familie lebt. Da ihn Maryams Familie noch immer verfolgt, muss er sich aber gut versteckt halten. Wenn Maryams Brüder (seine Cousins) herausfänden, dass er zu-

rückgekehrt ist, würden sie ihn sicher töten. Und so hat Najib wieder einen Entschluss gefasst: „*In zwei Wochen werde ich den Iran verlassen und in die Türkei gehen, um dort den Rest meines Lebens zu verbringen. Dann werde ich jeden Freitagabend ans Meer gehen und Maryams gedenken. So werde ich mich beruhigen und mir einreden, dass Maryam mir vergibt.*“

داستان یک عشق ناکام

علی احمد رضایی

نجیب می گوید: "در آنجا با مهاجرانی از کشورهای مختلف با زبانهای مختلف مثل دوست و یک خانواده خیلی بزرگ باهم زندگی می کردیم. من توانستم در مدت ۱۱ ماه دوستان سوئدی زیادی پیدا کنم و با آنها ارتباط خوبی داشته باشم. در یک فروشگاه کارآموز بودم و همه چی خوب پیش میرفت اما تنها جای مریم خالی بود و آن کابوسی که هر شب از خواب بیدار می کرد." نجیب غرق شدن مریم را هر شب به شکل یک کابوس می دید.

او دیگر تحمل نداشت که تنها و بدون مریم در سوئد زندگی کند و برای همین تصمیم گرفت به افغانستان برگردد. داوطلبانه درخواست برگشت به کشورش را داد. به افغانستان آمد اما آنجا نیز از یکسو به دلیل تنهایی و از سوی دیگر بخاطر ناامنی ها و جنگ نتوانست زندگی کند و برای همین به ایران رفت تا در کنار خانواده اش باشد. اما در ایران نجیب همچنان تحت تعقیب خانواده مریم است. وی میگوید در ایران مخفی زندگی می کند و اگر برادران مریم که پسران دایی اش می شوند بفهمند که او به ایران برگشته است، حتماً وی را خواهند کشت. در پایان نجیب با چشمانی غمبار گفت: "دو هفته دیگر ایران را به طرف ترکیه ترک میکنم تا باقی عمرم را در ترکیه زندگی کنم و شب های جمعه لب دریا بروم و برای مریم فاتحه بخوانم شاید اینطور خودم را قانع کنم و مریم مرا ببخشد."

در یک شب سرد و تاریک من و مریم و ۳۸ نفر دیگر از کشورهای مختلف مانند عراق و سوریه در یک قایق بادی کوچک به طرف جزیره لیسبوس یونان حرکت کردیم. ابتدا دریای آژه آرام بود؛ مدتی نگذشت که طوفانی شد. چیز زیادی به شهر بندری متلینی نمانده بود که یک دفعه قایق مان واژگون شد. دست مریم از دستام جدا شد. لحظه ای آب های آژه مرا در خود فرو برد و وقتی دوباره خودم را بالای آب کشیدم فقط صدای مریم چند مرتبیهی به گوشم آمد که میگفت نجیب نجیب کمک کن. هر چقدر دور قایق واژگون شده شنا کردم و او را صدا زدم اثری از مریم نیافتم." وی می گوید که دریای آژه عزیزترین کسم را از من گرفت و با خود تا عمق زمین فرو کشید.

آن شب نجیب و ۳۰ سرنشین دیگر قایق واژگون شده به کمک یک کشتی یونانی از دریا نجات داده شدند و به سلامت به متلینی رسیدند اما ۹ تن از همراهان سفر نجیب به شمول مریم غرق شدند. وی دو ماه در جزیره ماند و به دنبال مریم گشت اما تمام تلاشهای نتیجه بود و هیچ اثری از مریم یا جنازه مریم پیدا نشد.

نجیب نمی دانست چه باید کند. راه برای برگشت هم نداشت و تصمیم گرفت به طرف سوئد حرکت کند. بعد از یک ماه و با عبور از چندین کشور اروپایی وارد سوئد شد و در آنجا درخواست پناهندگی داد. در یک کمپ در شهری به نام مورا در شمال سوئد مدت ۱۱ ماه زندگی کرد.

ساعت سه شب است و من هنوز بیدارم." دو سال است که یک کابوس لعنتی رهایم نمی کند و همیشه مرا در این پاسی از شب از خواب بیدار می کند. هنوز نمیدانم چرا من در این سرگذشت تلخ انتخاب شده ام؟" نجیب شرح سرگذشت تلخش را با این جملات آغاز کرد. نجیب ۲۳ سال سن دارد و اهل افغانستان است اما در ایران زندگی می کند. وی یکی از هزارها پناهجویی است که سال ۲۰۱۵ خود را با مشقت تمام به اروپا رساند و در سوئد درخواست پناهندگی داد اما حادثه دردناکی که بر وی و یگانه همراهش مریم در مسیر اروپا به وقوع پیوست، باعث شد تا نجیب زندگی تنها در سوئد را تحمل نتواند و داوطلبانه به افغانستان برگردد. نجیب اکنون در ایران زندگی میکند. او میگوید: "حالا در کنار خانواده ام در ایران هستم اما زندگی در اینجا برایم شبیه یک زندان است. نمیتوانم از خانه بیرون بروم چون اگر پسر دایی هایم و یا یکی از فامیل هایمان من را ببینند من زنده نخواهم ماند."

داستان عشق نجیب و مریم دختر دایی اش غم انگیز است. دو جوان که عاشق همدیگر بودند اما خانواده هایشان مانع زندگی مشترک آنها می شدند. هر دو برای اینکه بتوانند با یکدیگر زندگی کنند مجبور به فرار از خانه شدند. نجیب و مریم راه اروپا را در پیش گرفتند اما این سفر برای مریم سفر پایان زندگی بود. نجیب می گوید: "به سختی زیادی توانستیم خودمان را از ایران به ترکیه برسانیم. در ترکیه

Im Englischen bezeichnet man den Personalausweis „identity card“, wörtlich übersetzt: Identitätskarte. Dies soll wohl bedeuten, dass diese Karte einen Menschen identifiziert. Die dabei verwendeten Merk-

male sind jedoch sehr abstrakt: ein Passbild, der Name, die Herkunft, Geburtsdatum und -ort, Nationalität und die Adresse des Hauptwohnsitz. Ganz offensichtlich gehört noch viel mehr zu einer Identität.

kulturTÜR hat vier Leute gebeten, ihre Identität als Kuchendiagramme zu zeichnen und zu beschriften. Schnell geht mit dieser Aufforderung ein Gespräch in die Tiefe.

Liebe Arbeit Nationalität?

Was gehört zu meiner Identität?

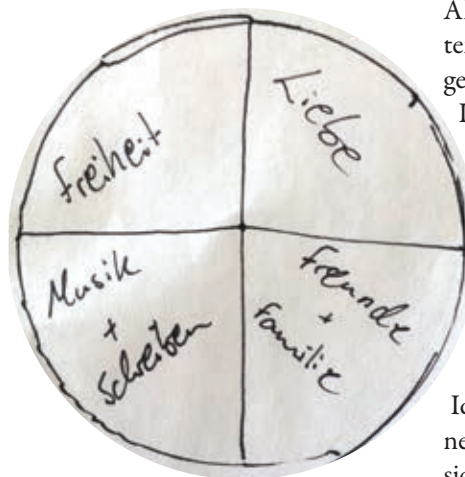
ROSA ARSLAN

Valentin

22 Jahre alt, in Freiburg aufgewachsen, lebt in Berlin

Was bedeutet Identität für dich?

Als Identität definiere ich die aus gesammelten Erfahrungen resultierenden Überzeugungen und Wertvorstellungen eines Menschen. Identität ist sowohl Selbstfindung, als auch Außenwahrnehmung: Womit identifiziere ich mich? Womit werde ich von anderen identifiziert?

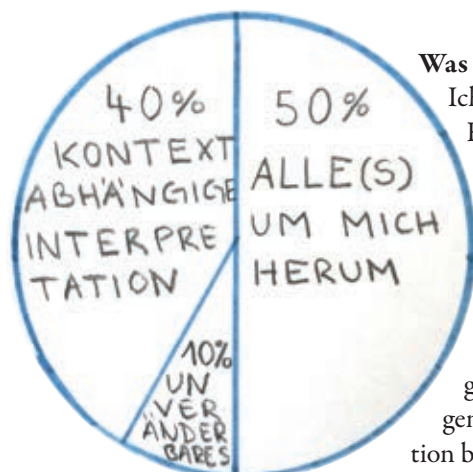
Verändert sich deine Identität?

Wenn ja, wovon hängt diese Veränderung ab?

Identität ist in meinen Augen nichts Gegebenes, Angeborenes. Sie entwickelt und verändert sich durch Erfahrungen, das persönliche Umfeld und Interessen.

Jenny

24 Jahre alt, studiert in Berlin

Was bedeutet Identität für dich?

Ich kann diese Frage schwer beantworten. Für mich ist die Identität nichts Feststehendes, nichts Statisches und selbst, das, was sie für mich bedeutet, ist kontextabhängig. Sie stellt jedoch etwas dar, worauf ich (und andere) mich als Person in Bezug auf meine eigene Person beziehen kann.

Verändert sich deine Identität?

Wenn ja, wovon hängt diese Veränderung ab?

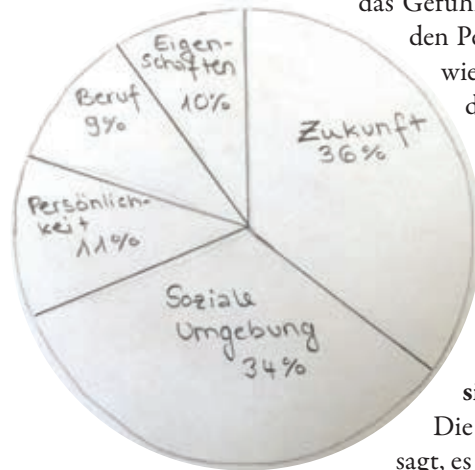
Ich denke, sie hängt von der eigenen Lebensgeschichte und allem, was gerade darum herum geschieht, ab, und wie man/frau das in dem jeweiligen Moment für sich interpretiert. Die jeweils unterschiedliche Interpretation birgt in sich Veränderung, wie auch natürlich alles Zukünftige.

Ayman

22, in Syrien aufgewachsen, nun Berliner in einer Ausbildung zum Informatiker

Was bedeutet Identität für dich?

Für mich bedeutet Identität nicht die Nationalität, sondern was mich persönlich ausmacht, d.h. die nationale Identität gibt mir das Gefühl der Zugehörigkeit nicht! Ich kann mich mit den Personen identifizieren, die ähnliche Interessen wie ich haben. Ich fühle mich dazugehörig, wenn der andere meiner Meinung ist oder zumindest ähnlich zu meiner. Doch meine Nationalität sagt nichts über mich aus, denn die Zugehörigkeit zu einer Nation ist für den einen mit Emotionen verbunden, für den anderen nicht. Für mich ist sie irrelevant.

Wie verändert sie sich, wovon hängt sie ab?

Die Identität hat viele Bestandteile oder besser gesagt, es gibt viele Formen der Identität, und man kann sie definieren durch das, was einen ausmacht. Sie verändert sich bei der Entwicklung der Persönlichkeit, z.B. kann man stolz auf seine Identität sein. Aber irgendwann merkt man vielleicht, dass die vorhandene Identität nicht mehr so wichtig ist und so kann sie sich verändern. Sie ist von vielen verschiedenen Umständen abhängig und kann nicht vorgeschrieben werden.

Sajad

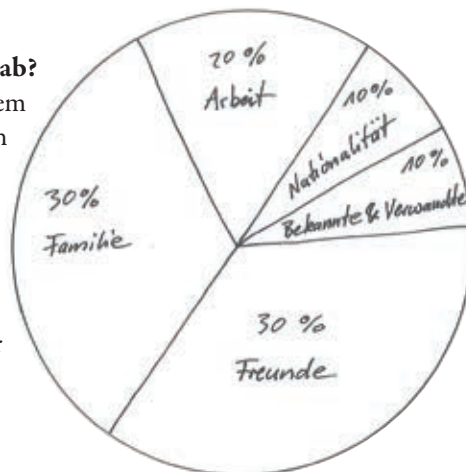
30 Jahre alt, aufgewachsen im Iran, lebt seit 2015 in Berlin

Was bedeutet Identität für dich?

Identität heißt meine Familie, mein Heimatland, Verwandte und Bekannte. Wo ich geboren bin und wo ich erwachsen geworden bin.

Wie verändert sie sich, wovon hängt sie ab?

Identität hängt von allem ab, mit dem ich zu tun habe. Sie verändert sich in Deutschland, weil ich von meiner Familie getrennt bin und hier mehr Freunde habe. Obwohl ich noch Kontakt zu meiner Familie habe: Wenn ich hier in Berlin bin, habe ich mehr mit meinen Freunden zu tun als mit meiner Familie.

Lieblingsorte

in Steglitz-Zehlendorf

Steglitz-Zehlendorf ist der Heimatbezirk von kulturTÜR. Mit unserem Magazin haben wir das Thema „Ankommen“ im Blick. Wir konnten schon viel darüber berichten, wie es aus Sicht einer oder eines Geflüchtete(n) wahrgenommen wird, wenn am Anfang alles unbekannt ist. In dieser Rubrik beschreiben Autoren ihre Lieblingsorte in Steglitz-Zehlendorf

und schmücken sie mit einem Foto. Sehr gerne dürfen aber auch SIE mitmachen. Welchen Ort im Bezirk mögen Sie besonders und was verbinden Sie mit ihm? Einige Orte sind gut bekannt – andere sind echte Geheimtipps.

Viel Spaß beim Entdecken!

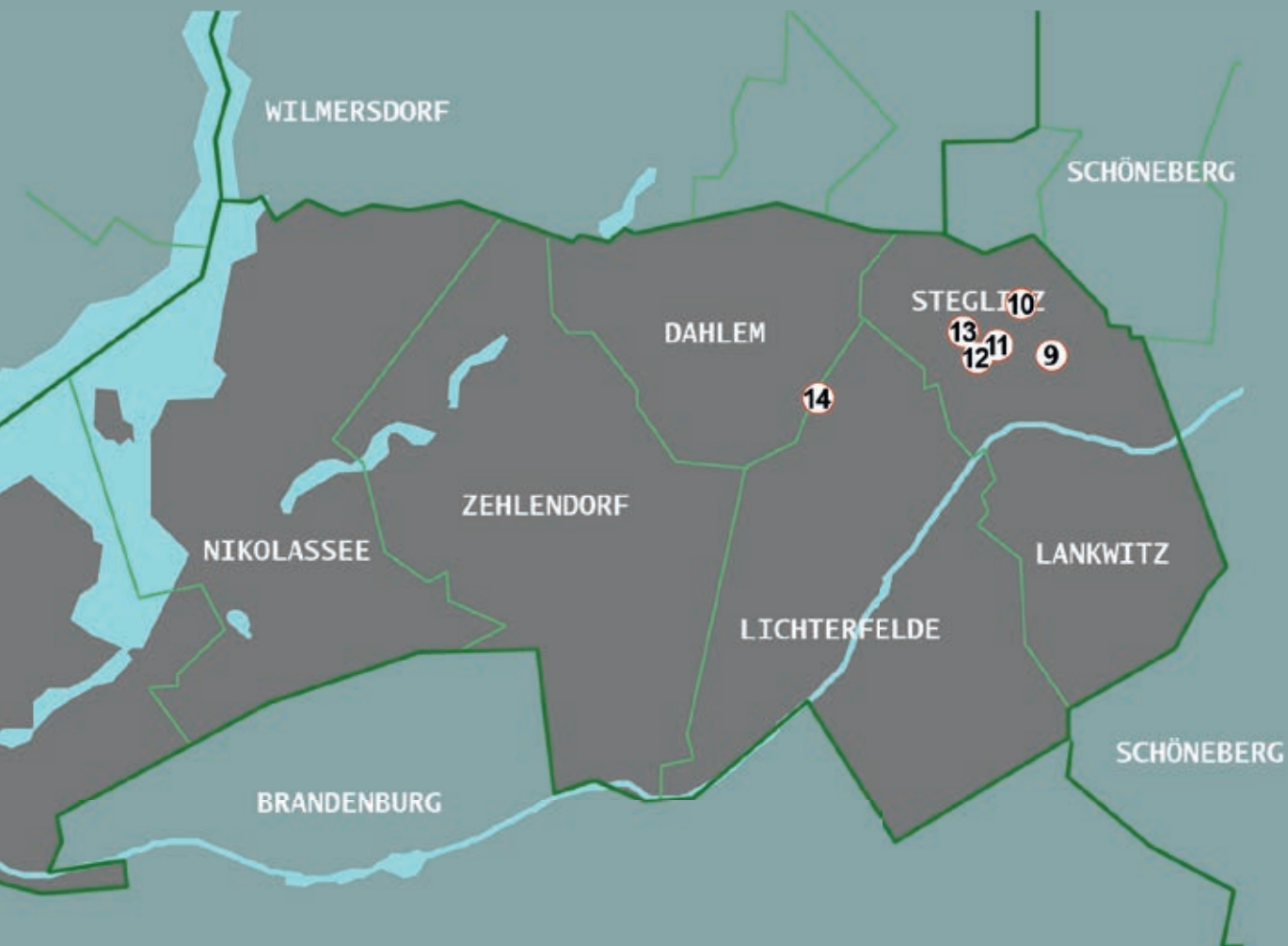

9 Lukas-Gemeinde

Die Räume in der Lukas-Kirchengemeinde, in denen ich seit mehr als anderthalb Jahren Deutschunterricht gebe, sind für mich aus verschiedenen Gründen von großer Bedeutung. Dort habe ich einen sehr mitmenschlichen Teil in mir entdeckt, durch die Hilfe und die Betreuung von Menschen, unabhängig von ihrem Hintergrund. Auch unabhängig von dem, was wir in unserer Heimat hatten und heute wegen des verdammt Bürgerkriegs leider verloren haben. In den Lukasräumen fühle ich Wärme (so drückt man es auf Arabisch aus, wenn man sich wohlfühlt!). Außerdem hat die Pfarrerin der Gemeinde ein „weißes“ Herz wie ein Engel (ein arabischer Ausdruck, der mit "reinem Herz" übersetzt werden kann), und sie ist wie eine große Schwester für mich!

Eyass Hannoun

10 Bierpinsel

Zwischen meinem Zuhause und meinem Büro thront der „Bierpinsel“. Jeden Tag fahre ich mindestens zwei Mal an ihm vorbei. Da ich auf beiden Wegen meist in Eile bin, ist er kein Ort, an dem ich mich aufhalte. Wenn ich es doch mal tue, merke ich, dass ich dies mit verschnupfter Nase lieber mache. Für einen Lieblingsort ist der Geruch unpassend. Trotz seiner 70er-Jahre-Pop-Art-Ausstrahlung hat er für mich etwas Futuristisches. Er passt so gut in die große Stadt wie ich, und wir sind fast gleich alt. Für mich steht dieser Sonderling für Polarisierung und Ausnahme. Und weil genau das mich interessiert, fühle ich mich wohl in seiner Nähe – trotz des Geruchs.

2018 soll der Turm endlich saniert werden. Dann soll ein Café Besucher anlocken: Nach 15 Jahren Leerstand kommt wieder eine Blume auf das Bier.

Stefan Hage

11

Garten an der Brücke

Er gleicht einer Fata Morgana – der kleine Garten mitten in der Betonwüste von Steglitz, und er zaubert mir ein Lächeln ins Gesicht! Zwischen Hochstraße, Parkplatz und der Düppelstraße mit seinem Bus- und Autoverkehr befindet sich die gepflegte kleine Oase. Sie wandelt ihr Gewand je nach Jahreszeit. Obwohl ich regelmäßig daran vorbeikomme habe ich noch nie jemanden gesehen, der sich um sie kümmert. Ich wollte nur mal „Vielen Dank“ sagen.

Diana Juneck

12

Hermann-Ehlers-Platz am Rathaus Steglitz

Hier fühle ich mich, als wäre ich in meiner ehemaligen Stadt Damaskus: Es gibt viele Cafes, Restaurants und Geschäfte aller Art, und es bereitet mir viel Vergnügen, im Freien zu sitzen und die Menschen aller Altersgruppen beim Vorbeigehen zu beobachten. Gewundert habe ich mich über diesen großen Spiegel, der wie ein Gemälde anmutet, und war erstaunt zu sehen, dass es sich um ein Denkmal handelt. Es erinnert uns mit viel Traurigkeit daran, dass viele Menschen ihr Leben auf brutalste Art und Weise im Holocaust verloren haben. Wenn ich diesen Spiegel sehe, denke ich unweigerlich daran, was in meinem Land geschieht, in dem ein Diktator herrscht, der keine Waffe auslöst, um sein Volk umzubringen. So ist es ist auch für mich ein Ort der Schmerzen und Erinnerungen. Aber auch der Hoffnung auf die Überwindung dieses Elends.

Adnan Al Mekdad

عدنان المقداد

ساحة الرات هاوس تشيغليتز، عندما آتي إلى ذلك المكان أشعر و كأنني بمدينتي السابقة دمشق و ذلك لوجود الكثير من المحلات التجارية بكافة أنواعها كالمطاعم و المقاهي ومحلات الملابس أجد المتعة في الجلوس بالهواء الطلق ، أراقب حركة الناس من جميع الأعمار، فمنهم من خرج للتسوق و منهم من خرج للإستماع و المشي و لقاء الأصدقاء، وفي تلك الساحة أقف وأتأمل تلك المرأة الكبيرة و هي بمثابة لوحة كبيرة كرمز و ذكرى، والتي تم وضعها في الساحة من بين كل تلك الأماكن الجميلة . تلك اللوحة توحى بالكثير من الحزن و تخبرنا بأن أشخاص كثر غادروا الحياة بطريقة وحشية ذكرى المحرقة النازية. فعندما أرى تلك المرأة تدور بي الأفكار لما يحصل في بلدي من محارق مشابهة من قبل سفاح و ديكاتور لم يترك أي صنف من صنوف الاسلحة إلا و إستخدمه ، مكان أزوره بفرح و أخرج منه بجرح و ألم و ذكريات ، و رغم كل ذلك لا أتردد بأن أزوره في كل مرة او حتى في كل يوم

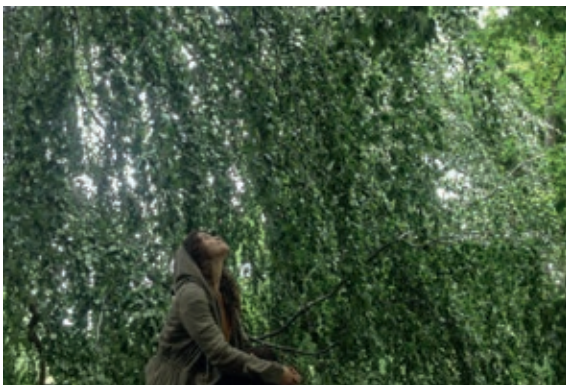
13 Park an der Schwartzschen Villa

Mein Arbeitsplatz im Info-Center der DRK Berlin Südwest gGmbH liegt mitten im trubeligen Teil von Steglitz. Die nahe Schloßstraße lockt mit Einkaufszentren, Geschäften, Restaurants und Cafés, es gibt Kinos und sogar ein Theater. Da ist für jeden etwas dabei. Ich aber liebe es, vor der Arbeit noch einmal kurz durchzuatmen und habe auf der Suche nach einem grünen Eckchen den kleinen Park hinter der Schwartzschen Villa für mich entdeckt. Alte Bäume und rote Bänke, und um die Ecke prangt sogar eine Luther-Eiche, die vor 100 Jahren gepflanzt wurde, als Steglitzer Bürger ein Zeichen zum damals 400. Reformationsjubiläum setzen wollten.

Kathrin Kowarsch

14 Botanischer Garten

Ein Ort in Steglitz, an dem ich sehr gerne bin, ist der Botanische Garten. Ich mag es, Spaziergänge durch dichtes Grün weit weg vom Lärm der Hauptstadt zu machen. Hinzu kommen gläserne, helle Gebäude in denen Tropenpflanzen wachsen mit riesigen Blättern und in den verschiedensten Farben. Wenn mir mal das nötige Kleingeld für eine Reise nach Costa Rica fehlt, gehe ich einfach dorthin und rieche die gleichen Gerüche, als wenn ich durch den tropischen Regenwald zum Strand wandern würde. Das ist einmalig. Ich war dort auch schon mal mit Jugendlichen aus Gemeinschaftsunterkünften, die ich in Steglitz betreue. Sie hatten große Freude an der Pflanzenvielfalt, und alle haben dort etwas gefunden, was sie faszinierte oder an etwas Schönes erinnerte. So ein Ort ist sehr viel wert hier in Berlin.

Rosa Arslan

Später Neubeginn

Die Integrationskurse berücksichtigen das Alter der Menschen zu wenig

MARIAM MEETRA

Sprachcafés bieten eine gute Gelegenheit, sich in entspannter Atmosphäre auf Deutsch zu unterhalten. Foto: Diana Juneck

In den vergangenen Jahren mussten unzählige Menschen jeden Alters wegen der unsicheren Situation in ihrem Land die Heimat verlassen. All diese Menschen, vom Kind bis zum Senior, müssen in der Ankunfts-gesellschaft am Integrationsprozess teil-nehmen und sich mit dem dortigen Alltagsleben auseinandersetzen. Für Kinder und Teenager sind die Bewäl-tigung des Alltags und das Sprachen-lernen keine große Hürde. Aber wie sieht es bei älteren Migranten aus? Meiner Beobachtung nach ist die Auswanderung im fortgeschrittenen Alter mit besonderen Herausfor-derungen verbunden, ja, ich würde sogar sagen, dass das Alter einer der wichtigsten Faktoren ist, die die Inte-gration von Migranten in der neuen Gesellschaft prägen. Meiner Meinung nach wird dieser Tatsache bisher viel zu wenig Beachtung geschenkt.

Unterschiedliche Lerntempi

In den Integrationskursen lernen Migranten unterschiedlichen Alters gemeinsam Deutsch. Nun ist es so, dass sich die Lernfähigkeit bei älte-ren und jüngeren Menschen deutlich unterscheidet: Je älter ein Mensch, desto länger dauert sein Lernprozess. Und auch das Lernziel ist oft nicht dasselbe, weil Ältere und Jüngere die Sprache mit unterschiedlichen Zielen lernen. Zum Beispiel unterscheidet sich das angestrebte Sprachniveau von jüngeren Menschen, die studie-ren wollen, erheblich von dem älterer Menschen, welche lediglich kommunizieren und ihren Alltag bewältigen möchten. Auch gibt es unter den äl-teren Migranten welche, die bereits eine höhere Bildung besitzen und die schon in ihren Herkunftsländern be-rufstätig waren, daneben aber auch solche, die wenig bis keine Bildung

mitbringen. Letzteres erschwert das Erlernen der fremden Sprache enorm.

Fehlender Kontakt mit Deutschen

Immer wieder erzählen Geflüchtete, dass sie überhaupt keinen Kontakt zu ihren Nachbarn oder anderen Deut-schen haben. Sie kennen keinen Ort, an dem sie sich mit der deutschen Sprache und der deutschen Kultur besser vertraut machen könnten. Den meisten ist bewusst, dass der Kon-takt zu Deutschen das Erlernen der Sprache und auch den kulturellen Austausch erleichtern würde. Häu-fig höre ich Klagen, dass es zu wenig Gelegenheiten gebe, bei denen man sich unterhalten und Deutsche bes-ser kennenlernen kann. Und das ist tatsächlich ein großes Manko. Denn: Grammatik und Wortschatz einer Sprache kann man zwar in einem Integrationskurs lernen, aber die Kul-tur, Sitten, Traditionen und Werte einer Gesellschaft kann man nur im direkten Kontakt zu den Menschen erfahren.

Heimweh und Depression

Menschen, die im höheren Alter aus-wandern, empfinden häufig eine stär-kere Bindung zu ihrer Heimat als die jüngere Generation. Dies macht sie empfänglich für depressive Verstim-mungen, manchmal auch für länger anhaltende Depressionen. Sie suchen verstärkt nach Spuren und Zeichen, die sie mit ihrem früheren Leben in Verbindung bringen können. Ein Mittel dazu sind Nachrichten und Ereignisse aus dem Fernsehen und anderen Medien in ihrer Mutter-sprache. Und so schauen in vielen Migrantenfamilien Väter und Müt-ter oft die Fernsehsender aus ihrem

Heimatland und versuchen auf diese Weise, ihre Depression zu bekämpfen und ihr Heimweh zu lindern.

Auf fremde Hilfe angewiesen

Eine passende Arbeit zu finden ist schon für junge Migranten eine große Herausforderung. Für ältere jedoch ist es schwer, wenn nicht gar unmög-lich. Dieser Umstand erschwert das Ankommen in der deutschen Gesell-schaft umso mehr, da der tägliche di-recte Kontakt, den das Arbeitsleben mit sich bringt, wegfällt. In vielen Familien brauchen Mütter und Väter einen Dolmetscher, um ihre Alltags-angelegenheiten zu erledigen, sei es zum Beispiel beim Arztbesuch, beim Einkaufen oder bei Behördengängen. Dieser Zustand besteht oft über viele Jahre unverändert: Ältere Migranten sind häufig für lange Zeit, wenn nicht sogar Jahre, auf fremde Hilfe ange-wiesen und haben keinen direkten Kontakt zur deutschen Gesellschaft. Und so fühlen sie sich nicht selten einsam, isoliert und hoffnungslos.

Meiner Meinung nach sollten die Integrationskurse für ältere und jüngere Menschen separat angebot-en werden. Auf diese Weise könnte besser auf ihr spezifisches Lerntem-po eingegangen werden. Die Unter-richtsmethoden sollten auf die un-terschiedlichen Bildungsniveaus zugeschnitten und in den Kursen auf die speziellen Bedürfnisse älterer Menschen eingegangen werden. Dies wäre eine wichtige Voraussetzung, damit die Integration älterer Migran-ten gelingen kann.

آغاز دوباره دیر هنگام

مریم میترا

مهاجرت در سن بالا، بدون شک با چالش‌های ویژه‌ای همراه است. سن، از جمله عوامل مهم و تعیین کننده در چگونگی روند زندگی فرد مهاجر در جامعه جدید است. روشن است که در سالهای اخیر از مناطق ناامن جهان انسان‌های زیادی در سنین مختلف مجبور به ترک کشورهایشان شده‌اند. با ورود به جامعه جدید مهاجران در سنین مختلف باید در پروسه ادغام شامل شوند و خود را با روند زندگی روزمره در جامعه و کشور جدید آشنا سازند. برای کسانی که در سنین کودکی یا جوانی به کشور دیگری می‌روند، هماهنگ شدن با روند زندگی روزمره در جامعه و یادگیری زبان شاید کار بسیار سختی نباشد اما این مساله برای مهاجران بزرگ سال که در سنین پیری مهاجرت میکنند چگونه است؟ مسئله مهمی که تاکنون به آن پرداخته نشده است.

یادگیری زبان

در کلاس‌های ادغام یا انٹیگره‌تسیون، مهاجران با رده‌های سنی مختلف به آموزش و یادگیری زبان می‌پردازند. بدون شک قدرت یادگیری در بزرگسالان و جوانان یکسان نیست و روند آموختن زبان برای بزرگسالان به زمان بیشتری نیاز دارد. هدف آموزش نیز یکسان نیست چون بزرگسالان و جوانان به هدفهای مختلف زبان می‌آموزند؛ که این عامل نیز در پروسه آموزش اثرگذار است. به گونه مثال، سطح یادگیری و زبان‌آموزی برای جوانانی که به منظور ادامه تحصیل زبان می‌آموزند و بزرگسالانی که صرف به منظور مکالمه روزمره و برقراری ارتباط و پیشبرد زندگی زبان یاد می‌گیرند، متفاوت است. در

میان مهاجرین با سن بالا کسانی هم هستند که دارای تحصیلات عالی یا نیمه عالی هستند و در کشور خود شاغل بوده‌اند؛ اما در این میان تعدادی نیز هستند که سواد کافی ندارند و این دشواری یادگیری زبان را دو چندان می‌کند.

تماس اندک با جامعه

عده ای از مهاجران می‌گویند که در کل هیچ تماسی با همسایگان خود و دیگر آلمانی‌ها ندارند. همسایه‌هایشان را نمی‌شناسند و جایی را هم بلد نیستند تا بتوانند در آنجا با زبان و فرهنگ آلمان بیشتر آشنا شوند. آنها می‌گویند که تماس با آلمانی‌ها می‌تواند به روند آموزش زبان به آنها کمک کند و هم در تبادل فرهنگی بین آلمانی‌ها و مهاجران مفید باشد. آنها می‌گویند فرصتهای اندکی برای مکالمه و آشنایی با افراد جامعه دارند و این خود مانعی برای یادگیری زبان و آشنایی با فرهنگ جدید است. زبان را میتوان در کلاس‌های انٹیگره‌تسیون آموخت، اما آشنایی با فرهنگ و شناخت آداب و رسوم و هنجارهای یک جامعه فقط در متن جامعه و در ارتباط مستقیم با مردم آن جامعه میسر است.

دلتنگی و افسردگی بعد از مهاجرت

کسانی که در سنین بالا مهاجرت می‌کنند، خاطره‌ها و تعلقات عاطفی و روانی عمیقتری با زندگی قبلی و کشورشان دارند. به همین دلیل این افراد در معرض ابتلا به افسردگی کوتاه مدت و طولانی مدت قرار دارند. این افراد، در چنین حالتی بیشتر در جستجو و یافتن نشانه‌ها و چیزهایی هستند که آنها را به زندگی گذشته‌شان نزدیکتر کند. یکی از راههای پیوند داشتن با وطن، پی گیری اخبار و وقایع آنجا، تماشا کردن کانال‌های

تلویزیونی و پی گیری رسانه‌ها به زبان مادری است. در بیشتر خانواده‌های مهاجر بیشتر مادرها و پدرها ساعتها کانال‌های کشور خودشان را تماشا میکنند و این گونه تلاش می‌کنند از افسردگی و دلتنگی خود بکاهند.

بیکاری، کاریابی و چالش‌های دیگر

یافتن کار مناسب برای مهاجران جوان هم به اندازه کافی سخت است. اما برای مهاجران کهن سال نه تنها سخت بلکه در بسا موارد ناممکن است. از یک سو مشکلات در یادگیری زبان، چالشهای یافتن راه و روش زندگی در جامعه جدید و از سوی دیگر فرصت‌های اندک کاری برای افراد کهن سال اوضاع را پیچیده‌تر کرد. با توجه به موارد ذکر شده اگر کلاسهای انٹیگره‌تسیون در سطوح مختلف برای بزرگسالان و جوانان به صورت جداگانه برگزار شود، نتیجه بهتری در پی خواهد داشت. بزرگسالان برای یادگیری به زمان بیشتر نیاز دارند و با میتودهای متفاوت درسی میتوانند نتیجه بهتری از روند آموزش بگیرند. پدران و مادران در خانواده‌ها اغلب در انجام امور روزانه‌شان مانند رفتن نزد داکتر، خرید در فروشگاهها و رفتن به ادارات دولتی نیاز به یک همراه یا مترجم دارند و این وضعیت برای بسیاری‌ها تا مدتها و سالهای زیادی همین گونه باقی میماند. ادامه این وضعیت برای بسیاری‌ها دردسر ساز است و سبب می‌شود تا شخص از نداشتن ارتباط مستقیم با جامعه رنج ببرد و خود را همیشه تنها و نیازمند به کمک دیگران احساس کند.

Deutscher nach 33 Fragen

Wer würde als Deutscher den Einbürgerungstest bestehen?

MORTAZA RAHIMI

Vor vier Jahren habe ich den sogenannten Test „Leben in Deutschland“ im Anschluss an meinen Integrations- und Orientierungskurs abgelegt und mit 32 von 33 Punkten bestanden. Hurra! Das heißt, dass meine Kenntnisse der Rechts- und Gesellschaftsordnung und der Lebensverhältnisse in Deutschland erklärtermaßen ausreichen, um deutscher Staatsbürger zu werden. Eine Hürde wäre geschafft. Jetzt muss ich nur noch auf den Ablauf der verlangten Frist (in der Regel acht Jahre) warten und am Ende 255 Euro zahlen.

Eine Voraussetzung dafür, die deutsche Staatsangehörigkeit beantragen zu können, ist ein Multiple-Choice-Test. Bei diesem muss man innerhalb von 60 Minuten 33 Fragen beantworten, die aus einem Pool von 300 Fragen zusammengestellt sind. Vier mögliche Antworten sind jeweils vorgegeben. Wer mindestens bei der Hälfte der Fragen das Kreuzchen an die richtige Stelle gesetzt hat, hat bestanden.

Von Anfang an kam es mir irgendwie merkwürdig vor, wie ein Test mit nur 33 Fragen, die man ja sehr einfach auswendig lernen kann, nachweisen soll, dass man für die deutsche Staats-

bürgerschaft bereit ist. Beweist dieser 33-Fragen-Test tatsächlich, dass ein Mensch gut integriert ist? Ob ein Deutscher selbst die Fragen aus diesem Test wohl fehlerlos beantworten könnte?

Probe aufs Exempel

Um dies herauszufinden, beschlossen wir in der Redaktion, bei einer Straßenbefragung Deutsche mit einer Kurzversion (fünfaus 300 Fragen) des Einbürgerungstests zu konfrontieren. Falls die befragte Person nicht mindestens zwei von fünf Fragen richtig beantworten könnte, würde sie in das Land ihres Großvaters abgeschoben werden. Letzteres ist natürlich ironisch gemeint! Schließlich sind wir keine Abschiebungsbefürworter wie der deutsche Innenminister Thomas de Maizière, der mit seiner Abschiebepolitik das Leben afghanischer Flüchtlinge aufs Spiel setzt.

Für die Befragung fiel unsere Wahl auf das „Interkulturelle Fest“ auf dem Hermann-Ehlers-Platz in Steglitz. Leider erwischten wir einen sehr regnerischen Tag und konnten deshalb nicht so viele Personen befragen, wie wir eigentlich vorhatten. Sechs waren es am Ende insgesamt. Die meisten

haben bei unserer Kurzversion des Einbürgerungstests mindestens drei von fünf Fragen richtig beantwortet und somit den Test bestanden. Nur ein Befragter ist leider durchgefallen. Er wurde entsprechend nach Bayern, das Land seines Großvaters, abgeschoben. Ein Polizist, den wir auf dem Fest trafen, konnte alle fünf Fragen richtig beantworten. Als Letztes befragten wir einen Iraner, der seit anderthalb Jahren in Deutschland lebt. Er bestand den Test mit vier von fünf richtigen Antworten und schnitt damit besser ab als unsere deutschen Kandidaten, die seit ihrer Geburt den deutschen Pass besitzen.

Frage Nr. 220

Beim Test gibt es eine Frage, die niemand beantworten konnte, auch nicht der Polizist: die Frage Nr. 220. „Der 27. Januar ist in Deutschland ein offizieller Gedenktag. Woran erinnert dieser Tag?“ Die korrekte Antwort lautet: „An die Opfer des Nationalsozialismus.“ An diesem Tag wurde im Jahr 1945 das KZ in Auschwitz befreit, deswegen ist der 27. Januar ein Gedenktag für die Opfer der Nazis.

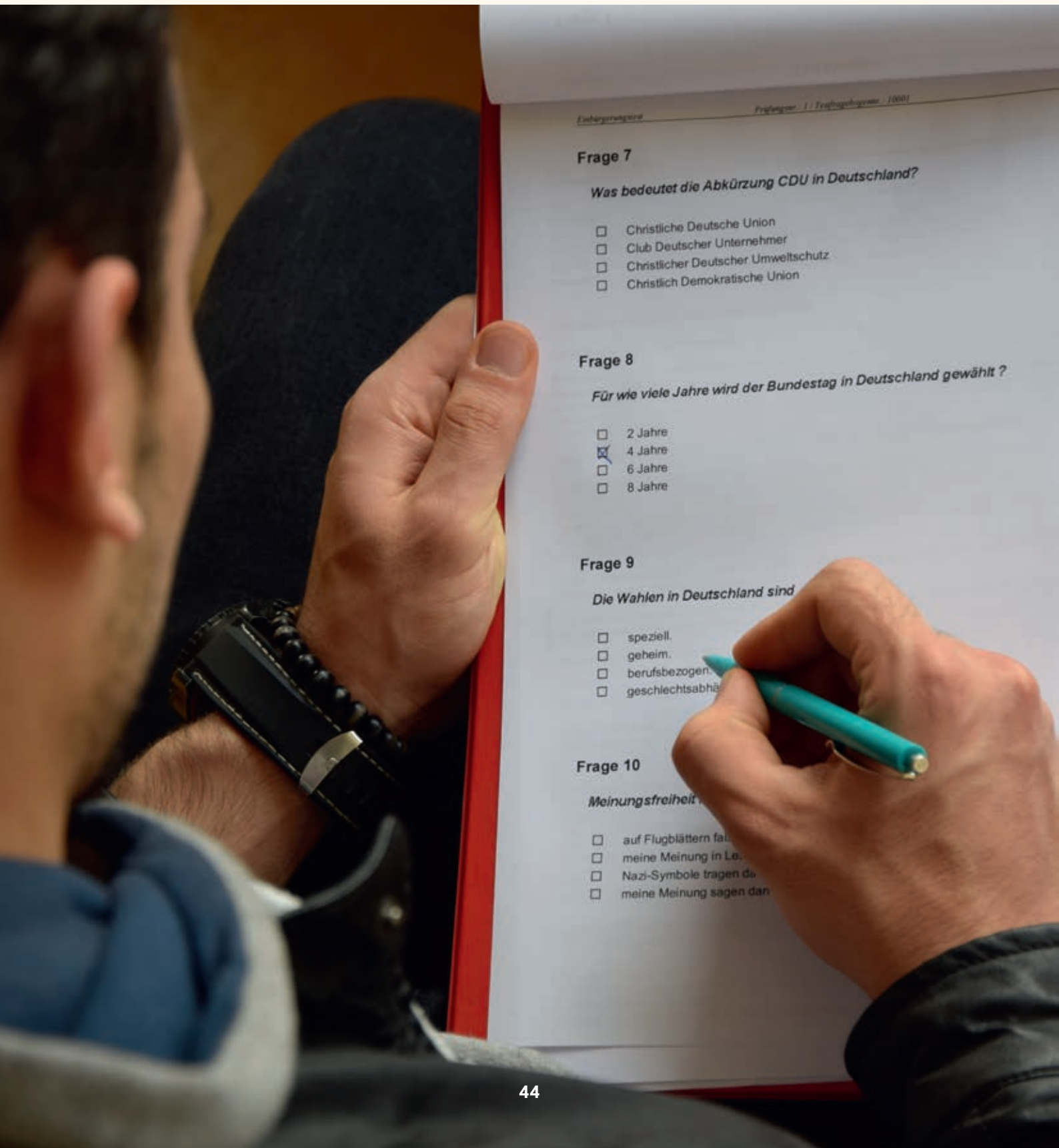
Hürdenlauf zum deutschen Pass

Den deutschen Pass zu bekommen ist nicht einfach – der Einbürgerungstest ist bei weitem nicht die einzige Hürde. Absolute Pflicht sind gute Deutschkenntnisse. Man muss außerdem seit mindestens acht Jahren

im Land leben, darf nicht straffällig geworden sein und muss nachweisen, dass man genug verdient, um nicht von Sozialleistungen abhängig zu sein. Bei „guten Integrationsleistungen“ kann man bereits nach sechs Jahren die deutsche Staatsbürgerschaft beantragen.

Was mich betrifft: Vielleicht kann ich von dieser Ausnahmeregelung profitieren und ja bereits nächstes Jahr die deutsche Staatsbürgerschaft beantragen? Gesetzt den Fall, dass meine Integrationsleistungen von den deutschen Behörden als gut beurteilt werden.

Foto: Juliane Metz

Frage 7

Was bedeutet die Abkürzung CDU in Deutschland?

- ☐ Christliche Deutsche Union
- ☐ Club Deutscher Unternehmer
- ☐ Christlicher Deutscher Umweltschutz
- ☐ Christlich Demokratische Union

Frage 8

Für wie viele Jahre wird der Bundestag in Deutschland gewählt?

- ☐ 2 Jahre
- ☒ 4 Jahre
- ☐ 6 Jahre
- ☐ 8 Jahre

Frage 9

Die Wahlen in Deutschland sind

- ☐ speziell.
- ☐ geheim.
- ☐ berufsbezogen.
- ☐ geschlechtsabhängig.

Frage 10

Meinungsfreiheit

- ☐ auf Flugblättern fallen
- ☐ meine Meinung in Le.
- ☐ Nazi-Symbole tragen da
- ☐ meine Meinung sagen dan

تابعیت آلمان با ۳۳ سوال

مرتضی رحیمی

۲۷ ژانویه یادبود قربانیان نازی ها در آلمان است. اردوگاه کار اجباری آشویتس نازی ها که در آن طی ۱۰ سال بیش از یک میلیون انسان به قتل رسیدند در ۲۷ ژانویه ۱۹۴۵ توسط سربازان اتحاد جماهیر شوروی آزاد شد.

موانع برای تابعیت آلمانی

اخذ آزمون تابعیت از آلمانی ها به ما این را نشان داد که آلمانی های اصیل نیز بعضاً نمی توانند از سد این آزمون بگذرند. و پاسخ درست دادن یا ندادن به سوالات این آزمون دال بر این نیست که شخص تابع نظم قانونی و اجتماعی این کشور است.

اما این آزمون تنها مانع برای دست یافتن به تابعیت آلمان نیست. توانایی عالی صحبت به زبان آلمانی از لازمه های گرفتن تابعیت آلمان است. همچنان فرد متقاضی تابعیت آلمان باید حداقل ۸ سال در آلمان زندگی کرده باشد تا بتواند تابعیت این کشور را بدست بیاورد و در این مدت نباید کاری خلاف قانون انجام داده باشد. البته استثنای برای کسانی که به صورت عالی خود را در جامعه آلمان ادغام کرده باشند، وجود دارد و این افراد می توانند بعد از شش سال درخواست تابعیت بدهند. از سوی دیگر توانایی تامین مخارج زندگی نیز از لازمه های گرفتن تابعیت آلمان است و شخص متقاضی نباید وابسته به کمک های مالی دولتی باشد.

در این میان شاید من بتوانم از این استثنا کوتاه شدن زمان اقامت از ۸ سال به ۶ سال استفاده کرده و سال آینده درخواست تابعیت آلمان را بدهم. البته در صورتی که ادارات آلمانی مرا شامل این استثنا بدانند.

آنها به این سوالات چگونه است. در صورتی که فردی نتوانست به سه سوال از پنج سوال پرسیده شده پاسخ درست دهد به کشور پدر بزرگ و مادر بزرگش اخراج می شود. البته اخراج به کشور پدر بزرگ یا مادر بزرگ شوخی بیش نیست چون هییت تحریریه مجله دروازه فرهنگ مانند توماس دی مازیر وزیر داخله آلمان فدرال شخصی که با سیاست اخراج اجباری اش در حال حاضر زندگی پناهجویان افغانستان را به بازی گرفته است، هیچگاهی طرفدار اخراج پناهجویان نیست.

برای اخذ این آزمون از آلمانی ها جشنواره بین فرهنگی منطقه اشتگلitz-تسلیندورف را انتخاب کردیم تا بتوانیم از تعداد بیشتر افراد سوالات را بپرسیم اما متأسفانه در روز جشنواره هوا شدیداً بارانی بود و برای همین نتوانستیم آزمون را از بیشتر از شش آلمانی اخذ کنیم. ۵ تن از این شش نفر توانستند به سه سوال از پنج سوال درست پاسخ بگویند. فقط یک تن از این آلمانی ها نتوانست امتحان را موفقانه سپری کند و فقط به دو سوال پاسخ صحیح داد. تنها یک پلیس که در محل جشنواره بود توانست به تمام ۵ سوال پاسخ درست بدهد. آخرین فردی که آزمون را از او اخذ کردیم یک پناهجوی ایرانی بود که از یک و نیم سال بدین سو در آلمان زندگی می کرد. وی توانست به چهار سوال از پنج سوال پاسخ درست دهد و بدین ترتیب نتیجه بهتر از کاندیدان آلمانی آزمون بدست آورد.

موضوع قابل توجه اینکه در میان سوالات آزمون تابعیت آلمان یک سوال وجود دارد که در روز مصاحبه خیابانی هیچ کس از کاندیدان ما نتوانستند به آن پاسخ درست بدهند. سوال شماره ۲۲۰: روز ۲۷ ژانویه در آلمان یک روز رسمی برای یادبود یک واقعه است. این روز یادآور کدام واقعه می باشد؟ پاسخ درست این سوال اینگونه است:

تقریباً چهار سال قبل در پایان کورس زبان و ادغام طبق مقرراتی که از طرف اداره فدرال برای مهاجرین برای این کورس ها تعیین شده است امتحان زندگی در آلمان یا همان آزمون تابعیت را با اخذ ۳۲ نمره از مجموع ۳۳ نمره با موفقیت سپری کردم. موفقیت در این آزمون بدین معناست که آگاهی من از نظم قانونی، سیاسی، اجتماعی و شرایط زندگی در آلمان برای دریافت تابعیت آلمان کافی است. بدین ترتیب یک مانع برای دریافت تابعیت آلمان را پشت سر گذاشته بودم و حال فقط باید ۸ سال صبر می کردم و آن ۲۵۵ یورو نیز که هزینه دریافت تابعیت آلمان است را آماده ی کردم.

آزمون تابعیت آلمان در سپتامبر سال ۲۰۰۸ به وجود آمد و از آن زمان تاکنون هر کسی که خواهان دریافت تابعیت آلمان است باید این آزمون را که دارای ۳۳ سوال می باشد پشت سر بگذراند. هر داوطلب تابعیت آلمان باید برای با موفقیت سپری کردن این آزمون به ۱۷ سوال از مجموع ۳۳ سوال درست پاسخ بگوید.

از همان ابتدا برایم این موضوع سوال برانگیز بود که آیا واقعا یک آزمونی که فقط داری ۳۳ سوال است، اثبات کننده این است که شخص مقید به نظم قانونی و اجتماعی این کشور می باشد؛ خود را خوب در جامعه ادغام کرده و برای دریافت تابعیت آلمان آماده است. آیا خود آلمانی ها می توانند سوالات این آزمون را بدون اشتباه پاسخ بگویند؟

آلمانی ها در آزمون تابعیت

برای پاسخ گفتن به این سوالات در تحریریه مجله تصمیم گرفته شد، در یک مصاحبه خیابانی ۵ سوال از مجموع سوالات آزمون را از آلمانی ها بپرسیم تا ببینیم که پاسخ

Nach Sonnenuntergang

Als Dunkelheit herrschte
als der Lärm nachließ
und als alle schliefen
habe ich für Dich gedichtet

In meiner Welt
hat die Liebe Wurzeln geschlagen
ob groß oder klein
ob fern oder nah
vorzügliche Liebe meines Herzens
ausgewählte Worte meines Geistes

Mit meinen Wünschen und meiner Sehnsucht
bin ich mit mir im Reinen
Oh, wie das beflügelt

Die ganze Welt mit all der Schöpfung
Liebe ohne Fehler,
du und ich, wie werden es lehren

Damit alles erfüllt wird
im köstlich süßen Schlaf
träumt der, der sucht,
von Herzen von der Erfüllung

Komm,
lass uns über unsere Sehnsucht offen reden
und uns einen Ort der Liebe erschaffen,
nach dem ich mich sehne

Sehnend habe ich geschrieben
damit mein Traum in Erfüllung geht
und mein Herz gebend auch erhält.

Kesamet Abraham

ድሕሪ ዕራርቦ

ጸላም ምስ ነገሰ
ድምጺ ምስ ቀነሰ
ኩሉ ምስ ደቀሰ

ነዲቀኪ፤
ኣብቲ ናተይ ዓለም ፍቅሪ ሰረት ጌረ
ብዝፈረየ ብዝደቀቀ
ብዝቀረበ ብዝራሓቀ

በቲ ልብይ ርሻን ፍቅሪ
በቲ መንፈሰይ ደላዩ ፍቅሪ
ሕሩያት ቃላት መመሪጸ
ትምንተይን ሓሳብይን ገሊጸ

ኣቢት 'ወ ክጥዕም
ዓለመ ብዓለማ
ምስ ኩሉ ፍጡራ
ፍቅሪ ብዘይ መንቅብ
ኣነን ንስክን ክንምህራ

ክሉ ክኮነለይ ኣብቲ ጥዑም ድቃስ
ነዳዩ ናይ ልቡ ይሓልም ተዘይ ኮይኑስ
በሊ፡-
ትምኒትይ ብግልጺ ክንገላለጽ
ኣብ መካነ ፍቅሪ ፍቅሪ ክንሃንጽ
ኢለ ቢሂገ
ቢሂገ ዉን ጺሕፈ ኣሎኩ
ሕልመይ ናብ ጋህዲ ክቅየር
ልበይ ሂቡ ን ክቅበል።

ቅሳነት ኣብራሃም

Herbst in Berlin ...

OSMAN SANA

Für einige ist er die schönste Jahreszeit überhaupt, weil er im Vergleich zu den anderen Jahreszeiten so ein andersartiges Flair hat: der Herbst.

Auch Berlin ist von ganz eigener Art. Sein besonderer Zauber unterscheidet sich von dem anderer Städte. In jeder Straße Berlins, in jedem seiner Gärten steckt die Schönheit und Pracht des Herbstes, begleitet vom Duft des Abschieds. Hier spürt man das Grün der üppigen Natur zu den vielen schönen Farben des Herbstes wechseln. Die Bäume tragen verzierte Kleider in zauberhaften und ganz eigenen Farben: Gelb, Rot, Orange. Die Farben greifen ineinander und kreieren eine Schönheit, die sich in Berlin jedes Jahr aufs Neue wiederholt; eine Schönheit, die einen die Natur spüren lässt, einen fühlen lässt, dass noch ein anderes Leben in ihr steckt.

Für den Herbst in Berlin typisch sind die vielen Blätter, die mit einer wunderbaren Melodie von den Bäumen fallen. Im Konzert der Blätter wird eine köstliche, romantische Symphonie gespielt. Dabei werden sie von Nebelschwaden gestreichelt, um sie in die Ewigkeit entfallen zu lassen. Sie sagen Adieu und scheiden dahin.

Auch über den Hansaplatz in der Mitte von Berlin breitet sich die Pracht des Herbstes aus. Hier konnte ich zum ersten Mal seine Schönheit und seinen Zauber bestaunen – eine Schönheit von besonderer Art. Ich betrachte das Ufer des Sees, an dem sich die Blätter sammeln, und schreibe „Adieu! Gibt es etwas, was zum Abschied gesagt werden kann? Blätter, die von der Liebe flüstern, die wir alle erfahren haben, und ein Herbst, der in unserem Gedächtnis bleiben möchte.“

Jedes Blatt hat seine eigene Geschichte, seine eigene Erzählung. Und vielleicht hat auch jede Farbe ihre eigene Geschichte.

Die Geschichte eines armen Menschen zum Beispiel, der sich von der einen Jahreszeit verabschiedet und die nächste begrüßt, in der er sich zum Schlafen hinlegt und dabei gegen die Strenge des Winters in den Straßen kämpft; die Geschichte eines Menschen, der des Lebens leid ist; die Geschichte eines Liebenden, der die Trümmer seiner Sehnsucht hinter sich ließ. Es könnte aber auch die Geschichte über den Aufbruch eines alten Mannes oder einer alten Frau sein und die Einladung des Lebens zum Lachen. Diese ist bestimmt die Geschichte einer neuen Hoffnung. Und vielleicht auch die Geschichte eines Geheimnisses, das begraben wird.

Blätter, die die Dichter schreiben, in denen Melodien des Herbstes erklingen. Melodien von einem friedlichen Herbst in Berlin.

Foto: Osman Sana

الخريف في برلين ..

عثمان سنن

لربما يكون أجمل فصل عند البعض لنكهته المختلفة عن الفصول الأخرى. ولبرلين عنوان آخر وسحر يختلف عن المدن الأخرى، يتجسد الخريف بجماله ورونقه في كل أزقة برلين وفي كل حدائقه مصطحباً معه الوداع. ففي برلين تشعر بقدم فصل تتغير فيه الطبيعة من اللون الأخضر لعدد من الألوان الجميلة والمختلفة. فيلبس الشجر ثوباً مزخرفاً وبألوان ساحرة ومتميزة، أصفر، أحمر، برتقالي، فتتداخل الألوان لتصنع جمالاً يتكرر في كل عام في برلين، جمال يشعرك بطبيعة الأرض بأن لها حياة أخرى. ويتميز الخريف في برلين بكثرة أوراق الشجر المتساقطة والتي يصدر عنها لحن جميل تسمع من خلاله سمفونية تعزفها تلك الأوراق بعدوية ورومانسية وانسجام كلاسيكي، تداعب النسيمات تلك الأوراق لتسقطها إلى الخلود وفي أغلب الأحيان لتوديع و انتهاء الحياة. في وسط برلين روعة الخريف ولحديقة (هانزبلاتس) كانت أول مرة لي أرى جمال الخريف برونقه وسحره في هذه الحديقة. جمال من نوع آخر، سحر الخريف وروعه وعند ضفاف البحيرة في تلك الحديقة تتجمع أوراق الشجر، أجلس وأتأمل هذا المنظر الرائع واكتب: وداعاً وهل عند الوداع شيء يقال، أوراق تهمس الحب الذي عشناه وخريف يبحث عن ذاكرتنا لكل ورقة شجر قصة، و حكاية، و وصف ولربما لكل لون قصة تحكيها لنا. حكاية إنسان فقير يودع فصلاً ويستقبل فصلاً، ليخلد إلى النوم ويصارع قسوة الشتاء في الأزقة. حكاية إنسان تعب من الحياة. حكاية حبيب ترك خلفه ركام الأشواق. وقد تكون قصة رحيل مسن أو مسنة ودعوا الحياة بإبتسامة. و هي بالتأكيد حكاية أمل جديد يأتي، وربما حكاية سر سوف يدفن. أوراق سيكتبها الشعراء وستلحن بأنغام الخريف. سلام الخريف من برلين

Atem und Pulsschlag der Schrift

AXEL MALIK

Als sich der deutsche Dichter Johann Wolfgang von Goethe 1814 mit großer Intensität den Kulturen des Orients zuwendet, stößt er auf die Gedichte des persischen Dichters Hafis, den Diwan. Er wird Hafis später als seinen Zwillingenbruder bezeichnen. Goethe ist aber nicht nur fasziniert und inspiriert von der poetischen Kraft seiner Dichtung, sondern er beginnt mit großer Neugier sich mit allem zu beschäftigen, was orientalische Kulturen in ihren Denk- und Verhaltensweisen, Geschichten, Traditionen und Mythen ausmachen. Für ihn geht damit eine ganz neue, eine andere und fremde Welt auf. Im Besonderen ist er dabei von den arabischen Schriften fasziniert, von der „Geduld und Sorgfalt“, die sich in den Handschriften ausdrückt. Er stellt fest: „In keiner Sprache ist vielleicht Geist, Wort und Schrift so uranfänglich zusammengekörpert.“ Obwohl er das Arabische und Persische nicht sprechen, nicht lesen und nicht verstehen kann, versucht er doch in einer Art Experiment, einem Selbstversuch, in das Geheimnis, den Atem und den Geist dieser Struktur zu kommen. In seinen arabischen Schreibübungen beginnt er, Schriftzüge zu kopieren, nachzubilden, sich in sie einzufühlen, indem er sich in die Schreibbewegungen körperlich hineinversetzt.

Der ungewöhnliche, und wie ich empfinde, entscheidende Aspekt von Goethes arabischen Schreibübungen liegt für mich darin, dass er das unverständlich Fremde und befremdlich Neue zu einem Gegenüber, zu einem direkten Du macht, dem er

sich nicht nur zuwendet und öffnet, sondern in dessen Schwingung und Rhythmus er sich einfühlt. Auf einer existentiell-strukturellen Ebene wendet er sich einem fremden Kulturraum zu, indem er dessen Schreibweisen handschriftlich nachvollzieht und sie damit in sich aufnimmt, einkreist und hervorlockt. Durch diese intensive Form des strukturellen Dialogs und eines inneren kulturellen Zwiegesprächs wird eine offene und schöpferische Inspiration in ihm geweckt, die in der Poesie seines Werkes „West-östlicher Diwan“, Ausdruck findet.

Arabische Schriften anschauend, ist mir klar, dass es sich dabei um eine Schrift handelt, aber gleichzeitig erscheint es mir unmöglich, lediglich aufgrund des Schriftbildes zu erkennen, welche Grundlagen, ästhetische Regeln und strukturelle Ordnungen diese Schrift besitzt. Arabische Schriften zeichnen sich durch eine hohe ornamentale Kraft aus und scheinen aus einem Füllhorn harmonischer und tänzerisch-beschwingter Bewegungen zu schöpfen. Sie formulieren ein so starkes Schrift-Bild, dass ich mich verwundert frage, welcher Geist, welche Beweg-Gründe, Motive und Haltungen in diese Schönheit der Form eingelagert sind? Ich spüre den Reiz, der darin liegt, hinter dieses Geheimnis zu kommen, das diese Bögen, Punkte und Schwünge aufspannen.

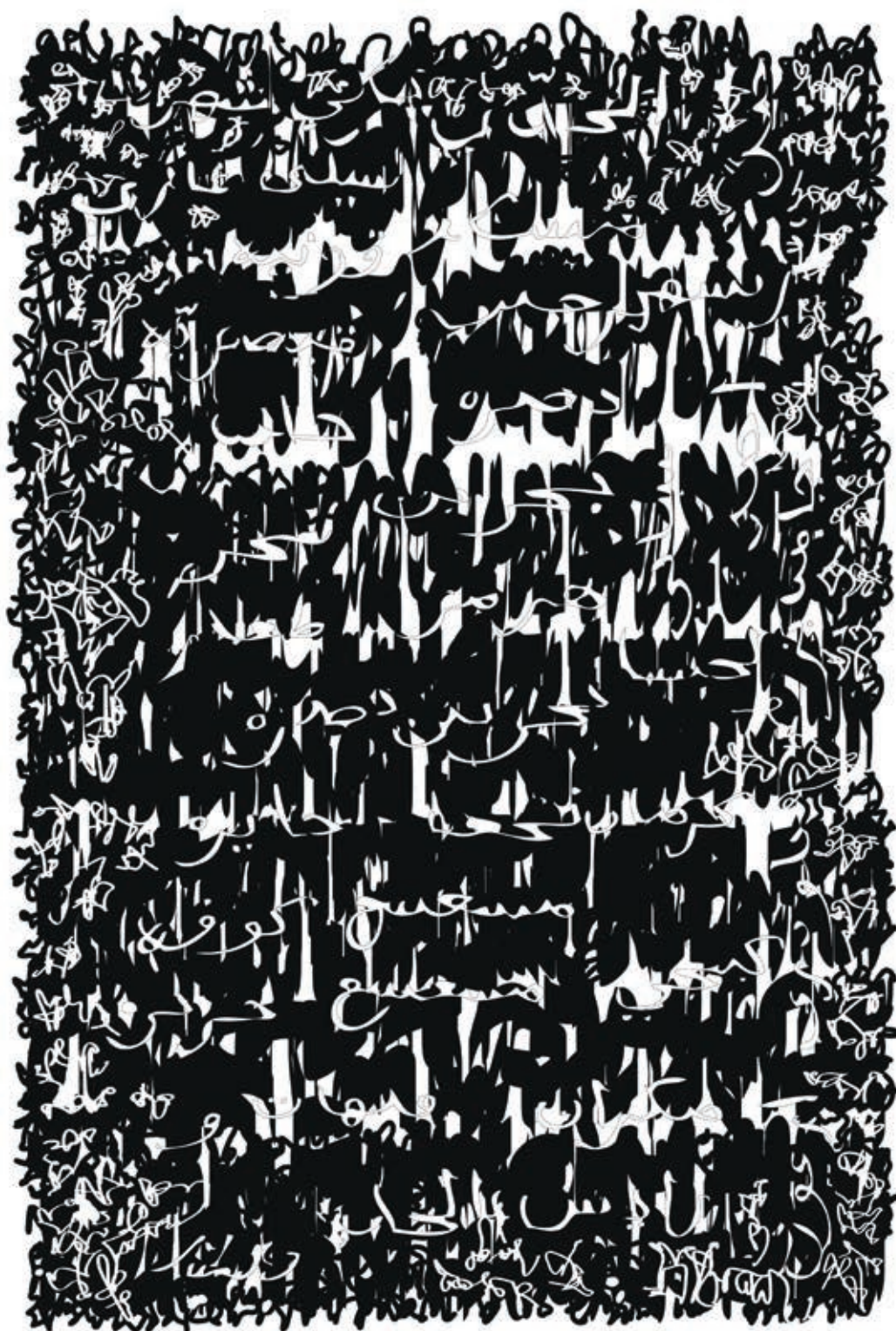
Es leuchtet mir ein, dass Goethe über seine „geistig technischen Bemühungen“ (so nennt er seine Schreibübungen) nicht nur gezielt dem Verlangen nachgeht, die Tür für einen fremden und anderen Kultur-

raum weit zu öffnen, sondern, dass sein Experiment eine transformative Idee enthält. Es ist der grundlegende Versuch und die grundsätzliche Bereitschaft, sich auf existentieller Ebene zutiefst ansprechen und anregen zu lassen. Sich dem Fremden und Anderen so sehr zu öffnen ist wie ein innerer Perspektiv- und Ortswechsel, der mich das Fremde und Andere in mir selbst entdecken lässt. Dies ist ein schöpferischer Akt und eine kreative Beziehung. Goethes Spagat, arabisch schreiben zu lernen, ohne arabisch sprechen, lesen und verstehen zu können, ist eine, wie ich finde, ungewöhnliche kulturelle Strategie und eine großartige Idee. Ich glaube, dass uns das auch noch heute sehr viel, nicht nur über das Wesen der Schrift, sondern umfassender, über kulturelle Begegnung und Verständigung sagen kann.

Als bildender Künstler beschäftige ich mich in meinen eigenen Projekten mit freien handschriftlichen Zeichen, die unlesbar, aber nicht unleserlich sind. Die Abbildungen zeigen zwei Arbeiten, bei denen ich Goethes arabische Schreibübungen mit weiteren Schreibbewegungen überschrieben habe. Es sind Schrift-Bilder und Zeichen-Texte, die dem Atem und Geist von Schrift auf und in der Spur sind.

Grafiken: Axel Malik, Eco-Solvent Tinte auf LKW-Plane, 137 x 205 cm, 2017

51

نَفَس و ضربان قلب دستخط

اکسیل مالیک

شاعر معروف آلمانی یوهان ولفگانگ فون گوئته در سال ۱۸۱۴، زمانی که خود را وقف شناخت فرهنگ مشرق زمین نمود، با اشعار دیوان حافظ رو به رو شد. گوئته بعداً حافظ را برادر دوقلویش خوانده بود. این شاعر آلمانی نه تنها اینکه مجذوب و متأثر از توانایی سرایندگی و قدرت شعر حافظ شد، بلکه با کنجکاوای تمام خود را سرگرم شناخت بیشتر فرهنگ، طرز تفکر، رفتار، داستان ها، رسوم و افسانه های مشرق زمین نمود. این کنجکاوای گوئته به مشرق زمین و تحقیقاتش در این مورد باعث گردید تا دریچه یک جهان کاملاً متفاوت بروی وی باز شود. او به حدی مجذوب دست خط عربی شد که می گوید: «این دستخطها نماد حوصله و دقت اند. در هیچ زبانی شاید، روح، سخن و دستخط با این قدامت در هم تنیده نشده باشد».

گوئته با آنکه نمی توانست عربی و فارسی را صحبت کند، بخواند و بفهمد اما با یک نوع تجربه عملی منحصر به فرد خودش کوشش کرد تا وارد نفس، روح و رمز خطوط فارسی شود. در تمرینهای نوشتاری عربی خویش شروع به کپی کردن پارچه های خط عربی و تقلید کردن از آنها نمود، طوریکه کوشش می کرد تا حرکات نوشتن عربی را بصورت فزیکای تمرین کند.

به نظر من، جنبه مهم و غیر معمولی گوئته در تمرین های نوشتاریاش این بود که او یک چیز ناشناخته غیر قابل درک و شگفت انگیز را به یک همصحب ذهنی خودش تبدیل کرده بود که به آن «تو» خطاب می کرد. این شاعر آلمانی نه تنها خود را در این نوع نگارش باز کرده و وقف آن نموده بود، بلکه ریتم و جهش آن را نیز در احساسات خود تزییق کرد. در یک سطح ساختار حیاتی، او خود را وقف

یک حوزه فرهنگی جدید میکرد، طوریکه طرز نوشتار این حوزه فرهنگی جدید را در وجود خود می پروراند، می پیچاند و می تاباند تا آنکه بتواند دستخط آنرا درک کند. با این دیالوگ ساختاری و گفت و شنود درون فرهنگی، الهامات خلاقانه و باز در وی بیدار می شود و در اشعارش در «دیوان شرقی- غربی» وی تجسم می یابد.

هر باری که من به نوشتار عربی نگاه می کنم، برایم واضح می شود که این نوشتار طوریکست که اساسات، قواعد زیبایی شناسی و تنظیمات ساختاری آن را نمی توان از تصویر نوشتاری شناخت. نوشته های عربی دارای یک نیروی زیبایی هستند که با یک نوع حرکات موزون و هماهنگ خلق شده اند. این حرکات هماهنگ یک تصویر خطی نیرومند را ساخته اند که من همواره از خود با تعجب می پرسم: چه روح، حرکات، انگیزه ها و رفتار در پشت زیبایی این خط نهفته شده اند؟ دیدن این خطوط در وجود من حساس کنجکاوای ایجاد می کند که باید به رازی که در عقب این کمان ها، نکته ها، و حرکات نهفته است، پی ببرم.

برای من واضح است که گوئته با تمرین های نوشتاری خود نه تنها هدفمندانه این مرام را دنبال می کند که می خواهد دروازه فراخ یک حوزه فرهنگی ناشناس را باز کند، بلکه این تجربه عملی وی یک مفکوره دگرگون کننده را نیز دارا می باشد. تجربه عملی وی یک کوشش اساسی و یک آمادگی بنیادی در آن جهت است که او خودش را در سطح اگزیزستنسیال (هستی گراییانه) عمیقاً مخاطب قرار دهد. انسان وقتی خود را برای ناشناخته ها اینگونه فراخ باز می کند، این کار به یک تعویض دیدگاه و تعویض مکان می ماند که

در آن انسان، ناشناخته ها را در حقیقت در وجود خود کشف می کند. این یک عمل و یک رابطه خلاقانه است.

تمایل گوئته در یاد گرفتن نوشتن عربی بدون اینکه بتواند عربی بخواند، سخن گوید، و بفهمد، به نظر من، یک نوع استراتژی خارق العاده فرهنگی و یک ایده با شکوه است که حتا امروز نیز برای ما چیزهای زیادی به گفتن دارد. به حیث یک مدرس هنرمند، من خود را در پروژه های شخصی خودم با رسم الخط های آزاد و ناخوانا مشغول می کنم. تصاویر چاپ شده همراه این مقاله دو اثر را نشان می دهند که من تمرینهای نوشتاری عربی گوئته را با دیگر حرکات نوشتاری عنوان نویسی کرده ام. آنها تصویر نوشته ها و خطوطی هستند که نَفَس و روح نوشته ها را دنبال می کنند.

Gott und die Welt

MOUOD GHAFARKHANI

Wenn ich mir einen Gott vorstelle, dann ist er in mancher Hinsicht ähnlich wie andere Gottheiten, unterscheidet sich jedoch in vielen Punkten auch grundlegend von ihnen.

Um von der Güte meines Gottes zu profitieren, braucht man zum Beispiel nicht an seine Existenz zu glauben, weil er keine Unterschiede zwischen den Menschen macht und niemanden bevorzugt. Die Gesetzmäßigkeiten meines Gottes sind vollkommen und passend für jegliche denkbare Situation. In den Gesetzen meines Gottes sind sogar die Herzenswünsche der Menschen unterschiedlicher Religionszugehörigkeit berücksichtigt. Nichts wird vergessen, nichts aufgeschoben. Seine Belohnungen und Bestrafungen sind angepasst an die jeweilige Tat, und er handelt unabhängig vom jeweiligen Glauben der Menschen; sie sind in seinen Augen weder Sünder, noch sind sie schlecht, hässlich oder ekelerregend. Ihnen wird weder vergeben, noch wendet er sich allein wegen ihres Glaubens von ihren Fehlern und Taten ab.

Mein Gott macht den Menschen keine Vorhaltungen mit der Begründung, dass er sie erschaffen habe. Er macht ihnen keine Angst vor der Zukunft, droht ihnen zum Beispiel nicht ihre Vernichtung oder ewige Qualen an, weil er nichts erschaffen und in diese Welt gesetzt hat. Nichts und niemand im Universum hat von ihm seine Vernichtung zu befürchten. Auch mit den Gesetzen der Physik

oder anderen Wissenschaften hat mein Gott kein Problem, genauso wenig wie mit Wissenschaftlern, die eine falsche Theorie aufstellen und ihm widersprechen. Er hat kein Ausnahmegesetz erlassen, welches eine bestimmte Person oder Gruppe beschützt, auch dann nicht, wenn diese zu den besten zählt. Er muss sich niemandem beweisen. Er ist nicht darauf angewiesen, von anderen verstanden zu werden. Jeder kann ihn gemäß seines eigenen Verständnisses der Schöpfung kennenlernen und selbstbestimmt leben. Mein Gott hat keine Angst vor Wissen und macht auch keine Propaganda für Unwissenheit. Bei ihm wird nicht derjenige mehr leiden, der mehr versteht und ein Unwissender wird auch nicht als glücklicher angesehen.

Die Gesetze meines Gottes sind so in die Struktur der Schöpfung integriert, dass es bedeutungslos ist, ob sie befolgt oder nicht befolgt werden. Vielleicht bewegt sich die ganze Schöpfung auf bestmögliche Weise in ihre eigene Richtung. Die Welt meines Gottes ist ideal und benötigt keinen Tötungsbefehl oder eine Bereinigung der Rassen. Mein Gott hat keinen offiziellen Gesandten als Anführer der Menschheit mit einem Buch oder einem beglaubigten Zertifikat in die Welt geschickt. Für mich ist Gott das Leben selbst. Daneben gibt es keine anderen Götter.

Dieses einfache Gottesverständnis taugt nicht dazu, Menschen zu unterwerfen und zu beherrschen. Aber ich fühle mich mit diesem Gott

wohl und habe nicht das Gefühl, verloren zu sein.

Ich möchte gerne noch mit ein paar Missverständnissen aufräumen, die mir immer wieder begegnen. Nur weil man nicht an einen bestimmten Gott glaubt, heißt das nicht, dass man ungläubig oder zügellos ist. Jede Religion hat für ihren Gott eine besondere Definition, und ihre Anhänger können nicht einfach davon abweichen. Wenn jemand zum Beispiel sagt „Gott ist das Gute“, weil er das so denkt, dann ist das seine persönliche Interpretation. Ich finde, Christ oder Muslim kann er sich dann nicht mehr nennen.

Ethik, Moral und Menschlichkeit sind nicht von der Existenz eines Gottes abhängig. Dies beanspruchen viele Religionen jedoch für sich und betrachten sie als die Säulen ihrer Religion.

Ich beschäftige mich nicht mit religiösen Glaubensfragen, Aberglauben oder ähnlichen Dingen. Das heißt aber nicht, dass ich in dieser Hinsicht verschlossen bin oder es mir gleichgültig ist. Letzteres schon deshalb nicht, weil diese Fragen eine wichtige Rolle bei der Erziehung und in anderen Bereichen spielen.

Es gibt Menschen, die nie mit Religion in Berührung gekommen sind und deshalb ungläubig sind. Und es gibt solche, die die existierenden Religionen kennen und sich bewusst und frei dazu entschieden haben, an keine davon zu glauben.

Zu letzteren gehöre ich.

خدا و دنیا!

موعود غفارخانی

اگر بخواهم خدایی را متصور شوم و کمی هم زبانی این خدا را توضیح بدهم، باید بگویم که خدای من در عین شخصی بودن، مثل خدای خیلیها کاملاً جهانی و همگانی است از خیلی جهات این خدای من با خدایگان دیگر تشابه دارد.

اما در عین حال این خدای من یک سری تفاوتهایی هم دارد. مثلاً برای بهرهمندی از الطافش، حتی از نوع وی ای پی، نیاز مبرم به اعتقاد و اعتراف به وجودش، یا حتی علم به وجود و حضورش نیست زیرا خدای من کلاً بین موجودات هستی تبعیض قائل نمیشود و دائماً تبصره و استثناء ندارد.

خدای من قوانینش در نهایت تکامل و بی عیب و نقص هستند و برای تمامی حالات ممکن برنامه‌ریزی شده‌اند. در قوانین خدای من همه چیز در نظر گرفته شده؛ حتی خواست قلبی موجودات با ادیان مختلف! هیچ چیز از قلم نیفتاده و به آینده یا جهان دیگر موکول نشده است. اجر و تنبیه‌اش تناسب کامل و منطقی با اعمال اشخاص دارد و مستقل از اعتقادات افراد عمل میکند.

انسان‌ها از دیدگاه او گناهکار، بد یا به هر شکلی زشت و منفور نیستند. نه بخشیده شده‌اند، نه از اشتباهات و کردار بدشان بخاطر اعتقاداتشان صرف‌نظر میشود. در نهایت خدای من منتی سر بندگانش نمیگذارد؛ حتی بخاطر آفرینش. همینطور انسانها را از آینده، از نابود شدن یا عذاب ابدی نمیترساند. چرا که او هیچ وقت کسی را نیافرید، خلق نکرد و به این دنیا نیاورد. کسی را هم از چرخه هستی حذف نکرده و نخواهد کرد. خدای من کلاً با قوانین فیزیک و مابقی علوم مشکلی ندارد. با دانشمندان نیز مشکلی ندارد؛ حتی با ان دانشمندانی که به اشتباه نظریه‌ای بدهند یا ساز مخالف بزنند.

در نزد خدایی که من آنرا تصور می‌کنم هیچ تضمین خارج از قانون جهت حمایت از شخصی یا گروهی وجود ندارد ولو اینکه این شخص یا گروه از بهترینها باشد. او اجبار

خاصی برای فهماندن خودش به دیگران ندارد و هرکس میتواند به اندازه همان فهمی که در این هستی به ارث برده او را بشناسد و از او لذت ببرد.

پروردگار من ترسی از علم ندارد و به همین منظور تبلیغی هم برای جهالت نمیکند. در نزد او، آنکه بیشتر بفهمد درد بیشتری نمیکشد و نادان نیز خوشبختتر تلقی نمیشود. پاداش اندیشیدن و فهم حاصل کردن، آرامش درونی و رضایت است.

قوانین او به گونه‌ای در تار و پود هستی وجود دارند که نافرمانی یا فرمانبرداری از او معنایی ندارد. چه بسا تمامی هستی به بهترین شکل ممکن در جهت تعیین شده خود حرکت میکنند. جهان او ایده‌آل است و نیازی به صدور فرمان کشتار، اصلاحات یا بهبود نژادی یا گونه‌ای ندارد. فرستاده رسمی و محضری با کتاب و مدرک تأیید شده جهت هدایت انسان‌ها ندارد بلکه هر جزیی از هستی او سمبول و معرف سایر اجزایش در هر ابعادی است. هیچ عاقل و جاهلی در جهت اثبات او تلاش نمیکند چرا که او خود وجود محض است و از خود خارج نیست.

هرچند با چنین دیدگاه ساده و بدون رمز و راز آلود کردنش وسیله مناسبی برای حکومت بر فکر و جان انسان‌ها نیست، ولی من کاملاً با این خدایم احساس راحتی میکنم و کوچکترین حس سرگشتگی ندارم.

در پایان دوست دارم به چند نکته بنیادین اشاره کنم که معمولاً مایه سوء تفاهم میشوند. اول اینکه عدم اعتقاد به خدا به معنی بی‌اعتقادی به همه چیز و بی‌قید و بندی محض نیست. در عین حال توجه داشته باشید که بر اساس هر دینی خدا معنا و تعریف خاصی دارد که شما به عنوان پیرو آن دین نمیتوانید از آن تخطی کنید. مثلاً نگوید که خدا همان چیز خوبی است که تو فکر می‌کنی و آن چیز خوب همان خداست! آن وقت دیگر نمی‌توانید اسم خود را به عنوان نمونه مسلمان یا مسیحی بگذارید.

دوم اینکه انسانیت و اصول اخلاقی تکیه‌ای بر مذهب یا وجود خدا ندارند. هرچند به طریقی در اغلب ادیان بر اینگونه موارد تأکید شده و گاهی اوقات از ارکان برخی ادیان قلمداد میشوند.

و در نهایت اینکه درگیر اعتقادات مذهبی و خرافات و یا هرگونه سیستم فکری غیر قابل قبولی نیستیم. این دلیلی بر بیتفاوتی و نادیده گرفتن آن‌ها نیست. بویژه آنگاه که قضیه بعد اجتماعی و تربیتی تأثیرگذار و سرنوشت‌سازی در بر دارد. آری تفاوت بزرگیست میان کسی که راهی را بر نگزیده و کسی که راهش را از میان راه‌ها یافته است. ماقبل و ما بعد هر مسیری سکون است اما این دو نقطه یکسان نیستند.

Lamm mit Erbsenreis

Ein Rezept von Chefkoch Eyass Hannoun

Zutaten:

400 g Rundkornreis, 400 g Lammfleisch von der Keule oder Rindfleisch vom Oberbein, mittelgroße Stücke
300 g grüne Erbsen, 1 Zwiebel, Hühnerbrühe (ggf. Instantbrühe), 100 g geschälte Mandeln, ein paar Lorbeerblätter,
ein paar Kardamomsamen, 1-2 Stangen Zimt, mehrere Pfefferkörner, Salz, Sonnenblumenöl, Ghee oder Butter,
1 Becher Joghurt

Zubereitung:

2 L Wasser zum Kochen bringen. Fleisch bei mittlerer Hitze in wenig Öl von allen Seiten anbraten, mit heißem Wasser ablöschen und ca. 1 Min. aufkochen. Schaum auf der Oberfläche abschöpfen.

2 TL Salz, Kardamomsamen, Zimtstangen, Lorbeerblätter, eine durchgeschnittene Zwiebel und reichlich Pfefferkörner hinzugeben. Fleisch ca. 1 Std. köcheln lassen, bis es gar und zart ist. Dann Brühe abgießen, aber nicht wegschütten. Fleisch in Topf geben und mit etwas Fleischbrühe übergießen, damit es nicht austrocknet. Mandeln in beschichteter Pfanne mit wenig Sonnenblumenöl bei geringer Hitze rösten, dabei ständig rühren bis sie schön

ne goldene Farbe haben. Vom Herd nehmen, nebeneinander auf Küchenpapier legen und auskühlen lassen.

Reis mit kaltem Wasser waschen bis es klar ist und ca. 10 Min. in reichlich Wasser einweichen. Danach Reis ein letztes Mal waschen und Wasser abgießen.

Erbsen ca. 7 Min. in Fleischbrühe unter Zugabe von 1 EL Hühnerbrühe kochen. Vom Herd nehmen, abseihen und Brühe wieder aufbewahren.

Reis gemeinsam mit einer guten Menge Ghee und Öl (zu jeweils gleichen Teilen) in Topf geben und bei mittlerer Hitze so lange rühren, bis Fett absorbiert wurde und Reis zu glänzen beginnt. Mit ca. 600 ml der abgeseihten Brühe, in der Fleisch und

Erbsen gekocht wurden, aufgießen. Brühe sollte den Reis etwa 1,5 cm überdecken, aufkochen lassen, dann zudecken und bei geringer Hitze ungefähr 14 Min. köcheln lassen. Topf vom Herd nehmen sobald Wasser verdunstet ist und Reis 5 Min. ruhen lassen. Danach vorsichtig umrühren, sodass restlicher Dampf entweichen kann und weitere 5 Min. ruhen lassen.

Fleisch und Erbsen mit wenig Butter und Öl in einer Pfanne erwärmen und kurz vor dem Servieren geröstete Mandeln zugeben. Gericht wird mit frischem Joghurt serviert.

Einen guten Appetit wünscht „Elyas kocht“!

Foto: Eyass Hannoun

Tipp vom Chefkoch:

- Gewürze lassen sich einfacher herausnehmen, wenn sie in Gaze eingepackt sind.
- Garpunkt des Fleisches variiert nach Art und Größe des Fleisches. Festigkeit nach 45 Min. Kochzeit prüfen. Dafür alle 10 Min. größeres Stück Fleisch herausnehmen, aufschneiden und probieren. Fleisch soll zart und einfach zu beißen sein.
- Fleischbrühe erst mit Salz abschmecken, nachdem halbe Menge Hühnerbrühe zugegeben wurde.
- Reis vom Herd nehmen und prüfen, ob er gar ist. Wenn nicht, Topf noch so lange zugedeckt lassen bis er gar ist. Dann noch etwas ruhen lassen, wobei Topf nur noch zur Hälfte zugedeckt sein soll.
- Erbsen behalten schöne grüne Farbe, wenn sie nach dem Abseihen in kaltem Wasser abgeschreckt werden.

أرز وبازيلاء

الوصفة من الشيف اليااس حنون

المكونات:

٤٠٠ غرام أرز قصير	ورق غار
٤٠٠ غرام قطع متوسطة الحجم من فخذ الغنم	حب هال
أو من القطعة العلوية من فخذ البقر	أعواد قرفة
٣٠٠ غرام بازلاء	فلفل أسود حب
حبة بصل	ملح
مرق دجاج بودرة	زيت دوار الشمس
لوز مفشور	سمنة أو زبدة

التحضير:

نقوم بغلي حوالي لترين من الماء.
نقلي قطع اللحم مع القليل من الزيت في قدر ونقلبه على كافة الجهات ثم نسكب الماء المغلي فوقه.

بعد الغليان لحوالي الدقيقة نزيل الرغوة التي تتشكل على سطح الماء بواسطة ملعقة شبك ناعمة أو مصفاة ثم نضيف ملعقتي شاي ملح وبيض حببات الهال وعود أو عودين صغيرين من القرفة والقليل من أوراق الغار وبصلة مقطعة لنصفين وكمية جيدة من حببات الفلفل الأسود.

نترك اللحم يُطبخ لحوالي الساعة حتى ينضج بشكل كامل ويصبح طري ثم نصفه من الماء ونخلص من المطيبات ونضعه بوعاء أو صحن عميق ونغطيه بكمية قليلة من المرق

الناتج عن السلق كي يبقى طرياً.
نحمص اللوز بواسطة مقلاة غير قابلة للإلتصاق ندهنها بقليل من زيت دوار الشمس على نار هادئة مع التقليب المستمر حتى نحصل على لون ذهبي جميل ثم نقوم بوضعها على أوراق مطبخ حتى تبرد و لكي نزيل نسبة الزيت قدر المستطاع.

نغسل الأرز بماء بارد لعدة مرات حتى يصبح الماء الناتج عن الغسل نقي نسبياً وننقعه بكمية كافية من الماء لحوالي العشرين دقيقة ثم نغسله لمرة أخيرة ونصفه من الماء.

نغلي البازيلاء لحوالي السبع دقائق في الماء الناتج عن سلق اللحم مع إضافة ملعقة طعام من مرق الدجاج ثم نصفه ونرفعه عن النار.
نقلب الأرز على نار متوسطة بقدر نضع به كمية وافرة من السمن والزيت مناصفة حتى يتشرب الزيوت ويبدء بالللمعان ويصبح دافئ

نسبياً ثم نسكب فوقه حوالي ال ٦٠٠ مل من المرق المصفى الذي سلقنا به اللحم والبازلاء أو ما يعادل ال سم ونصف ماء فوق السطح المستوي للأرز.

بعد بدء الغليان نغطي القدر بغطاء محكم ونتركه يغلي على نار هادئة جداً لمدة خمسة عشر دقيقة تقريباً.

نرفع القدر عن النار بمجرد جفاف الماء بعد التأكد بواسطة ملعقة الطبخ برفق من جانب القدر و يترك الأرز ليترتاح حوالي الخمس دقائق ثم نقلبه بشوكة كبيرة أو أي أداة رفيعة برفق من الجوانب للسماح للبخار بالخروج ونتركه يترتاح لمدة خمسة دقائق أخرى.

نقدم الوجبة مع لبن طازج كما بالصورة بعد تسخين اللحم والبازلاء بقليل من الزبدة بمقلاة جانبية وإضافة اللوز المحمص معهم

نصائح من الطباخ:

يفضل استخدام شبك أو قطعة قماش من الشاش لوضع المطيبات فيها لتسهيل عملية إزالتها
إستواء اللحم يختلف بحسب نوع اللحم وحجمه وعمر الحيوان لذلك يجب فحص الإستواء بعد مرور حوالي ال ٤٥ دقيقة كل عشرة دقائق بواسطة إخراج قطعة كبيرة وقصها وتذوقها فيجب أن يصبح اللحم طريا ويقطع بالأسنان بشكل سهل.

تذوقوا الملوحة بمرق اللحم بعد إضافة نصف كمية مرق الدجاج فمن الممكن استخدام كمية أقل أو أكثر بحسب نوع مرق الدجاج وحجم الملعقة الخ...

بعد رفع القدر عن النار تذوقوا الأرز فإن كان غير ناضج بشكل كامل نبقه مغطى لكي يكتمل النضوج بواسطة البخار وإن كان ناضج نتركه يترتاح بعد فتح الغطاء بشكل جزئي.

في حال الرغبة بالحصول على لون أخضر جميل كما في الصورة عليكم ان تسكبوا البازلاء بوعاء ماء بارد بعد تصفيته.

Foto: Diana Juneck

Filme aus dem Iran und aus Afghanistan (0mU)

داستان‌هایی از تهران:
در این فیلم هفت داستان مختلف از زندگی روزمره‌ی جامعه‌ی امروزی ایران نمایش داده میشود.

GESCHICHTEN AUS TEHERAN

Sieben sehr unterschiedliche Alltagsgeschichten geben einen Einblick in die iranische Gesellschaft der Gegenwart.

سونیتا:
در این فیلم مستند تلاش‌های یک دختر افغان به نام سونیتا علیزاده نشان داده می‌شود که بر علیه تمام موانع برای تبدیل شدن به یک خواننده رپ مبارزه می‌کند.

SONITA

Der Dokumentarfilm zeigt, wie Sonita Alizadeh aus Afghanistan gegen alle Widerstände darum kämpft, um ihren Traum, Rapperin zu werden, zu verwirklichen.

از روز پنج‌شنبه ۱۹ اکتبر تا یک‌شنبه ۲۲ اکتبر ۲۰۱۷ هر روز از ساعت ۴ بعد از ظهر فیلم‌ها نمایش داده میشوند

JEWELS 18.00 UHR

DO	19.10.2017	Geschichten aus Teheran
FR	20.10.2017	Raving Iran
SA	21.10.2017	Geschichten aus Teheran
SO	22.10.2017	Sonita
MO	23.10.2017	Sonita
DI	24.10.2017	Raving Iran
MI	25.10.2017	Geschichten aus Teheran

ریونگ تهران:

در این فیلم زندگی خطرناک دو برادر به نمایش گذاشته می شود که موسیقی تکنو زیرزمینی می نوازند. در این بین دعوتنامه ای برای شرکت در بزرگترین فستیوال موسیقی تکنو دنیا در سوئیس به دستشان می رسد

RAVING IRAN

Es geht um das gefährliche Leben zweier Brüder in der Underground-Techno-Szene Teherans. Dann kommt die Einladung zum weltgrößten Techno-Festival in der Schweiz.

بچه های آسمان:

این فیلم زیبا و بالاحساس، فیلمی از همکاری یک خواهر و برادر در منطقه فقیرنشین تهران است که پیر و جوان را تحت تأثیر قرار می دهد

KINDER DES HIMMELS

ist ein wunderschöner, gefühlvoller Film über den Zusammenhalt eines Geschwisterpaars aus einem Armenviertel Teherans. Er begeistert Kinder und Erwachsene gleichermaßen.

دعوت به هفته بین فرهنگی فیلم در سینمای بالی "در اشتگلیتز-تسلیندورف"

نمایش فیلم هایی از ایران و افغانستان به زبان اصلی با زیرنویس آلمانی

نرخ ورودی معمولی ۷ یورو و با تخفیف برای مهاجرین و رضاکاران ۴ یورو؛
نرخ ورودی برای کودکان ۲,۵ یورو

همه فیلم ها به زبان اصلی و زیرنویس آلمانی نشان داده می شوند
برای پیش خرید بلیط های ارزان قیمت درخواست خود را به این ایمیل بفرستید:
info@wikobuesz.berlin

JEWELS 16.00 UHR

DO 19.10.2017 Kinder des Himmels

FR 20.10.2017 Kinder des Himmels

Eintritt: 7,- €, ermäßigt 4,- € (gilt auch für Ehrenamtliche und Geflüchtete), Kinder 2,50 €

Alle Filme werden in den Originalsprachen mit deutschen Untertiteln gezeigt. Der Vorverkauf ermäßigter Karten findet über das Willkommensbündnis Steglitz-Zehlendorf statt. Wenden Sie sich bitte an info@wikobuesz.berlin.

Das Team von Kulturtür

Kesanet Abraham, 20, kommt aus Eritrea. Er lebt seit Sommer 2015 in Berlin und absolviert einen Berufsqualifizierenden Lehrgang (BQL) an der Berufsschule. Danach plant er eine Ausbildung im Medienbereich. In seiner Freizeit schreibt er Gedichte.

Stefan Hage, 40, ist gebürtiger Oberlausitzer, lebte seit 1996 schon mehrmals in Berlin, aktuell wieder seit 2011. Er ist Sozialpädagoge, Projektmanager und leidenschaftlicher Wortakrobat. Seit Juni 2016 leitet er bei der DRK Berlin Südwest gGmbH den Kinder- und Jugendbereich.

Adnan Al Mekdad, arbeitete über 30 Jahre lang als Journalist bei der syrischen Zeitung Ath-Thawra und beim Fernsehen. Im August 2014 kam er mithilfe von „Reporter ohne Grenzen“ zusammen mit seinen vier Kindern nach Berlin. Bei kulturTÜR leitet er die arabisch-sprachige Redaktion.

Shrouk Hamzeh, 18 Jahre alt, kommt aus Syrien. Seit eineinhalb Jahren lebt sie mit ihrer Familie in Deutschland. Seit diesem Herbst besucht sie die Regelklasse eines Steglitzer Gymnasiums und möchte das Abitur machen.

Hareth Almukdad, 31 Jahre alt, kommt aus Daraa in Syrien. Von 2005 bis 2011 hat er Journalismus an der Universität in Damaskus studiert und war danach als Journalist tätig. Seit eineinhalb Jahren lebt er mit seiner Familie in Deutschland.

Eyass Hannoun, 40 Jahre alt, ist Syrer aus Damaskus und Koch von Beruf. Seit 2013 lebt er mit seiner Familie in Berlin und engagiert sich als Sprachmittler für geflüchtete Menschen. Darüber hinaus ist er als Caterer selbstständig tätig. Sein Rufname ist Elyas!

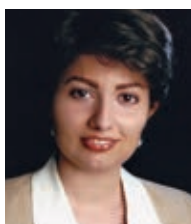
Rosa Arslan, 24, ist in Aachen geboren, in Henri-Chapelle (Belgien) an der Grenze zu Deutschland aufgewachsen und nun seit vier Jahren in Berlin. Hier studiert sie Soziale Arbeit und arbeitet seit zwei Jahren im Kinder- und Jugendbereich des Deutschen Roten Kreuzes, wo sie sich vor allem um den Bereich der Jugendarbeit mit Geflüchteten kümmert.

Diana Juneck, 1981 in Halle an der Saale geboren, lebt und arbeitet als freiberufliche Fotografin und Kulturpädagogin mit den Schwerpunkten Fotografie und Theater in Berlin. Sie realisiert vielfältige pädagogische Projekte und stellt ihre eigenen künstlerischen Arbeiten bereits weltweit aus.

Mouod Ghaffarkhani wurde 1982 im Iran geboren. Er studierte in Isfahan Elektroingenieurwesen und arbeitete mehrere Jahre für große Unternehmen im Iran und Irak. Seit ca. 15 Monaten lebt er in Deutschland und lernt gerade Deutsch.

Niloofar Keshtiari wurde im Iran geboren und lebt seit 2009 in Berlin. Sie studierte Sprachpädagogik und hat an der Freien Universität in Kognitiver Psycho-Linguistik promoviert. Danach hat als Lehrerin für kulturelle Integration gearbeitet und war darüber hinaus als Lektorin und Übersetzerin tätig. Neben ihrem Engagement in Bildungsprojekten für Geflüchtete arbeitet sie seit diesem Herbst als Englischdozentin an einer Fachoberschule.

Kathrin Kowarsch wurde in der Oberlausitz geboren und kam einst zum Studium nach Berlin. Die gelernte Slawistin hat als Verlagslektorin zahlreichen Büchern ans Licht der Welt verholfen, war in der Migrationsforschung tätig und arbeitet nun im Info-Center der DRK Berlin Südwest gGmbH.

Somayeh Rasouli, 18, wurde im Iran geboren und wuchs dort als afghanische Staatsbürgerin auf. Seit September 2016 lebt sie in Berlin. In diesem Frühling begann sie eine Ausbildung zur Krankenpflegerin.

Axel Malik wurde in 1953 in Hessen geboren und lebt seit 2012 in Berlin. Er ist bildender Künstler und verfolgt seit 1989 ein Projekt, das er die skripturale Methode nennt. Er engagiert sich ehrenamtlich in verschiedenen Projekten mit Geflüchteten und ist sehr an interkulturellen Fragestellungen und Begegnungen interessiert.

Amina Rayan wurde 1985 in Hannover geboren und studierte Politik und Arabistik an der Universität Göttingen. Sie lebt in Berlin und arbeitet als mobile Bildungsberaterin für geflüchtete Frauen bei GOLDNETZ.

Juliane Metz, 46, ist waschechte Zehlendorferin. Reisen und fremde Kulturen haben es ihr angetan, und so machte sie das zu ihrem Beruf: Zahlreiche Reisemagazine sind unter ihrer Projektleitung entstanden. Daneben ist sie Ehrenamtskoordinatorin in einer Gemeinschaftsunterkunft des DRK.

Khaled Razzak, 19, ist syrischer Palästinenser und kam vor zwei Jahren nach Berlin. Zurzeit ist er Schüler und möchte den MSA machen. Für sein Ziel, Journalist zu werden, ist das Engagement bei kulturTÜR der erste Schritt.

Susan Korakli-Watfe ist in Berlin geboren und in Damaskus, Syrien, aufgewachsen. Sie hat als Dolmetscherin und Übersetzerin gearbeitet

Ali Ahmed Rezaie, geboren 1994, ist als afghanischer Staatsbürger im Iran aufgewachsen und hat dort bis zur achten Klasse die Schule besucht. Seit eineinhalb Jahren lebt er in Berlin und macht gerade eine Ausbildung zum Koch.

Mariam Meetra, geboren 1992 im afghanischen Baglan, studierte Journalismus und Öffentlichkeitsarbeit in Kabul. Seit 2015 lebt sie in Deutschland.

Osman Sana, 27, ist syrischer Kurde, der in Aleppo aufgewachsen ist. Seit zwei Jahren lebt er in Berlin. Seit Ende 2012 schreibt er Gedichte und ist auf dem besten Wege, Dichter zu werden. Er hofft, dass er noch in diesem Jahr sein erstes Buch veröffentlichen kann. Momentan absolviert er eine Ausbildung als Sport- und Gesundheitstrainer.

Mortaza Rahimi, geboren 1991 in Kabul, arbeitete bereits in Afghanistan als Journalist bei einer Zeitung und beim Fernsehen. Nach Todesdrohungen der Taliban flüchtete er mithilfe von „Reporter ohne Grenzen“. Seit 2011 lebt er in Deutschland und schreibt z.B. auch für die taz. Bei kulturTÜR leitet er die persisch-sprachige Redaktion.

Rita Zobel wurde in Bayern geboren und lebt seit 1983 in Berlin. Sie hat umfangreiche Erfahrungen im internationalen Projektmanagement gesammelt und verschiedene Programme zwischen Europa und Asien aufgebaut. Beim DRK leitet sie seit Herbst 2016 das kulturTÜR-Projekt.

Stimmen aus der Redaktion

„Ich finde es nützlich und wunderbar, meine Kultur zu verbreiten, über andere Kulturen zu lernen und neue Freunde in meinem neuen Land zu treffen.“

ADNAN AL MEKDAD
(Syrien) ist erfahrener Journalist und leitet die arabisch-sprachige Redaktion seit Beginn

„Ich möchte nicht in einer Parallelgesellschaft leben, sondern mitten in der deutschen Gesellschaft, weil hier mein neues Zuhause ist. Ich möchte gehört werden – kulturTÜR ist eine Plattform dafür.“

MORTAZA RAHIMI
(Afghanistan) leitet seit Beginn die persisch-sprachige Redaktion

„kulturTÜR ist meine Tür und meine Richtung, die Leser (andere Geflüchtete und die Deutschen) kennenzulernen.“

KESANET ABRAHAM
(Eritrea) ist Dichter und seit der ersten Ausgabe im Team

„Als Deutsch-Iranerin versuche ich immer wieder Brücken zwischen den Kulturen zu schlagen. kulturTÜR erlaubt lebendige, aktuelle Einblicke in das Leben der Menschen der eigenen und anderer Kulturen und bereichert sie durch Kennenlernen, Lesen und Schreiben.“

YVONNE SCHMITT
ist seit August 2017 dabei

„Es ist für mich der beste Ort, um mich in die Gesellschaft zu integrieren. Das Magazin ist mein Portal. Ich lerne viel über die deutsche Kultur, das Leben in Berlin und über Gesetze und Regeln.“

HARETH AL MUKDAD
(Syrien) ist Journalist, seit Juni ist er auch in der Bildredaktion

„Ich möchte vor allem die wöchentlichen Redaktionssitzungen nicht mehr missen – mit so vielen interessanten Menschen an einem Tisch zu sitzen, zu diskutieren, zu lachen und zu planen, macht mir Spaß. Ich lerne hier sehr viel – auch über mich selbst.“

JULIANE METZ
(Berlin) arbeitet seit Beginn mit in der deutsch-sprachigen Redaktion

„Was beschäftigt die geflüchteten Menschen, die hierhergekommen sind, tatsächlich? Welche Hoffnungen, Ansichten, aber auch Probleme bringen sie mit? Neugierig auf die Menschen zuzugehen, ihnen eine Stimme zu verleihen und damit Gehör zu verschaffen, stellt für mich die Basis für Verständigung, Dialog und ein fruchtbares Zusammenleben dar.“

RITA ZOBEL
(Berlin), Projektleiterin

„Bei der Zusammenarbeit in diesem interkulturellen Projekt begegnen sich nicht nur viele Kulturen, Geschichten und Themen, sondern es entsteht etwas Gemeinsames. Das Gelingende wird nachlesbar gemacht, das öffnet einen Raum, nicht nur für uns, sondern auch bei unseren Lesern. Das empfinde ich als einzigartig, und deshalb mache ich mit.“

AXEL MALIK
Künstler aus Berlin, seit Sommer 2017 dabei

„Ich lerne die Perspektiven von Geflüchteten kennen, weil ich sie hier als Individuen erlebe und mit ihnen an kulturellen Themen arbeite, diskutiere und mit ihnen sogar streiten kann. Wo sonst gibt es eine vergleichbare Gelegenheit?“

STEFAN HAGE
(Berlin), Projektleiter

„Für mich ist kulturTÜR eine einzigartige Möglichkeit, mit der ich meine Ansichten über die deutsche Gesellschaft, in der ich mich oft missverstanden fühle, äußern kann.“

MOUQD GHAFFARKHANI
(Iran), seit März im Redaktionsteam

IMPRESSUM

HERAUSGEBER

DRK Berlin Südwest gGmbH
Düppelstraße 36
12163 Berlin
Tel.: 030 790113-56
redaktion@drk-berlin.net
www.drk-berlin.net

GESCHÄFTSFÜHRUNG

Holger Höringkle

Sitz der Gesellschaft:
Berlin/Handelsregister: HRB 75266
Gesellschafter der DRK Berlin Südwest gGmbH ist
der DRK Kreisverband Berlin Steglitz-Zehlendorf
e.V. Die DRK Berlin Südwest gGmbH ist über den
Gesellschafter Mitglied beim Deutschen Roten
Kreuz Berlin, Landesverband Berliner
Rotes Kreuz e.V.

REDAKTIONSLEITUNG

Stefan Hage (*Koordination*)
Dr. Rita Zobel (*Projektleitung*)

PERSISCH-SPRACHIGE REDAKTION

Mortaza Rahimi

ARABISCH-SPRACHIGE REDAKTION

Adnan Al Mekdad

WEITERE REDAKTEURE

Kesane Abraham, Hareth Almukdad, Rosa Arslan,
Mouad Ghaffarkhani, Shrouk Hamzeh, Eyass
Hannoun, Dr. Niloofar Keshtari, Axel Malik,
Mariam Meetra, Juliane Metz, Somayeh Rasouli,
Amina Rayan, Khaled Razzak, Ali Ahmed Rezaie,
Osman Sana.

ÜBERSETZUNGEN

Arabisch-Deutsch: Melanie Rebasso,
Rafael Sanchez
Deutsch-Arabisch: Mohammed Al-Abed
Farsi-Deutsch: Ralf Rinas
Deutsch-Farsi: Faisal Maandgaar,
Mortaza Rahimi
Tigrinya-Deutsch: Tesfu Kidane,
Kesane Abraham

ÜBERARBEITUNG DER ÜBERSETZUNGEN IM DEUTSCHEN:

Juliane Metz, Rita Zobel

KORREKTUREN

Arabisch: Adnan Al Mekdad, Susan Korakli-Watfe
Farsi: Mortaza Rahimi, Mariam Meetra
Deutsch: Kathrin Kowarsch

GESTALTUNG

Layout, Grafik, Logo:
Dong-Ha Choe

BILDREDAKTION

Diana Juneck, Hareth Almukdad

AUFLAGE

2.000
Gedruckt in Deutschland

PERIODIZITÄT:

Quartalsweise

VERBREITUNGSGEBIET

Berlin

PREIS

kulturTÜR ist kostenlos

ERSCHEINUNGSJAHR

Die erste Ausgabe erschien im Januar 2017, die
fünfte Ausgabe ist für Dezember 2017 geplant.

HINWEIS AUF URHEBERRECHT

Eine Verwendung der urheberrechtlich
geschützten Inhalte ist ohne vorherige schriftliche
Zustimmung von der DRK Berlin Südwest gGmbH
unzulässig und strafbar, sofern sich aus dem
Urheberrechtsgesetz nichts anderes ergibt. Es ist
nicht gestattet, die Inhalte zu vervielfältigen, zu
ändern, zu verbreiten, dauerhaft zu speichern oder
nachzudrucken. Es bestehen keine Inhaber- und
Beteiligungsverhältnisse oder Rechtsbeziehungen
zu Presse- und Rundfunkunternehmen.

Die Artikel in kulturTÜR spiegeln die Meinungen
der Autoren und Autorinnen wieder. Sie
repräsentieren nicht unbedingt die Ansicht der
Redaktion und des Herausgebers.

Die Anschrift für alle unter diesem Abschnitt
genannten Redakteure/Redakteurinnen ist:
Redaktion kulturTÜR, Düppelstraße 36, 12163
Berlin (redaktion@drk-berlin.net)

FÖRDERER

Mit freundlicher Unterstützung der
Senatsverwaltung für Finanzen, der
Senatsverwaltung für Arbeit, Integration und
Frauen und des Bezirksamtes Steglitz-Zehlendorf
von Berlin, die Mittel aus dem „Masterplan für
Integration und Sicherheit“ zur Verfügung stellen.
Ermöglicht wird das Projekt auch durch die
Unterstützung mit Mitteln des Förderprogramms
„Flüchtlinge“ des DRK-Bundesverbandes.

DANKSAGUNG

Die Redaktion bedankt sich bei allen Förderern,
deren Unterstützung nicht nur die Erstellung der
Zeitschrift ermöglicht, sondern auch den intensiven
Austausch fördert.

COME AND JOIN US

TO WRITE A MULTILINGUAL MAGAZINE
WITH NEIGHBORS IN STEGLITZ-ZEHLENDORF
- REFUGEES, SETTLED, NATIVES -
WITH AND WITHOUT JOURNALISTIC KNOWLEDGE.

MEETING
EVERY WEDNESDAY
3 TO 5 PM

شاركنا

في مجلتنا المتعددة اللغات و التي هي صلة الوصل بين
الوافدين الجدد ، و القدامى و أهالي برلين ، من الصحفيين و
غير الصحفيين
موعد اللقاء
كل يوم أربعاء من الساعة ١٥:٠٠ الى ١٧:٠٠ بعد الظهر

JOIGNEZ-VOUS À NOUS ET PARTICIPEZ À NOTRE NOUVEAU JOURNAL MULTILINGUE

conçu par et avec les voisins du quartier, par des réfugiés ou non réfugiés,
par des Berlinoises anciens ou nouveaux, avec ou sans connaissances
journalistiques.

Rendez-vous tous les mercredis de
15:00 à 17:00 heures

MACHEN SIE MIT

bei unserer mehrsprachigen Zeitung
von, mit und für (neue) Nachbarn im Kiez,
Geflüchtete und Nicht-Geflüchtete, Neu- und Alt-Berliner,
mit und ohne journalistische Kenntnisse.

TREFFEN JEDEN MITTWOCH VON 15 BIS 17 UHR

DRK, Düppelstraße 36, 12163 Berlin (S+U Rathaus Steglitz)
Kontakt: 030-790113-56, redaktion@drk-berlin.net
Unterstützt vom Bezirk Steglitz-Zehlendorf

ናይ ባህሊ መጻጸ

ምጽ. ምሳና
ጋዜጣና፣ ብብዙሕ ቃንቃታት
ብገርቦትን ምስ ገርቢትን
ሓድሽን ነባርን
ጋዜጣኛን ዘይ ጋዜጣኛን
ዝካፈሎ ጽሑፍ ኢዩ።
ኣኢባና ረቡዕ ረቡዕ ካብ 15 ክሳብ 17
ኣድራሻና DRK, Düppelstraße 36
12163 Berlin (S+U Rathaus Steglitz)
030-790113-56, redaktion@drk-berlin.net
ሓጋዚና ምምሕዳር Steglitz-Zehlendorf

با ما همکاری کنید!

با زبانهای مختلف در مجله ما
از همسایه‌ها با همسایه‌ها و برای همسایه‌های جدید در
منطقه
مهاجر و غیر مهاجر. برلینی‌های جدید و قدیمی
با آشنایی و بدون آشنایی با روزنامه‌نگاری
وعده ملاقات ما: هر هفته چهارشنبه از ساعت ۱۵ تا ۱۷
صلیب سرخ برلین

ПРИХОДИ И ПРИСОЕДИНЯЙСЯ

к редакции нашей многоязычной газеты
издаваемой для и при участии **новых жителей**
района,
беженцами и не-беженцами, новыми и старыми
берлинцами,
людьми с и без журналистских навыков.
Редакционное собрание
каждую среду с 15 до 17 часов
в офисе Красного Креста Берлин по адресу: